L.J. SMITH
CERCUL SECRET
Ritualul

Cercul Secret

Ritualul

V 1.0

1

La Cape Cod n-ar fi trebuit să fie o aşa caniculă şi umezeală. Cassie citise în ghid: totul ar fi trebuit să fie perfect aici, ca în regatul Camelot.

Asta cu excepţia iederii otrăvitoare, a căpuşelor, a păduchilor de plante, a moluştelor veninoase şi a curenţilor submarini din apele aparent liniştite, după cum adăugaseră într-o doară autorii ghidului

Cartea te mai prevenea şi împotriva drumeţiilor pe îngustele peninsule, fiindcă se putea să te prindă fluxul şi să te izoleze acolo. Şi totuşi, în clipa aceea, Cassie ar fi dat orice să fi rămas izolată pe cine ştie ce peninsulă care înainta mult în Oceanul Atlantic — atâta timp cât Portia Bainbridge se afla de cealaltă parte.

Cassie nu se mai simţise niciodată în halul ăsta.

— … şi celălalt frate al meu, cel din echipa pentru dezbateri de la MIT[1], care a fost acum doi ani la Olimpiada Mondială de Dezbateri din Scoţia… zicea Portia.

Cassie simţi cum i se înceţoşează privirea, alunecând din nou în deprimanta ei transă. Ambii fraţi ai Portiei erau studenţi la MIT şi înfricoşător de plini de împliniri, nu doar în privinţa îndeletnicirilor intelectuale, ci şi în sport. Portia însăşi era înfricoşător de plină de împliniri, chiar dacă de-abia intra în clasa a unsprezecea, aidoma lui Cassie. Şi, din moment ce subiectul favorit al Portiei era Portia, îşi petrecuse cea mai mare parte a ultimei luni povestindu-i totul lui Cassie.

— … şi pe urmă, după ce am ieşit a cincea la pledoariile improvizate, la Olimpiada Naţională de Retorică, anul trecut, iubitul meu mi-a zis: „Păi, sigur o să fii cea mai bună din ţară…”

Încă o săptămână, îşi zise Cassie. Încă o săptămână şi-o să pot să merg acasă. Simplul gând o umplea de un dor atât de intens, încât îi dădeau lacrimile. Acasă, unde-i erau prietenii. Unde nu se

[1] Massachusetts Institute of Technology, universitate din Cambridge, Massachusets, SUA, cotată pe locul 4 în topul mondial al universităţilor (n. Red.).

simţea străină, nici neîmplinită, nici plictisitoare, nici proastă doar pentru că nu ştia ce-s alea scoici Saint Jacques. Unde putea să râdă de toate astea: de minunata ei vacanţă petrecută pe litoralul estic.

— … aşa că tata mi-a zis: „Dar ce-ar fi să ţi-o cumpăr?” Însă eu am spus: „Nu… mă rog, poate…”

Cassie fixă cu privirea largul oceanului.

Nu că n-ar fi fost frumos la Cape. Micile căsuţe cu şindrilă din lemn de cedru, cu gardurile albe din uluci, acoperite de trandafiri, cu balansoarele din răchită pe verande şi muşcatele atârnând de grinzi erau frumoase ca-n cărţile poştale ilustrate. Şi pajiştile şi turlele înalte ale bisericilor şi clădirile de modă veche ale şcolilor, toate acestea o făceau pe Cassie să se simtă ca şi cum ar fi ajuns într-o altă epocă.

Numai că în fiecare zi avea de-a face cu Portia. Şi chiar dacă în fiecare seară se gândea la câte-o remarcă devastator de spirituală pe care să i-o servească, niciodată nu izbutea să rostească vreuna. Iar sentimentul de *neapartenenţă* era mult mai rău decât orice i-ar fi putut face Portia. Senzaţia de a fi străină acolo, izolată pe un ţărm nepotrivit, complet scoasă din elementul ei. Micul duplex de acasă, din California, începuse să-i pară lui Cassie raiul pe Pământ.

Încă o săptămână, îşi repetă în gând. Trebuie s-o mai suporţi doar o săptămână.

Şi, pe urmă, mai era şi mama, atât de palidă în ultima vreme şi atât de tăcută… O străbătu un val de nelinişte, dar şi-l alungă repede. Mama n-are nimic, îşi zise cu înverşunare. Probabil că doar se simte nefericită aici, exact la fel ca tine, chiar dacă e în statul ei natal. Probabil că şi ea numără zilele până când vom putea să plecăm acasă, la fel ca tine.

Sigur că asta era şi tocmai de-asta părea mama ei atât de nefericită atunci când Cassie îi spunea că-i e dor de casă. Mama se simţea vinovată pentru c-o adusese aici, pentru că-i prezentase şederea ca pe o vacanţă paradisiacă. Totul avea să revină pentru amândouă la normal după ce se vor întoarce acasă.

— Cassie! Eşti atentă? Sau visezi iar cu ochii deschişi?

— A, te-ascult, răspunse la repezeală Cassie.

— Ce ziceam acum?

Cassie se încurcă. Despre iubiţii ei, îşi zise disperată, despre echipa pentru dezbateri, despre facultate, despre Olimpiada Naţională de Retorică… Lumea spunea uneori că e o visătoare, dar asta nu i se întâmplase niciodată atât de des ca aici.

— *Ziceam* că n-ar trebui să lase astfel de persoane pe plajă, repetă Portia. Mai ales cu câini. Adică, ştiu bine că nu suntem la Oyster Harbors[2] dar, cel puţin, e curat. Şi iată!

Cassie se uită şi ea în direcţia în care privea Portia. Tot ce putea să vadă era un băiat care se plimba pe plajă, îşi întoarse ochii, nedumerită, spre Portia.

— Lucrează pe o barcă de *pescuit*, adăugă Portia, cu nările fremătându-i de parcă ar fi simţit un miros urât. L-am văzut dimineaţă la cherhana, descărcând prada. Nici măcar nu cred că şi-a schimbat *hainele*. Indescriptibil de scandalos şi de greţos.

Lui Cassie nu i se părea că ar arăta chiar atât de scandalos. Avea părul de un roşu-închis, era înalt şi, chiar de la o asemenea distanţă, îşi dădea seama că zâmbea. Era urmat îndeaproape de un câine.

— Nu stăm niciodată de vorbă cu tipii de pe bărcile de pescari. Nici măcar nu ne uităm la ei, decretă Portia.

Şi Cassie observă că avea dreptate. Pe plajă se mai aflau cam vreo douăsprezece fete, în grupuri de câte două, trei, unele însoţite de băieţi, dar cele mai multe, nu. În timp ce băiatul acela înalt trecea pe lângă ele, îşi abăteau privirile, răsucindu-şi capetele în direcţia opusă.

Dar nu flirtau în genul privesc-în-altă-parte-şi-pe-urmă-mă-întorc-la-loc-şi-chicotesc. Era o respingere dispreţuitoare. Şi, în timp ce băiatul se apropia de ea, Cassie constată că zâmbetul i se întuneca tot mai mult.

Acum, fu rândul celor două fete care stăteau cel mai aproape de Portia şi Cassie să-şi întoarcă privirile, aproape pufnind. Cassie văzu cum băiatul ridică uşor din umeri, ca şi când nici nu s-ar fi aşteptat la mai mult din partea lor. Şi tot nu vedea la el nimic care să i se pară atât de dezgustător. Purta pantaloni scurţi jerpeliţi şi un tricou care cunoscuse şi vremuri mai bune, dar mulţi băieţi arătau aşa. Iar câinele tropăia imediat în urma lui, fluturând din coadă, prietenos şi vigilent. Nu deranja pe nimeni.

[2] Comunitate cu statut special de pe Grand Island, SUA (n. Red.).

Cassie îşi ridică privirea spre faţa băiatului, curioasă să-i vadă ochii.

— Uită-te în *jos*, îi şopti Portia.

Băiatul trecea chiar prin faţa lor. Cassie se grăbi să-i urmeze îndemnul, supunându-se automat, cu toate că în suflet simţi un imbold spre revoltă. I se părea un gest ieftin, urâcios, inutil şi crud. Se ruşina să ia parte la aşa ceva, însă nu se putea împiedica să facă orice i-ar fi cerut Portia.

Îşi privi fix degetele cu care mătura nisipul. Putea să vadă fiecare grăunţă în lumina puternică a soarelui. Din depărtare, nisipul părea alb, dar de-aici, de aproape, era foarte colorat: fărâme de mică negru-verzuie, frânturi de cochilii pastelate, cioburi de cuarţ roşu, părând granate miniaturale. E nedrept, îşi îndreptă ea gândul spre băiatul acela, care fireşte că nu putea s-o audă. Îmi pare rău; toate astea sunt, pur şi simplu, nedrepte. Mi-aş dori să pot face ceva, dar nu pot.

Un bot umed îi împunse palma.

Gestul neaşteptat o făcu să icnească, şi chicotul îi rămase în gât. Câinele o împunse încă o dată: nu rugător, ci imperativ. Cassie îl mângâie, scărpinându-i blana scurtă, ţepos-mătăsoasă, de deasupra nasului. Era un ciobănesc german, cel puţin în mare parte, un câine masiv şi frumos, cu ochi căprui, apoşi şi inteligenţi şi un bot care părea să râdă. Cassie simţi cum i se fisurează masca rigidă şi ruşinată şi râse la rândul ei.

Apoi, îşi ridică repede privirea spre proprietarul câinelui, incapabilă să se stăpânească. Se uită fix în ochii lui.

Mai târziu, Cassie avea să se tot gândească la momentul acela, în care ea îşi ridicase privirea spre el, iar el şi-o coborâse spre ea. Avea ochii albaştri-cenuşii, ca marea în clipele ei cele mai misterioase. Chipul îi era în obişnuit: de o frumuseţe neconvenţională, captivantă şi fascinantă, cu pometi înalţi şi gura exprimând hotărâre. Mândru şi independent şi amuzant şi sensibil, toate laolaltă. În vreme ce o privea, zâmbetul mohorât i se înseninâ şi în ochii albaştri-cenuşii scânteie ceva, ca o rază de soare sclipind pe valuri.

În mod normal, Cassie se intimida în prezenţa băieţilor, mai ales a celor pe care nu-i cunoştea, însă acesta nu era decât un muncitor de pe o barcă de pescuit şi i se făcu milă de el şi-şi dori să se poarte drăguţ, plus că nu se putea abţine. Aşa că, atunci

când simţi că începe să scânteieze la rândul ei şi că râsul i se accentuează drept răspuns la zâmbetul lui, nu se mai înfrână. În clipa aceea, se simţi de parcă ar împărtăşi un secret, ceva ce nimeni dintre cei aflaţi pe plajă nu putea înţelege. Câinele dădu entuziast din coadă, ca şi cum ar fi fost şi el părtaş.

— *Cassie*, auzi şuieratul furios al Portiei.

Cassie simţi cum se înroşeşte şi-şi desprinse privirea de pe chipul băiatului. Portia părea a fi în pragul unei crize de nervi.

— Raj! strigă el, oprindu-se din râs. La picior!

Şovăind, câinele plecă de lângă Cassie, dând în continuare din coadă. Apoi, împroşcând nisipul, porni în salturi spre stăpânul lui. E nedrept, îşi zise încă o dată Cassie. Şi atunci, vocea băiatului o luă prin surprindere.

— *Viaţa* e nedreaptă, rosti el.

Şocată, îi privi iar chipul.

Ochii băiatului erau acum întunecaţi ca marea pe furtună. Văzu asta limpede şi, pentru o clipă, aproape că se înfricoşă, ca şi cum ar fi întrezărit ceva interzis, ceva mai presus de puterea ei de înţelegere. Ceva puternic. Puternic şi straniu.

Pe urmă, el se îndepărtă, cu dulăul zburdând în urma lui. Nu mai privi înapoi.

Cassie se uita după el, uluită. Nu vorbise cu voce tare; era sigură că nu vorbise cu voce tare. Dar atunci, cum de putuse s-o audă?

Gândurile i se spulberară la auzul şuieratului de alături. Cassie bătu în retragere, ştiind precis ce avea să-i spună Portia. Câinele acela probabil că avea râie, purici, viermi intestinali şi scrofuloză. Prosopul lui Cassie probabil că mişuna deja de paraziţi.

Însă Portia nu zise nimic. Şi ea urmărea cu privirea siluetele tot mai îndepărtate ale băiatului şi câinelui, în timp ce urcau o dună, apoi coteau pe o mică potecă din zona cu iarbă a plajei. Şi, cu toate că era în mod evident dezgustată, pe chip i se citea ceva: un soi de presupunere şi suspiciune întunecată, cum Cassie nu mai văzuse până atunci.

— Ce s-a întâmplat, Portia?

Portia miji ochii.

— Cred, rosti ea tărăgănat, printre buzele strânse, că l-am mai văzut.

— Mi-ai zis deja. L-ai văzut la cherhana.

Portia clătină nerăbdătoare din cap.

— Nu *atunci*. Taci odată şi lasă-mă să mă gândesc.

Năucită, Cassie tăcu.

Portia se uită în gol şi, după câteva clipe, începu să dea uşor din cap, ca şi cum şi-ar fi confirmat o presupunere. Faţa i se umplu de pete roşii, şi nu din cauza soarelui.

Brusc, continuând să dea din cap, mormăi ceva şi se ridică. Respiraţia i se accelerase.

— Portia?

— Am ceva de făcut, îi răspunse, fluturând din mână fără s-o privească. Tu rămâi aici.

— Dar *ce* s-a întâmplat?

— Nimic! o repezi Portia, aruncându-i o privire tăioasă. Nu s-a întâmplat nimic. Uită de toate astea. Ne vedem mai târziu.

Şi plecă, mergând repede spre dunele dincolo de care se afla căsuţa de vacanţă a familiei ei.

Cu zece minute mai devreme, Cassie ar fi fost nespus de fericită dacă Portia ar fi lăsat-o singură, indiferent de motiv. Însă acum nu se mai putea bucura de asta. Gândurile îi erau învolburate, la fel ca apa albastră-cenuşie şi agitată de dinaintea unei furtuni. Se simţea neliniştită, abătută şi aproape înspăimântată.

Cel mai ciudat era însă ce mormăise Portia înainte să se ridice. Vorbise doar pentru sine, iar Cassie nu credea că înţelesese corect. Trebuie să fi fost altceva, de genul „înjositoare” sau „copleşitoare” sau „înăbuşitoare”.

Sigur nu înţelesese corect. Doar nu aveai cum să spui despre un *băiat* că e vrăjitoare, pentru numele lui Dumnezeu!

Calmează-te, se îndemnă singură. Nu-ţi face probleme, bucură-te. În sfârşit, eşti singură.

Numai că, din cine ştie ce motiv, nu izbutea să se liniştească. Se ridică şi-şi luă prosopul de jos. Apoi, înfăşurându-se în el, porni pe plajă, în direcţia în care dispăruse băiatul.

2

Când ajunse în locul în care cotise băiatul, Cassie porni să urce dunele, printre jalnicele smocuri de iarbă prăpădită de pe plajă. Ajungând în vârf, privi în jur, însă nu era nimic de văzut, în afara pinilor şi a stejarilor piperniciţi. Nici urmă de băiat. Nici urmă de câine. Tăcere.

Îi era cald.

Foarte bine; perfect. Se întoarse spre mare, neluând în seamă junghiul dezamăgirii, strania pustietate pe care-o simţea deodată. Se va duce să se bălăcească şi să se răcorească. Problemele Portiei o priveau pe Portia. Cât despre băiatul roşcat, probabil că nu-l va mai vedea niciodată şi nici el nu era problema ei.

O străbătu un mic fior; nu de genul celor care se văd, ci unul care te face să te întrebi dacă nu cumva ţi-e rău. Probabil că mi-e *prea* cald, trase ea concluzia; într-atât de cald, încât începe să-mi fie frig. Trebuie să mă scald un pic.

Apa era rece, fiindcă se afla pe partea din Cape în care Atlanticul se întindea nestingherit. Lipăi prin apă până la genunchi, după care îşi continuă plimbarea paralel cu plaja.

Când ajunse la un ponton, ieşi din apă şi se caţără pe el. Doar trei bărci erau legate acolo: două cu vâsle şi una cu motor. În rest, pustiu.

Exact ce-i trebuia lui Cassie.

Desfăcu din cârlig frânghia groasă şi uzată, menită să împiedice pătrunderea pe ponton a celor ca ea, şi trecu dincolo. Merse până departe, scândurile încercate de vreme scârţâindu-i sub tălpi şi apa întinzându-se de-o parte şi de cealaltă. Când privi înapoi spre plajă, constată că-i lăsase pe toţi ceilalţi cu mult în urmă. O uşoară briză îi adie pe faţă, răvăşindu-i părul şi stârnindu-i furnicături pe gambele ude. Deodată, se simţi… nu putu să-şi explice cum anume. Ca un balon prins în bătaia vântului şi ridicat. Se simţi uşoară, se simţi dilatată. Se simţi liberă.

Ar fi vrut să-şi întindă braţele către briză şi către ocean, însă nu prea îndrăznea. Nu era chiar *atât* de liberă. Dar zâmbi în clipa în care ajunse la capătul pontonului.

Cerul şi oceanul aveau aceeaşi profundă nuanţă de safir, doar că văzduhul se mai lumina spre orizont. Cassie avu impresia că vede curbura planetei, dar probabil că era numai rodul imaginaţiei. Rândunelele de mare şi pescăruşii i se roteau pe deasupra capului.

Ar trebui să scriu un poem, se gândi. Acasă, ascuns. sub pat, avea un carneţel plin cu poeme mâzgălite. Rareori le arăta cuiva, însă seara le mai răsfoia. Totuşi, în clipa de faţă, nu-i venea în minte niciun cuvânt.

Cu toate acestea, era minunat doar să fie acolo, să simtă mirosul sărat al apei şi căldura scândurilor sub tălpi şi să audă clipocitul uşor al apei în contact cu stâlpii pontonului.

Era un sunet hipnotic, ritmic ca pulsul unui uriaş sau ca răsuflarea planetei şi straniu de familiar. Stătu şi privi şi ascultă şi, în acest timp, îşi simţi propria respiraţie încetinindu-şi ritmul. Pentru prima dată de când venise în New England, se simţea acasă. Era parte a vastităţii cerului, a pământului şi a oceanului: o părticică infimă în toată acea imensitate, însă, oricum, o părticică.

Şi, încetul cu încetul, îi trecu prin minte că, poate, partea ei nu era chiar atât de măruntă. Se lăsase cufundată în ritmurile planetei, însă acum aproape avea impresia că ar controla acele ritmuri. Ca şi cum elementele ar fi fost una cu ea şi toate sub comanda ei. Simţea în ea pulsaţia vieţii de pe planetă, puternică, profundă şi vibrantă. Pulsul creştea încet, de încordare şi nerăbdare, ca şi cum ar fi aşteptat… ceva.

Dar ce anume?

Privind fix în larg, simţi cum îi apar cuvintele în minte. Doar un cântecel, ca unul pentru copii, dar, orişicât, un poem.

Cer şi mare, îndepărtaţi de mine răul.

Ciudăţenia era că nu o simţea ca pe o născocire a ei. Mai degrabă, ca pe ceva citit — sau auzit — cu multă vreme în urmă. În minte îi apăru subit o imagine: ea, ţinută de cineva în braţe, privind oceanul. Ţinută sus şi auzind cuvinte.

Cer şi mare, îndepărtaţi de mine râul. Pământ şi foc, aduceţi-mi…

Nu.

Simţi cum o furnică toată pielea. Simţi, aşa cum nu simţise niciodată, bolta cerească şi duritatea de granit a pământului şi

nemărginita întindere a oceanului, val după val după val, până la orizont şi dincolo de el. Şi parcă toate acestea o aşteptau, o priveau, o ascultau pe ea.

Nu-l încheia, îşi zise. Nu mai spune nimic. O bruscă şi iraţională convingere pusese stăpânire pe ea. Atât timp cât nu avea să găsească ultimele cuvinte ale poemului, era la adăpost. Totul urma să fie aşa cum fusese dintotdeauna: o să se întoarcă la ea acasă şi o să-şi ducă viaţa în linişte, o viaţă obişnuită şi tihnită. Atât timp cât putea să se abţină de la pronunţarea cuvintelor, totul urma să fie bine.

Însă poemul îi gonea prin minte, precum clinchetul unei îndepărtate muzici a gheţurilor, şi cel din urmă cuvânt îşi ocupă locul. Nu îl putu stăvili.

Cer şi mare; îndepărtaţi de mine răul. Pământ şi foc, aduceţi-mi...

dorul.

Da.

Of, ce-am *făcut?*

Parcă plesnise o coardă. Cassie se pomeni în picioare, săgetând apele oceanului cu o privire sălbatică. Se petrecuse ceva; o simţise, iar acum simţea elementele retrăgându-se din ea, iar legătura rupându-se.

Acum nu se mai simţea uşoară şi liberă, ci discordantă, disonantă şi încărcată de electricitate statică. Dintr-odată, oceanul i se părea mai vast ca oricând şi nu neapărat prietenos. Răsucindu-se scurt pe călcâie, porni înapoi spre ţărm.

Tâmpită mai eşti, îşi zise în sinea ei în timp ce se apropia din nou de nisipurile albe ale plajei, iar senzaţia aceea înfricoşătoare o părăsea. De ce ţi-a fost frică? De faptul că oceanul şi cerul chiar ar fi putut să te asculte? Că vorbele acelea aveau cu adevărat să *schimbe* ceva?

Acum, aproape că-i venea să râdă de întâmplare şi se simţea jenată şi iritată de ea însăşi. Asta da imaginaţie prea înfierbântată. În definitiv, era în continuare la adăpost, iar lumea era tot una obişnuită. Cuvintele nu erau nimic mai mult decât cuvinte.

Dar atunci când o mişcare îi atrase privirea, avea să-şi amintească toată viaţa că asta nu o luase prin surprindere.

Ceva se *întâmpla.* Era agitaţie pe mal.

Era tipul roşcovan. Ţâşnise dintre pini şi cobora în fugă panta unei dune. Dintr-odată, stăpânită de un calm inexplicabil, Cassie se grăbi să parcurgă restul drumului pe ponton, ieşindu-i în întâmpinare când ajungea pe plajă.

Câinele ţopăia într-o doară lângă el, uitându-se la chipul băiatului de parcă ar fi vrut să-i spună că era un joc pe cinste — ce mai urma? Însă, judecând după expresia băiatului şi după cum fugea, Cassie putea să-şi dea seama că nu era un joc.

Tânărul privi într-o parte şi-n cealaltă a plajei pustii. La o sută de metri spre stânga, se proiecta o ridicătură de pământ, aşa că nu puteai să vezi ce este dincolo de ea. Ochii i se opriră asupra lui Cassie şi privirile li se întâlniră. Apoi, întorcându-se brusc, el porni spre ridicătură.

Inima lui Cassie bătea cu putere.

— Stai! Îi strigă pe un ton imperativ.

El se întoarse, scrutând-o în grabă cu ochii lui albaştri-cenuşii.

— Cine te urmăreşte? Îl întrebă, deşi credea că ştie deja răspunsul.

Vocea lui sună aspră, iar cuvintele, concise.

— Doi tipi care seamănă cu nişte fundaşi de la echipa New York Giants.

Cassie încuviinţă, simţind cum i se accelerează pulsul. Cu toate acestea, vocea îi rămase calmă.

Se numesc Jordan şi Logan Bainbridge.

— Mi-am închipuit.

— Ai auzit de ei?

— Nu. Dar mi-am închipuit că trebuie să aibă nume de acest gen.

Lui Cassie aproape că-i veni să râdă. Îi plăcea cum arăta el, atât de răvăşit şi de alert, respirând aproape normal, deşi alergase zdravăn. Şi-i plăcea scânteia temerară din ochii lui, ca şi faptul că glumea, cu toate că era la ananghie.

— Eu şi Raj am fi putut să ne ocupăm de ei, dar şi-au mai adus vreo doi prieteni, zise el, întorcându-se din nou. Mergând de-a-ndăratelea, adăugă: Mai bine te-ai duce în direcţia cealaltă; nu ţi-ai dori să dai peste ei. Şi ar fi drăguţ din partea ta dacă te-ai preface că nu m-ai văzut.

— Stai! Strigă iarăşi Cassie.

Indiferent ce se-ntâmpla, nu era treaba ei… totuşi, se pomeni vorbind fără urmă, de şovăială. Era ceva cu băiatul ăsta, ceva care o determina să-l ajute.

— În partea aia e o fundătură: treci de ridicătură şi dai peste stânci. O să fii prins în capcană.

— Dar în cealaltă e prea deschis. Tot o să mă vadă când o s-ajungă aici. Nu erau cu mult în urma mea.

Gândurile lui Cassie păreau să zboare şi, deodată, ştiu.

— Ascunde-te în barcă.

— Unde?

— În *barcă.* În cea cu motor. Pe ponton, preciză, arătându-i într-acolo. Poţi să intri în cabină şi nu te mai vede nimeni.

Privirea lui o urmări pe-a ei; totuşi, băiatul clătină din cap.

— Aş fi prins de-a binelea în capcană dacă dau peste mine acolo. Şi lui Raj nu-i place să înoate.

— N-o să te găsească, zise Cassie. Nici n-o să se apropie. O să le spun eu că te-ai dus mai departe pe plajă, în direcţia aia.

El o privi fix, iar zâmbetul îi dispăru din ochi.

— Tu nu înţelegi, zise el încetişor. Tipii ăia sunt periculoşi.

— Nu-mi *pasă,* răspunse Cassie, aproape împingându-l spre ponton. Repede, repede, repede, o îmboldea o parte din creierul ei. Timiditatea îi dispăruse. Tot ce mai conta acum era ca el să nu fie văzut. În definitiv, adăugă ea, ce-o să-mi facă, o să mă ia la bătaie? Nu sunt decât o martoră nevinovată.

— Dar…

— A, *te rog.* Nu te mai împotrivi. Fă-o şi gata!

El o mai fixă încă o dată cu privirea, după care se întoarse, bătându-şi coapsa cu palma, ca să-şi cheme câinele.

— Hai, băiete!

Alergă de-a lungul pontonului şi sări cu uşurinţă în barcă, strecurându-se în cabină şi dispărând din vedere. Câinele îl urmă dintr-un singur salt viguros şi lătră.

Şşt! îl admonestă în gând Cassie. Acum, cei doi erau ascunşi în barcă, dar, dacă se aventura cineva pe ponton, avea să-i vadă limpede. Prinse frânghia roasă înapoi în cârligul ei, în vârful ultimului stâlp, în timp ce scruta pontonul.

Pe urmă, rotindu-şi privirea agitată în jur, intră în apă, iscând stropi. Se aplecă şi luă o mână de nisip umed de scoici. Lăsă apa să-i spele nisipul de pe degetele răsfirate şi păstră cele două sau trei scoici care rămăseseră. Se aplecă să mai ia o mână.

Auzi strigăte dinspre dune.

Adun scoici, nu fac decât să adun scoici, îşi repetă în gând. Deocamdată, nu e nevoie să-mi ridic privirea. Nu sunt îngrijorată.

— Hei!

Cassie îşi ridică privirea.

Erau patru, cei doi din faţă fiind fraţii Portiei. Jordan era cel din echipa de dezbateri, iar Logan, cel de la clubul de tir. Sau să fi fost invers?

— Hei, n-ai văzut un tip venind fuga pe-aici? O întrebă Jordan. Se uitau în toate direcţiile, stârniţi ca o haită de câini care adulmecaseră o urmă şi lui Cassie îi răsări deodată în minte un nou vers. *Patru ogari supli, ghemuiţi la pândă, rânjind.* Numai că băieţii din faţa ei nu erau deloc supli: erau musculoşi şi asudaţi. Şi rămăseseră fără suflu, după cum constată Cassie, cu un oarecare dispreţ.

— E prietena Portiei… Cathy, zise Logan. Hei, Cathy, n-ai văzut un tip fugind pe-aici?

Cassie se apropie încet de el, cu mâinile pline de scoici. Inima îi bătea atât de tare în piept, încât era convinsă că pot s-o vadă şi ei, iar limba parcă-i îngheţase.

— Nu ştii să vorbeşti? Ce faci aici?

Cassie întinse mâinile pe muteşte, desfăcându-le.

Băieţii schimbară între ei priviri şi pufnete, iar Cassie îşi dădu seama cum trebuie să fi arătat în ochii lor de băieţi de facultate: o fată neînsemnată, cu un păr şaten deloc remarcabil şi ochi albaştri banali. Nimic altceva decât o mucoasă de liceu din California, care-şi închipuia că distracţia însemna să culeagă scoici fără valoare.

— Ai văzut pe cineva *trecând* pe-aici? Rosti Jordan, nerăbdător, dar tărăgănat, ca şi cum ar fi crezut-o tare de urechi.

Simţindu-şi gura uscată, Cassie încuviinţă din cap şi privi de-a lungul plajei, spre ridicătură de pământ. Jordan purta o bluză din fâş descheiată pe deasupra tricoului, ceea ce era ciudat pe o vreme atât de caldă. Chiar mai ciudată era umflătura de dedesubt, dar, în clipa în care el se întoarse într-o parte, Cassie zări o strălucire de metal.

O armă?

Jordan trebuie să fi fost cel din clubul de tir, se gândi ea.

Acum, că avea cu adevărat de ce să se teamă, îşi regăsi vocea şi rosti răguşită:

— Un tip cu un câine s-a îndreptat într-acolo acum câteva minute.

— L-am prins! O să se împotmolească printre stânci! strigă

Logan.

Şi, împreună cu ceilalţi doi băieţi pe care Cassie nu-i cunoştea, porni deja mai departe pe plajă; în schimb, Jordan se întoarse din nou spre Cassie.

— Eşti sigură?

Uimită, îşi ridică privirea spre el. De ce-o mai întreba? În mod intenţionat, făcu ochii mari şi se strădui să pară cât mai copilăroasă şi mai proastă cu putinţă.

— Da…

— Pentru că e *important.*

Şi, deodată, o apucă de încheietură. Cassie îşi privi uluită mâna, din care se risipeau scoicile, prea surprinsă ca să mai poată spune ceva.

— E foarte important, accentuă Jordan, iar ea îi simţi încordarea din întregul corp şi mirosul transpiraţiei.

O străbătu un val de repulsie şi se strădui să-şi menţină chipul impasibil şi ochii mari şi miraţi. Îi era teamă c-o s-o tragă spre el, însă Jordan doar îi suci mâna.

N-ar fi vrut să ţipe, dar nu se putu abţine. În parte, de durere, dar şi ca o reacţie la ceva întrezărit în ochii lui, ceva fanatic şi urât şi înfierbântat ca focul. Se pomeni cu răsuflarea tăiată, mai înfricoşată decât îşi amintea să fi fost din copilărie încoace.

— Da, sunt sigură, îi răspunse pe nerăsuflate, privind fix în urâţenia aceea, nepermiţându-şi să-şi întoarcă ochii de la ea. S-a dus pe-acolo, adăugă ea şi a dat ocol ridicăturii.

— Hai, Jordan, las-o în pace! Strigă Logan. E doar o puştoaică! Hai să mergem!

Jordan şovăi. Ştie că mint, se gândi Cassie, cuprinsă de o stranie fascinaţie. Ştie, dar îi e frică să se încreadă în asta, pentru că nu înţelege *cum* de ştie.

Crede-mă, îl rugă în gând, privindu-l drept în ochi, încercând să-şi impună voinţa. Crede-mă şi du-te. Crede-mă. *Crede-mă.*

Jordan îi dădu drumul.

— Scuză-mă, murmură el, total lipsit de graţie.

Apoi, îi întoarse spatele şi porni după ceilalţi.

— Nu-i nimic, şopti Cassie, rămânând complet nemişcată.

Simţind furnicături în tot corpul, îl privi alergând pe nisipul umed, îi privi coatele şi genunchii pistonând de zor şi scurta din fâş fâlfâind în urma lui. Slăbiciunea din stomac i se întinse spre

picioare şi, deodată, îşi simţi genunchii ca de plastilină.

Dintr-odată, redeveni conştientă de sunetul oceanului. Un sunet reconfortant, care părea c-o învăluie. După ce siluetele trecură în fugă de ridicătură de pământ şi dispărură din vedere, se întoarse pe ponton, vrând să-l anunţe pe tipul roşcat că putea să iasă.

Însă el apăruse deja.

Încetul cu încetul, reuşi să-şi convingă picioarele gelatinoase s-o poarte spre ponton. El aştepta acolo, iar expresia feţei lui îi produse o senzaţie ciudată.

— Ai face bine să pleci de-aici… sau, poate, să te ascunzi iar, îl sfătui ea, cu o voce ezitantă. E posibil să se întoarcă…

— Nu prea cred.

— Păi… Cassie şovăi iar, îl privi şi aproape că se înfricoşă. Câinele tău a fost foarte cuminte, rosti nesigură într-un final. Adică, n-a lătrat sau altceva.

— Ştie el ce ştie.

— Aha. Cassie îşi cobori privirea spre nisip, căutând în minte altceva de spus. Vocea lui era blândă, nu aspră, însă expresia aceea îndârjită nu-i dispăruse nicio clipă din ochi, iar buzele îi erau strânse. Cred că de-acum chiar s-au dus, zise ea.

— Mulţumită ţie, comentă el. Se întoarse spre ea şi privirile li se întâlniră. Nu ştiu *cum* să-ţi mulţumesc, adăugă, pentru că i-ai ţinut piept. Nici măcar nu mă cunoşti.

Cassie se simţi şi mai ciudat. În momentul în care-şi ridicase privirea spre el, aproape că ameţise, însă nu şi-o mai putea dezlipi din ochii lui. Acum, în ei nu se mai zărea nicio scânteie: semănau cu un oţel albastru-cenuşiu. Fascinant… hipnotic. Atrăgând-o tot mai aproape, atrăgând-o în ei.

Ba te cunosc, îi răspunse în gând. În clipa aceea, o imagine stranie îi apăru în minte. Parcă ar fi plutit în afara propriului trup şi i-ar fi văzut pe ei doi stând pe plajă. Observa cum sclipeşte soarele în părul lui, îşi zărea faţa înălţată spre el. Erau legaţi printr-o strună de argint care vibra şi cânta, plină de energie.

O panglică de energie care-i unea. Atât de reală, încât aproape că putea să întindă mâna şi s-o atingă. Îi lega, inimă de inimă şi încerca să-i atragă mai aproape unul de celălalt.

Un gând i se strecură în minte, ca şi cum i s-ar fi adresat o voce interioară. *Struna din argint nu se poate rupe niciodată.*

Vieţile voastre sunt legate. Nu puteţi fugi unul de celălalt, aşa cum nu poţi fugi de destin.

Deodată, la fel de repede pe cât apăruseră, imaginea şi vocea dispărură. Cassie clipi şi clătină din cap, încercând să redevină raţională. El o privea încă, aşteptând răspuns la întrebare.

— Mă bucur că te-am putut ajuta, îi zise, conştientă de cât de stângace şi de nepotrivite îi erau cuvintele. Şi nu m-a deranjat... ce s-a petrecut.

El se uită la încheietura lui Cassie şi din ochi îi ţâşni un fulger aproape ca argintul.

— Pe mine, *da,* spuse el. Trebuia să fi ieşit mai devreme.

Cassie clătină încă o dată din cap. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit ar fi fost ca el să fie prins şi rănit.

— N-am vrut decât să te ajut, repetă încetişor, tulburată. Dar de ce te urmăreau?

El îşi abătu privirea, inspirând adânc. Cassie avu senzaţia că pătrundea într-un teritoriu interzis.

Nu-i nimic, începu ea. N-ar fi trebuit să întreb…

— Nu, o întrerupse, privind-o din nou şi afişând zâmbetul acela asimetric. Dacă are cineva dreptul să întrebe, tu eşti aceea. Totuşi, e un pic mai greu de explicat. Aici, eu sunt... într-o zonă străină. Dacă eram acasă, n-ar fi îndrăznit să se ia după mine. Nici măcar să se uite *chiorâş* n-ar fi îndrăznit. Aici, în schimb, sunt un vânat permis.

Ea tot nu înţelegea.

— Nu le plac persoanele care sunt... diferite, explică el, pe un ton care acum redevenise liniştit. Iar eu sunt diferit de ei. Sunt foarte, foarte diferit.

Da, îl aprobă ea în gând. Oricum ar fi fost, nu era ca Jordan sau ca Logan. Nu era ca nimeni dintre cei pe care-i cunoscuse ea vreodată.

— Îmi pare rău. N-a fost cine ştie ce explicaţie, ştiu, zise el. Mai ales după tot ce-ai făcut. M-ai ajutat şi n-o să uit asta. Se cercetă din priviri şi hohoti scurt. Sigur, se pare că *eu* nu pot face mare lucru pentru *tine,* nu? Cel puţin, nu aici. Deşi… Stai un pic.

Îşi vârî mâna în buzunar, scotocind după ceva. Într-o clipă, pe Cassie o cuprinse ameţeala şi tot sângele îi năvăli în obraji. Căuta bani? Credea că putea s-o *plătească* pentru că-l ajutase? Se simţi umilită şi mai îndurerată decât când Jordan îi sucise încheietura; îi dădură lacrimile.

Însă el scoase din buzunar o piatră, una dintre cele pe care puteai să le culegi de pe fundul oceanului. Cel puţin, aşa arăta la prima vedere. Una dintre feţe era aspră şi cenuşie, cu mici spirale negre încastrate în ea, ca nişte mici cochilii. În clipa în care el o întoarse pe cealaltă faţă, văzu un cenuşiu cu vârtejuri albastre, cristalizate, scânteind în bătaia soarelui ca şi cum ar fi fost glazurată cu frânturi de rocă. Era superbă.

El i-o îndesă în palmă, strângându-i degetele în jurul ei. Atingerea lui o făcu să simtă un şoc electric care îi urcă în sus, pe braţ. Piatra părea *vie,* într-un fel pe care nu şi-l putea explica. Prin bubuiturile pulsului din timpane, îl auzi vorbind, cu glas scăzut şi grăbit.

— E o calcedonie. E o piatră… norocoasă. Dacă dai vreodată de necaz sau eşti în primejdie, dacă vreodată te simţi foarte singură şi nimeni altcineva nu poate să te ajute, ţine-o strâns — *strâns* — degetele lui le apăsară pe ale ei şi gândeşte-te la mine.

Îl privi ţintă, vrăjită. Abia mai respira şi-şi simţea pieptul prea plin. Era atât de aproape de ea şi putea să-i vadă ochii, de aceeaşi culoare cu a cristalului, îi simţea răsuflarea pe pielea ei şi căldura trupului reflectând văpaia soarelui. Părul nu-i era numai roşu, ci avea tot felul de culori, cu unele şuviţe atât de închise, încât păreau mov, altele, grena, iar altele, aurii.

Diferit, îşi zise din nou; era diferit de toţi băieţii pe care-i cunoscuse vreodată. Prin ea curgea un râu fierbinte, plăcut, un sentiment sălbatic, încărcat de aşteptări. Tremura toată şi-şi simţea degetele pulsându-i, însă nu putea să-şi dea seama dacă era pulsul ei sau al lui. Mai devreme, îi dăduse impresia că-i aude gândurile; acum, simţea de parcă el i-ar fi pătruns în minte. Era atât de aproape şi o privea…

— Şi-atunci ce-o să se-ntâmple? şopti ea.

— Şi-atunci… poate că norocul ţi se va schimba.

Brusc, el făcu un pas în spate, de parcă şi-ar fi amintit ceva, iar tonul i se modifică. Momentul trecuse.

— Merită să încerci, nu crezi? rosti el într-o doară.

Incapabilă să vorbească, fata aprobă din cap. Acum, el o tachina. Însă mai devreme nu fusese aşa.

— Ar fi cazul să plec. Nu trebuia să zăbovesc atât, zise el.

Cassie înghiţi în sec.

— Să ai grijă. Cred că Jordan avea o armă la el…

— Nu m-ar mira. Încheie subiectul, împiedicând-o să mai spună şi altceva. Nu-ţi face probleme, o să plec din Cape. Cel puţin deocamdată. O să vin înapoi; poate c-o să ne mai vedem atunci.

Dădu să se întoarcă, după care se opri şi-o apucă din nou de mână. Cassie fu într-atât de surprinsă să-i simtă iar atingerea, încât nu i se putu împotrivi. El îi întoarse mâna şi-i privi urmele roşii de pe încheietură, după care le mângâie uşurel cu buricele degetelor. Duritatea oţelului îi revenise în ochi când îşi ridică privirea.

— Crede-mă, şopti el, într-o zi, o să plătească pentru asta. Îţi garantez.

Şi atunci, făcu ceva care o şocă pe Cassie mai mult decât orice altceva din ziua aceea atât de şocantă. Îi ridică mâna la buze şi i-o sărută. Fusese cea mai blândă şi mai uşoară atingere posibilă, însă o străbătu pe Cassie ca o văpaie. Se holbă la el, buimăcită şi nevenindu-i să creadă, rămasă fără grai. Nu putea nici să se mişte, nici să gândească; nu putea decât să stea acolo şi să *simtă.*

Apoi, el plecă, fluierându-şi câinele, care zburdă în jurul lui Cassie, înconjurând-o de câteva ori înainte s-o rupă la fugă. Ea rămase singură, privind în urma lui, cu degetele încleştate pe mica piatră aspră din palmă.

Abia atunci îşi dădu seama că nu-l întrebase cum îl cheamă.

3

O clipă mai târziu, Cassie îşi reveni din uluială. Ar fi bine s-o pornească din loc: Logan şi Jordan puteau să se întoarcă dintr-o clipă în alta. Şi, dacă-şi dădeau seama că-i minţise cu intenţie…

Cassie tresări în timp ce se căţăra pe panta dunei. Lumea din jurul ei i se părea din nou banală, lipsită de magie şi mister. Parcă ar fi traversat un vis, iar acum s-ar fi trezit. Unde i-o fi fost capul? Prostii despre strune din argint, despre destin şi despre un tip diferit de oricare altul. Dar toate acestea erau ridicole. Piatra din mâna ei nu era altceva decât o piatră. Iar cuvintele nu erau decât cuvinte şi-atât. Până şi băiatul acela… Fireşte că n-ar fi avut cum să-i audă gândurile. Nimeni nu era capabil de aşa ceva; trebuie să fi existat o explicaţie raţională…

Strânse mai tare pietricica în pumn. Mâna de care o apucase el încă o furnica, iar pielea pe care i-o atinsese cu vârfurile degetelor se *simţea* altfel faţă de oricare altă parte a corpului. Îi trecu prin minte că, indiferent ce avea să i se mai întâmple pe viitor, îi va simţi mereu atingerea.

Imediat ce ajunse în căsuţa de vară închiriată de mama ei, încuie uşa de la intrare. Apoi, se opri. Auzi vocea mamei în bucătărie şi, după cum suna, îşi dădu seama că era ceva în neregulă.

Doamna Blake vorbea la telefon, stând cu spatele la uşă şi ţinându-şi capul uşor înclinat, cu receptorul lipit de ureche. Ca de fiecare dată, Cassie fu uimită de subţirimea ca de trestie a siluetei mamei. Luând în considerare asta, ca şi revărsarea părului lung şi negru, pe care-l purta strâns într-o coadă simplă, pe spate, doamna Blake putea să fie luată ea însăşi drept o adolescentă. O determina pe Cassie să adopte o atitudine protectoare faţă de ea. De fapt, uneori aproape avea impresia că ea ar fi fost mama, iar mama ei, copilul.

În clipa de faţă, o făcu să tragă concluzia că nu e bine să-i întrerupă conversaţia telefonică. Doamna Blake părea necăjită, iar la răstimpuri rostea câte un „Da” sau nu „Ştiu”, pe un ton plin de încordare.

Cassie se întoarse şi porni spre camera ei.

Se duse la fereastră şi privi afară, întrebându-se într-o doară

ce se întâmpla cu mama ei. Totuşi, nu-i stătea mintea la nimic altceva în afara băiatului de pe plajă.

Chiar dacă Portia i-ar fi cunoscut numele, tot nu i l-ar fi spus, Cassie era convinsă de asta. Dar, fără să-i ştie numele, cum ar putea să-l mai găsească?

N-ar putea. Acesta era crudul adevăr şi era de preferat să-l înfrunte chiar de-acum. Chiar şi *dacă* i-ar fi aflat numele, tot nu era genul care să fugă după băieţi. Nici n-ar fi ştiut cum să procedeze.

— Şi peste o săptămână plec înapoi acasă, şopti ea.

Numai că, pentru prima oară, cuvintele acestea nu aduseră odată cu ele un val de linişte şi de speranţă. Îşi aşeză calcedonia pe noptieră, cu un pocnet decisiv.

— Cassie? Ai spus ceva?

Cassie se întoarse repede şi-şi zări mama în prag.

— Mami! Nu ştiam c-ai terminat de vorbit la telefon. Şi, văzând că mama ei continuă s-o privească întrebătoare, adăugă: Doar gândeam cu voce tare. Spuneam că săptămâna viitoare o să ne-ntoarcem acasă.

O expresie neobişnuită apăru pe chipul mamei, ca un fulger de suferinţă stăpânită. Sub ochii mari şi negri avea cearcăne întunecate. Privirea îi rătăcea prin încăpere.

— Mami, ce s-a întâmplat? se interesă Cassie.

— Tocmai am vorbit cu bunica ta. Ţi-aduci aminte că aveam de gând să ne repezim cu maşina până la ea, într-o zi, săptămâna viitoare?

Cassie îşi aducea aminte foarte bine. Îi şi spusese Portiei că avea să facă o plimbare cu maşina, cu mama ei, de-a lungul coastei, iar Portia îi atrăsese atenţia, pe un ton răstit, că nu se numea coastă. De la Boston până jos, la Cape, era ţărmul sudic, iar de la Boston în sus, spre New Hampshire, era ţărmul nordic şi, dacă te duceai spre Maine, însemna că te îndreptai spre est. În definitiv, unde locuia bunica ei? Cassie nu fusese în măsură să-i răspundă, din cauză că mama ei nu-i destăinuise niciodată numele oraşului.

— Da, zise. Mi-aduc aminte.

— Tocmai am discutat cu ea la telefon. E bătrână, Cassie şi n-o duce prea bine. Ba chiar mai rău decât am crezut.

— Of, mami. Îmi pare rău.

Cassie nu-şi cunoscuse niciodată bunica, n-o văzuse nici măcar în vreo fotografie, dar tot se simţea îngrozitor. Mama şi bunica ei se înstrăinaseră una de cealaltă de multă vreme, încă de când se născuse Cassie. Fusese ceva legat de plecarea mamei din casa părintească, însă nu-i mai dezvăluise şi altceva. Totuşi, în ultimii câţiva ani, îşi trimiseseră câteva scrisori, iar Cassie se gândea că, în adâncul sufletului, cele două femei tot se mai iubeau. În orice caz, aşa *spera* şi abia aştepta să-şi vadă bunica pentru prima dată.

— Îmi pare foarte rău, mami, repetă ea. O să se facă bine?

— Nu ştiu. E singură în casa aia mare şi-i e urât… iar. acum, cu flebita ei, îi e greu să se descurce în unele zile.

Soarele proiecta dungi de lumină şi de umbră pe faţa mamei. Vorbea încet, dar aproape chinuit, ca şi cum şi-ar fi stăpânit cu mare greutate o emoţie puternică.

— Cassie, e adevărat că între bunica ta şi mine există anumite probleme, dar tot o familie rămânem, iar ea nu mai are pe altcineva. A venit vremea să ne dăm uitării neînţelegerile.

Mama ei nu mai vorbise niciodată atât de deschis despre acea răcire a relaţiilor.

— Despre ce a fost vorba, mami?

Acum nu mai are importanţă. Ea voia ca eu… să urmez o cale pe care nu mi-o doream. Credea că face bine… iar acum e singură şi are nevoie de ajutor.

Mâhnirea începu să pună stăpânire pe Cassie. Îngrijorarea faţă de bunica pe care n-o cunoscuse niciodată…dar şi altceva. Un firicel de alarmă, stârnit de expresia de pe faţa mamei, aceea a cuiva care se pregăteşte să dea o veste proastă, dar îşi găseşte cu greu cuvintele.

— Cassie, m-am gândit mult la asta şi nu avem decât un singur lucru de făcut. Îmi pare foarte rău, fiindcă va reprezenta o mare schimbare în viaţa ta şi-ţi va fi atât de greu… dar eşti tânără. O să te adaptezi. Ştiu că aşa o să fie.

Un junghi de panică o străbătu pe Cassie.

— Mamă, nu-i nimic, zise repede. Rămâi aici şi fă ceea ce trebuie. Eu pot să mă pregătesc şi singură pentru şcoală. O să fie uşor: doar mă ajută Beth şi doamna Freeman…

Mama lui Cassie clătina însă din cap şi, deodată, Cassie simţi că trebuie să continue, să inunde totul cu un potop de cuvinte.

— Nu am nevoie de prea multe haine noi pentru şcoală…

— Cassie, nici nu ştii cât de rău îmi pare. Încearcă să înţelegi, iubito şi să te porţi ca un adult. Ştiu c-o să-ţi lipsească prietenele tale. Dar va trebui să ne străduim amândouă să ne împăcăm cât mai bine cu situaţia.

Mama privea fix spre fereastră, ca şi cum n-ar fi suportat să se uite la Cassie.

Cassie înţepeni.

— Mami, ce vrei să spui?

— Îţi spun că nu ne întoarcem acasă; sau, cel puţin, ni acasă, în Reseda. Mergem acasă la *mine,* ne mutăm cu bunica ta. Ea are nevoie de noi. Şi o să locuim acolo.

Cassie nu mai simţea altceva decât o paralizie uluită. Nu putu decât să întrebe prosteşte, de parcă asta ar fi contat:

— Ce înseamnă „acolo”? Unde stă bunica?

Pentru prima oară, mama îşi dezlipi privirea de fereastră. Ochii ei păreau şi mai mari şi mai întunecaţi faţă de cum îi ştia Cassie.

— New Salem, răspunse încetişor. Oraşul se numeşte New Salem.

Câteva ore mai târziu, Cassie stătea tot lângă fereastră, privind în gol. Gândurile îi alergau întruna, în cercuri neputincioase, inutile.

Să *rămână* acolo… să rămână în New England…

Fu străbătută de un şoc electric. *El. Ştiam eu c-o să-l mai văd*, declara cu bucurie ceva dinăuntrul ei. Numai că vocea aceea era una singură pe lângă multe altele, care vorbeau toate odată.

Să rămân. Să nu mă mai întorc acasă. Şi ce dacă băiatul acela e pe-aici, pe undeva, prin Massachusetts? Nu-i ştiu nici numele, nici unde locuieşte. N-o să-l mai găseşti niciodată.

Totuşi, există o şansă, se gândi cu disperare. Iar vocea aceea, cea mai profundă, cea care se bucurase mai devreme, îi şopti: *E mai mult decât o şansă. E destinul tău.*

Destinul! pufniră batjocoritoare celelalte voci. Nu fi tâmpită! Destinul tău este să-ţi petreci clasa a unsprezecea în New England, atât şi nimic mai mult. Unde nu cunoşti pe nimeni. Unde o să fii singură.

Singură, singură, singură, încuviinţară toate celelalte voci.

Iar vocea din adânc fu înăbuşită şi se stinse. Cassie simţi cum

orice speranţă de a-l mai revedea vreodată pe băiatul roşcat se îndepărtează. Iar ceea ce-i rămase era disperarea.

Nici măcar n-o să mai ajung să-mi iau rămas-bun de la prietenele mele de acasă, se gândi. Îşi implorase mama să-i dea şansa unei revederi, însă doamna Blake îi răspunsese că nu aveau nici bani, nici timp. Biletele de avion fuseseră deja returnate. Toate lucrurile lor urmau să fie expediate acasă la bunica lui Cassie de o prietenă a mamei.

— Dacă te-ai mai întoarce acolo, îi explicase cu blândeţe mama ei, te-ai simţi şi mai rău la gândul plecării. Aşa, măcar vei rupe pisica-n două. Şi-o să-ţi poţi vedea prietenele vara viitoare.

Vara viitoare? Până la vara viitoare mai erau o sută de ani. Cassie se gândi la prietenele ei: la Beth cea sufletistă şi la Clover cea tăcută şi la Miriam, deşteapta clasei. Adăugaţi-o pe timida şi visătoarea Cassie şi-o să aveţi imaginea întregului grup. Prin urmare, poate n-or fi fost ele o gaşcă numeroasă, dar se simţeau bine împreună şi prietenia lor strânsă dăinuia încă din şcoala primară. Cum avea să se descurce fără ele până vara viitoare?

Tonul mamei fusese însă atât de moale şi de absent, iar privirea îi rătăcise prin cameră într-un fel atât de tulbure şi de preocupat, încât Cassie nu mai avusese tăria să tune şi să fulgere, aşa cum i-ar fi plăcut.

Realitatea era că, preţ de o clipă, Cassie îşi dorise să se ducă la mama ei, s-o cuprindă în braţe şi să-i spună că totul urma să fie bine. Dar nu fusese în stare. Micul tăciune înfierbântat de revoltă care-i ardea pieptul n-o lăsase. Oricât de îngrijorată ar fi fost mama, nu ea avea de înfruntat perspectiva frecventării unei şcoli noi şi străine, dintr-un stat aflat la cinci mii de kilometri distanţă faţă de locul de baştină.

Cassie, în schimb, da. Alte coridoare, alte vestiare, alte săli de clasă, alte bănci, enumeră în sinea ei. Alte feţe, în locul celor ale prietenilor pe care-i cunoştea încă din gimnaziu. Of, aşa ceva nu putea să fie adevărat!

Cassie nu ţipase la mama ei în după-amiaza aceea, dar nici n-o îmbrăţişase. Nu făcuse altceva decât să se întoarcă tăcută spre fereastră şi acolo rămăsese până în acel moment, când lumina de afară începuse să scadă, iar cerul se făcuse mai întâi roz-somon, apoi violet şi, în cele din urmă, negru.

Trecu mult timp până să se suie în pat. Şi abia atunci îşi dădu

seama că uitase complet de calcedonia aducătoare de noroc. Întinse o mână, o luă de pe noptieră şi şi-o strecură sub pernă.

Portia trecu pe-acolo chiar în timp ce Cassie şi mama ei îşi încărcau bagajele în automobilul închiriat.

— Plecaţi acasă? se interesă ea.

Cassie dădu un ultim brânci voluminoasei ei genţi, îndesând-o în portbagaj. Tocmai îşi dăduse seama că nu-şi dorea ca Portia să afle că rămânea în New England. Nu putea suporta ca Portia să ştie cât era de nefericită; asta i-ar fi oferit Portiei un motiv de triumf.

Când îşi ridică privirea, se strădui să afişeze un zâmbet plăcut.

— Da, răspunse, după care privi pe furiş spre portiera din dreptul volanului, unde mama ei stătea aplecată înăuntru, aranjând diverse lucruri pe bancheta din spate.

— Credeam c-o să rămâneţi până la sfârşitul săptămânii viitoare.

— Ne-am răzgândit, afirmă Cassie. Privi în ochii căprui ai Portiei şi rămase uimită de răceala pe care-o întâlni acolo. Nu că nu m-aş fi simţit bine aici. A fost distractiv, adăugă, pripită şi nesăbuită.

Portia îşi dădu la o parte de pe frunte părul blond-deschis.

— Poate c-ar fi mai bine ca, de-acum încolo, să rămâi în vest, zise. Nouă, celor de pe-aici, nu ne plac mincinoşii.

Cassie deschise gura, dar apoi o închise la loc, cu obrajii îmbujoraţi. Prin urmare, ştiau că-i înşelase atunci, pe plajă. Era momentul potrivit pentru una dintre replicile acelea devastator de spirituale pe care le clocea seara,ca să i le servească Portiei… şi, desigur, nu putu să lege două vorbe. În schimb, strânse din buze.

— Drum bun, încheie Portia şi, aruncându-i o ultimă privire îngheţată, îi întoarse spatele.

— Portia!

Cassie simţea în stomac un nod de încordare, de jenă şi de furie, însă nu putea să rateze ocazia.

— Înainte să plec, vrei să-mi mai spui un singur lucru?

— Ce anume?

— Acum nu mai contează… şi voiam doar să ştiu…doar mă întrebam… dacă-i cunoşti numele…

— Numele cui?

Cassie îşi simţi obrajii inundaţi de un nou val de sânge, însă continuă, perseverentă.

— Numele *lui.* Al băiatului cu părul roşu. Cel de pe plajă.

Ochii căprui ai fetei nici nu clipiră. Priviră în continuare fix în cei ai lui Cassie, cu pupilele contractate, ca două punctuleţe răutăcioase. Uitându-se în ochii aceia, Cassie înţelese că nu avea nicio speranţă.

Şi nu se înşela.

— Care băiat cu păr roşu de pe plajă? Rosti Portia, răspicat şi fără intonaţie, după care se răsuci încă o dată pe călcâie şi plecă.

Iar, de data asta, Cassie o lăsă să plece.

Verdeaţă. Asta observă Cassie în timpul călătoriei spre nord, pornind din Cape. De-o parte şi de cealaltă a şoselei era *pădure.* În California, trebuia să te duci până într-unui dintre parcurile naţionale, dacă voiai să vezi copaci atât de înalţi…

— Aceştia sunt arţari canadieni, pentru sirop, o informă mama ei, cu o voioşie forţată, văzând-o pe Cassie că întoarce puţin capul, urmărind cu privirea un pâlc de copaci deosebit de graţioşi. Iar cei mai scunzi sunt arţari roşii. Toamna, frunzele li se înroşesc… un roşu frumos, strălucitor, ca al amurgului. Aşteaptă doar şi-o să-i vezi atunci.

Cassie nu-i răspunse. Nu-şi dorea să vadă copacii toamna, fiindcă nu-şi dorea să *se afle* acolo.

Străbătură oraşul Boston şi-şi continuară drumul de-a lungul coastei – de-a lungul *ţărmului nordic,* se corectă în sinea ei, cu înverşunare –, iar Cassie privi cum trec de tot felul de orăşele bizare, cheiuri şi plaje stâncoase. Bănui că mergeau pe drumul mai pitoresc şi simţi cum îi clocoteşte iritarea în piept. De ce nu ajungeau mai repede, să scape odată de toate astea?

— Nu există un drum mai scurt? întrebă, deschizând torpedoul şi scoţând de-acolo harta pusă la dispoziţie de firma de închirieri auto. De ce nu mergem pe autostrada 1? Sau pe şoseaua interstatală 95?

Mama ei nu-şi abătu privirea de la drum.

— A trecut multă vreme de când n-am mai fost cu maşina pe-aici, Cassie. Şi e drumul pe care-l ştiu eu.

— Dar dac-ai scurta pe aici, prin Salem… Cassie privi cum trec

de ieşirea de pe şosea. Bine, lasă, zise apoi. Dintre toate locurile din Massachusetts, Salem era singurul pe care-şi închipuia că ar vrea să-l vadă. La cum se simţea acum, istoria lui macabră o atrăgea. Acolo le-au ars pe vrăjitoare, nu? întrebă ea. New Salem de-aici îşi trage numele? Şi acolo au ars vrăjitoare pe rug?

— N-au ars pe nimeni pe rug; doar le-au spânzurat. Şi nu erau vrăjitoare. Doar persoane nevinovate, care nu erau în relaţii bune cu vecinii, îi explică mama ei, cu o voce obosită, dar răbdătoare. Salem a fost un nume des întâlnit în perioada colonială: provine de la „Ierusalim".

Harta se înceţoşă sub ochii lui Cassie.

— Dar unde *e* oraşul ăsta, în definitiv? Nici măcar nu e trecut aici!

Se lăsă tăcerea, apoi mama ei îi răspunse:

— E un orăşel mic; în multe hărţi nici nu apare. Dar, de fapt, e pe o insulă.

— Pe o *insulă?*

— Nu-ţi face griji. Există un pod care o leagă de continent.

Cu toate acestea, în mintea lui Cassie rămase un sigur gând: o *insulă.* O să locuiesc pe o insulă. Într-un oraş care nici măcar nu există pe hartă.

Drumul nu era marcat. Doamna Blake coti pe el, după care automobilul intră pe pod şi, deodată, ajunseră pe insulă. Cassie se aşteptase să fie una micuţă, dar starea de spirit i se mai amelioră puţin când îşi dădu seama că nu era aşa. Zări magazine normale, nu doar dintre cele pentru turişti, îngrămădite laolaltă în ceea ce trebuie să fi reprezentat centrul oraşului. Se vedeau şi un *Dunkin' Donuts* şi un *International House of Pancakes,* pe care trona un anunţ cu MAREA DESCHIDERE. În faţa acestuia dansa cineva îmbrăcat într-un costum de clătită uriaşă.

Cassie simţi cum îi mai slăbeşte nodul din stomac. Un oraş în care dansează o clătită nu poate să fie chiar atât de rău, nu?

Tocmai atunci, mama ei coti pe un alt drum, care tot urca şi devenea din ce în ce mai pustiu, pe măsură ce oraşul rămânea în urmă.

Era clar că se îndreptau spre capătul cel mai îndepărtat al insulei, înţelese Cassie. Îl şi vedea, cu soarele scânteind roşiatic în ferestrele unui grup de case din vârful unei faleze. Le privi

apropiindu-se, la început stingherită, apoi nerăbdătoare, iar, în cele din urmă, cu o groază bolnăvicioasă.

Fiindcă erau *vechi.* Înspăimântător de vechi, nu doar pitoreşti sau îmbătrânite cu graţie, ci doar *străvechi.* Şi, cu toate că unele erau în stare bună, altele păreau gata să se prăbuşească într-un iureş de ţăndări şi de aşchii.

Te rog, zi-mi că e asta, îşi spuse Cassie în gând, fixând cu privirea o casă galbenă, drăguţă, cu câteva turnuleţe şi bovindouri. Numai că maşina trecu pe lângă ea fără să încetinească. Şi pe lângă următoarea şi pe lângă cea de după.

Nu mai rămăsese decât o singură casă, ultima casă de pe faleză, iar automobilul se îndrepta direct spre ea. Cu inima frântă, Cassie o privi apropiindu-se. Avea forma unui T gros şi răsturnat, cu o aripă spre drum şi cealaltă întinzându-se în spate. În timp ce o ocoleau, Cassie observă că aripa din spate nu semăna deloc cu cea din faţă. Avea un acoperiş abrupt şi ferestre mici, amplasate neregulat, alcătuite din mici ochiuri de geam în forma unor diamante. Nici măcar nu era vopsită, ci doar acoperită cu o şindrilă cenuşie, alterată de vreme.

Aripa din faţă fusese vopsită… odinioară. Acum, ceea e mai rămăsese se cojea fâşie cu fâşie. Cele două hornuri păreau instabile, gata să se năruiască, şi întregul acoperiş din ţiglă dădea impresia că s-a lăsat. Ferestrele de pe faţadă erau la distanţe egale una de alta, însă majoritatea arătau nespălate de mult timp.

Cassie se uita fără să rostească un cuvânt. Niciodată, toată viaţa ei, nu mai văzuse o casă atât de deprimantă. Era *imposibil* să fie tocmai asta.

— Ei, rosti mama pe acelaşi ton de veselie forţată, în timp ce cotea pe o alee acoperită cu pietriş, asta e, asta-i casa în care am crescut. Suntem acasă.

Cassie nu putu să spună nimic. Balonul de oroare, de furie şi de revoltă din ea se umfla tot mai mult, dându-i impresia că e pe cale să explodeze.

4

Mama ei vorbea în continuare pe tonul acela de veselie prefăcută, însă Cassie nu putea să audă decât frânturi de fraze, „... aripa originală, de fapt din perioada pre-revoluţionară, un nivel şi plinătate... aripa din faţă este în stil georgian, post-revoluţionar...”

Şi aşa mai departe. Cassie deschise portiera automobilului, obţinând în sfârşit o imagine clară, neobstrucţionată, a casei. Şi, cu cât vedea mai mult din ea, cu atât mai rău i se părea că arată.

Mama ei tocmai spunea ceva despre un luminator de deasupra uşii, vorbind repede, pe nerăsuflate, „... dreptunghiular, nu ca ferestrele-evantai arcuite, care au apărut ulterior...”

— *O urăsc!* Ţipă Cassie, întrerupând-o, cu o voce care răsună prea puternic, tulburător de puternic, în tăcerea din jur. Nu se referea la luminator, ce-o mai fi fost şi acela. *O urăsc!* Ţipă încă o dată, cu patimă.

Mama ei nu spuse nimic, însă nici Cassie nu se întoarse s-o privească: se holba la casă, la şirurile de geamuri nespălate, la streşinile lăsate, la pura monstruozitate, banalitate şi oribilitate a mătăhăloasei clădiri şi tremura de nervi.

E cea mai urâtă chestie pe care-am văzut-o în viaţa mea şi o *urăsc*! Vreau să merg acasă. Vreau să merg acasă!

Se întoarse, observă chipul palid şi şocul din ochii mamei sale şi izbucni în plâns.

— Of, Cassie, rosti mama, întinzând mâna spre ea pe deasupra plafonului din vinilin. Cassie, iubito...

Şi ea avea lacrimi în ochi, iar, în clipa în care şi-i ridică spre casă, pe Cassie o uimi ce citi în ei. Era o expresie de ură şi de teamă la fel de intensă ca sentimentele lui Cassie.

— Cassie, iubito, ascultă-mă, îi ceru ea. Dacă tu chiar n-o să vrei să rămâi...

Se întrerupse. Cassie plângea încă, dar tot auzi zgomotul din spatele ei. Întorcându-se, constată că uşa casei se deschisese. În prag stătea o bătrână cu părul cărunt, sprijinită într-un baston.

Cassie se întoarse la loc.

— Mami? rosti ea implorator.

Însă mama ei rămăsese cu privirea îndreptată spre uşă. Şi, încetul cu încetul, pe chip i se aşternu o expresie de resemnare mohorâtă. Când îşi întoarse iar faţa spre Cassie, în voce îi reveni tonul acela de veselie fragilă şi falsă.

— E bunica ta, dragă, zise. Hai să n-o lăsăm să aştepte.

— Mami… şopti Cassie.

Era o rugă fierbinte, disperată. Însă ochii mamei deveniseră pustiiţi, opaci.

— Hai, Cassie, o îndemnă ea.

Prin mintea lui Cassie trecu nebunească idee de a se arunca înapoi în maşină, de a se încuia pe dinăuntru şi de a sta aşa până când va veni cineva s-o salveze. Însă aceeaşi epuizare abătută asupra mamei ei părea s-o învăluie şi pe ea. Ajunseseră acolo. Nu mai era nimic de făcut. Împinse portiera, închizând-o, şi-şi urmă tăcută mama spre casă.

Femeia care stătea în pragul uşii era extrem de bătrână. Oricum, destul cât să-i poată fi bunică. Încercă să găsească o asemănare cu mama ei, dar nu izbuti să depisteze vreuna.

— Cassie, ea e bunica ta, doamna Howard.

Cassie izbuti să murmure ceva. Bătrâna sprijinită în baston făcu câţiva paşi înainte, fixându-şi ochii înfundaţi în orbite asupra chipului lui Cassie. În clipa aceea, un gând bizar trecu prin mintea fetei: *O să mă bage în cuptor.* Dar apoi simţi două braţe cuprinzând-o într-o îmbrăţişare surprinzător de fermă. Instinctiv, îşi ridică şi ea braţele, ca răspuns.

Bunica se trase puţin înapoi, ca s-o privească mai bine.

— Cassie! În sfârşit. După atâţia ani…

Spre stingherealа lui Cassie, continuă s-o privească fix, cu un amestec de îngrijorare aprigă şi speranţă neliniştită.

— În sfârşit, şopti încă o dată, parcă pentru sine.

— Mă bucur să te văd, mamă, spuse atunci mama lui Cassie, cu o voce scăzută şi convenţională, iar privirea bătrânilor ochi se dezlipi de Cassie.

— Alexandra. Of, draga mea, ce mult a trecut…

Cele două femei se îmbrăţişară, însă în atmosferă se simţea încă o încordare vagă.

— Dar ce facem, stăm toate aici, afară? Intraţi, intraţi amândouă, le invită femeia, ştergându-şi ochii. Mă tem că

bătrâna casă e cam părăginită, dar am ales pentru voi cele mai bune camere. Hai s-o ducem pe Cassie în camera ei.

În lumina roşiatică, din ce în ce mai slabă, a amurgului, interiorul casei părea cavernos şi întunecat. Totul arăta într-adevăr dărăpănat, de la tapiţeria roasă a fotoliilor până la covorul persan decolorat de pe podeaua din lemn de pin.

Urcară un rând de trepte – încetişor, bunica lui Cassie sprijinindu-se de balustradă – şi apoi străbătură un coridor lung. Scândurile scârţâiau sub adidaşii marca Reebok ai lui Cassie, iar lămpile montate sus pe pereţi pâlpâiau în timp ce treceau pe lângă ele. Una dintre noi ar trebui să ţină un sfeşnic, îşi zise Cassie. Se aştepta ca, dintr-o clipă în alta, să-l vadă pe Lurch sau pe Vărul Itt[3] venind spre ele pe coridor.

— Lămpile astea — e din pricina instalaţiei electrice făcute de bunicul tău, se scuză bunica. A insistat să se ocupe singur de ea. Iată camera ta, Cassie. Sper că-ţi place rozul.

Cassie făcu ochii mari în clipa în care bunica ei deschise uşa. Parcă era un dormitor reconstituit într-un muzeu. Avea un pat cu baldachin, cu draperiile revărsându-se la capul şi la picioarele lui, toate din acelaşi material înflorat, de un roz prăfuit. Erau acolo şi fotolii, cu spătarele înalte, sculptate, tapiţate într-un damasc de un roz asortat. Pe poliţa de deasupra şemineului se odihneau un sfeşnic din cositor şi un ceas din porţelan şi mai văzu şi alte piese de mobilier masiv, cu străluciri somptuoase. Ansamblul era superb, însă atât de măreţ…

— Poţi să-ţi pui hainele aici – cufărul e din lemn masiv de mahon, o anunţă bunica. Modelul se numeşte *bombé* şi a fost fabricat chiar aici, în Massachusetts – e singura zonă din toate coloniile în care se produce aşa ceva.

Coloniile? Se miră Cassie, în timp ce se holba la ornamentul de pe capacul pliabil al cufărului.

— Aici e măsuţa pentru toaletă, iar aici, garderoba…Te-ai uitat afară, pe fereastră? M-am gândit că ţi-ar plăcea să ai camera pe colţ, fiindcă poţi să vezi atât spre miazăzi, cât şi spre răsărit.

Cassie privi afară. Printr-una dintre ferestre putea să vadă şoseaua. Cealaltă dădea spre ocean. În clipa de faţă, nu se vedea decât o întindere de un plumburiu mohorât, dedesubtul cerului

[3] Personaje din *Familia Addams* (n. trad.) .

din ce în ce mai întunecat, potrivindu-se perfect cu starea de spirit a lui Cassie.

— Te las să te aranjezi, îi zise bunica. Alexandra, ţie ţi-am pregătit camera verde, din capătul celălalt al culoarului…

Mama o strânse uşurel de umăr, cu un gest grăbit şi aproape timid. Iar apoi Cassie rămase singură. Singură, cu afurisita aia de mobilă masivă, cu şemineul ăla rece şi cu draperiile alea grele. Se aşeză cu precauţie pe un fotoliu, fiindcă de pat îi era frică.

Gândul îi zbură spre camera ei de acasă, cu mobilierul ei alb, din pal, cu posterele cu *Fantoma de la Operă* şi cu noul ei CD-player, pe care şi-l cumpărase din banii câştigaţi făcând pe bona. Vopsise biblioteca într-un albastru-deschis, ca să scoată în evidenţă colecţia de unicorni. Colecţiona orice fel de unicorn: din pluş, din sticlă, din ceramică, din cositor. Când era acasă, Clover îi spusese odată că ea însăşi era ca un unicorn: cu ochi albaştri, timidă şi diferită faţă de oricine altcineva. Acum, toate astea păreau să facă parte dintr-o altă viaţă.

Habar n-avu cât timp stătu acolo, însă, la un moment dat, se pomeni că ţine în mână bucata de calcedonie.

Probabil că şi-o scosese din buzunar între timp, iar acum se agăţa practic de ea.

Dacă dai vreodată de necaz sau eşti în primejdie, îşi aminti, străbătută de un val de dor. Urmă unul de furie. Nu fi tâmpită, se apostrofă tăios. Nu eşti în primejdie. Şi nicio *piatră* n-are cum să te ajute. Fu ispitită s-o arunce, însă, în loc de asta, şi-o frecă de obraz, simţind netezimea rece, colţuroasă, a cristalelor. Îi amintea de atingerea lui: de cât fusese de blândă, de felul în care o străpunsese până în adâncul sufletului. Îndrăzneaţă, îşi frecă buzele cu piatra şi simţi cum îi zvâcnesc deodată toate părticelele de piele pe care i le atinsese el. Mâna pe care i-o ţinuse într-a lui – îi simţea încă amprenta în palmă. Încheietura – simţea uşoara mângâiere a vârfurilor degetelor, zbârlindu-i firicelele de păr. Şi dosul palmei – închise ochii şi i se tăie respiraţia la amintirea sărutării. Ce ar fi simţit, se întrebă, dacă buzele lui ar fi atins locul de care se lipeau acum cristalele calcedoniei? Îşi lăsă capul pe spate, luându-şi piatra rece de pe buze şi lăsând-o să se odihnească în scobitura gâtului, acolo unde-i zvâcnea pulsul. Aproape că-l simţi sărutând-o, aşa cum n-o sărutase vreodată alt băiat; aproape că-şi putea imagina

buzele lui lipite cu adevărat în locul acela. Te-aş lăsa, zise gând, chiar dacă n-aş lăsa pe nimeni altul… în tine aş avea încredere…

Totuşi, el o părăsise. Brusc, străbătută de un şoc, îşi aminti. O părăsise şi plecase departe, exact la fel cum făcuse şi celălalt bărbat important din viaţa lui Cassie.

Se gândea rareori la tatăl ei. Rareori îşi permitea s-o facă. Plecase când ea era mică; le părăsise, pe ea şi pe mama ei, lăsându-le să-şi poarte singure de grijă. Mama lui Cassie le spunea celorlalţi că murise, însă faţă de Cassie recunoscuse adevărul: plecase, pur şi simplu. Poate chiar murise între timp sau poate că trăia altundeva, alături de o altă familie, de o altă fiică. Ea şi mama ei n-aveau să afle niciodată. Şi, cu toate că mama nu vorbea despre el decât dac-o întreba cineva, Cassie ştia că-i frânsese inima.

Bărbaţii pleacă mereu, se gândi Cassie, simţind o durere în gât. Amândoi m-au părăsit. Iar acum sunt singură… aici. Măcar dac-aş fi avut pe cineva cu care să vorbesc… o soră, pe oricine…

Ţinând încă ochii închişi, îşi coborî mâna în care ţinea cristalul şi şi-o odihni în poală. Era atât de istovită din cauza emoţiilor, încât nici măcar nu putu să se ridice şi să se ducă în pat. Nu făcu altceva decât să rămână acolo şi să se lase atrasă în întunericul singurătăţii, până când respiraţia îi încetini şi adormi.

În noaptea aceea, Cassie avu un vis – sau poate că nu fusese chiar un vis. Se făcea că mama şi bunica ei intraseră în cameră, mişcându-se fără zgomot, aproape plutind deasupra podelei. În vis, era conştientă de prezenţa lor, însă nu se putu mişca atunci când ele o ridicară de pe scaun, o dezbrăcară şi o întinseră pe pat. Apoi, filmaseră lângă pat şi o priviră. Ochii mamei ei păreau stranii, întunecaţi şi de nepătruns.

— Micuţa Cassie, rosti bunica şi oftă. În sfârşit. Dar ce păcat…

— Şşt! O opri scurt mama. O să se trezească.

Bunica oftă din nou.

— Dar îţi dai seama că e singura cale…

— Da, zise mama, cu o voce goală şi resemnată. Îmi dau seama că nu poţi să fugi de destin. N-ar fi trebuit să încerc.

„Exact ce ziceam şi eu”, recunoscu Cassie când visul începu să se risipească. Nu poţi să fugi de destin. Îşi zări nedesluşit mama şi bunica îndreptându-se spre uşă şi le auzi vocile şoptite.

Totuşi, nu putu să deslueşească o iotă până când un cuvânt şuierat ajunse la urechile ei.

— *…sacrificiu…*

Nu ştia sigur care dintre femei îl pronunţase, însă îi răsună întruna în minte. Chiar şi în timp ce o învăluia întunericul, tot îl mai auzea. *Sacrificiu… sacrificiu… sacrificiu…*

Era dimineaţă. Stătea întinsă pe patul cu baldachin, iar lumina soarelui se revărsa înăuntru prin fereastra dinspre răsărit. Razele lui făceau ca încăperea aceea roz să semene cu o petală de trandafir, ridicată spre lumină. Ceva cald şi strălucitor. Undeva, afară, o pasăre cânta.

Cassie se ridică în şezut. Îşi amintea vag un soi de vis, însă era doar ceva înceţoşat şi tulbure. Nasul i se înfundase – probabil, din cauza plânsului – şi se simţea puţin ameţită, dar nu foarte rău. Ca după ce ai trecut printr-o boală grea sau printr-o mare supărare, iar apoi ai avut parte de un somn adânc, odihnitor: un ciudat sentiment aerian şi liniştit. Liniştea de dinaintea furtunii.

Se îmbrăcă. Tocmai când se pregătea să iasă din cameră, observă calcedonia aducătoare de noroc, căzută pe podea, şi şi-o strecură în buzunar.

Nu părea să se fi trezit şi altcineva. Chiar şi ziua, coridorul era întunecos şi rece, luminat doar de ferestrele din capete. Cassie se pomeni că tremură în timp ce înainta pe hol şi avu impresia că lumina slabă a lămpilor de pe pereţi pâlpâie parcă a înţelegere.

La parter era mai multă lumină. Însă şi încăperile erau atât de multe, încât, atunci când încercă să le exploreze, se rătăci repede. În cele din urmă, ajunse în antreu şi se hotărî să iasă.

Nici măcar nu se gândi de ce voia să iasă: presupuse că dorea să vadă vecinătăţile. Paşii o purtară pe lungul şi strâmtul drum de ţară, trecând pe lângă casă după casă. Era atât de devreme, încât nu se vedea nimeni pe afară. Şi, în cele din urmă, ajunse în dreptul casei aceleia galbene, drăguţe, cu turnuleţe.

Sus, într-unul dintre turnuleţele acelea, fereastra scânteia.

Cassie o privea, întrebându-se oare din ce cauză făcea aşa, când observă mişcare la parter, printr-un geam aflat mult mai aproape de ea. Era o bibliotecă sau o cameră pentru studiu, iar înăuntru vedea o fată stând în picioare.

Era înaltă şi suplă, cu o cascadă de păr incredibil de lung,

care-i acoperea faţa în timp ce se apleca deasupra a ceva aflat pe biroul din dreptul ferestrei. Părul acela – Cassie nu putea să-şi ia ochii de la el. Parcă razele soarelui şi ale lunii ar fi fost împletite în el – şi totul era natural. Nu se vedeau rădăcini mai închise la culoare. Cassie nu mai observase nicicând ceva atât de frumos.

Erau atât de aproape – Cassie se afla lângă gardul viu, bine îngrijit, din dreptul ferestrei, iar fata, înăuntru, cu faţa spre ea, însă privind în jos. Cassie urmări fascinată ceea ce făcea fata la birou. Degetele i se mişcau cu graţie, zdrobind ceva într-un mojar, cu un pisălog. Mirodenii? Dar, indiferent ce-ar fi fost, mişcările fetei erau iuţi şi îndemânatice, iar mâinile, suple şi frumoase.

Şi Cassie avu o senzaţie dintre cele mai neobişnuite… Dacă ea şi-ar *ridica* măcar privirea, îşi zise. Doar să se uite afară, pe fereastră. Şi, dac-ar face asta, atunci s-ar întâmpla ceva. Cassie nu ştia ce anume, însă i se făcuse pielea de găină. Avea o senzaţie atât de puternică de legătură, de…*înrudire.* Dacă fata şi-ar ridica măcar privirea…

Ţipă. Aruncă o piatră în geam. Cassie chiar căuta o piatră când zări din nou mişcare. Fata cu părul strălucitor întorcea capul, parcă reacţionând la o chemare a cuiva dinăuntru. Zări în treacăt un chip fermecător, proaspăt – dar numai pentru o fracţiune de secundă. După aceea, fata se întoarse cu totul şi plecă grăbită, cu părul fluturând în urma ei ca mătasea.

Cassie răsuflă adânc.

Ar fi fost oricum o prostie, îşi zise, în timp ce se întorcea spre casă. Frumoasă modalitate prin care să te prezinţi vecinilor: să le azvârli cu pietre în geam. Dar sentimentul zdrobitor al dezamăgirii persista. Simţea, cumva, că nu va mai avea o a doua şansă, că nu-şi va mai aduna curajul necesar ca să i se prezinte fetei aceleia.

Cineva binecuvântat cu atâta frumuseţe avea, desigur, prieteni cu duiumul, chiar şi fără Cassie. Fără îndoială, era foarte departe de orbita pe care gravita ea.

Casa bunicii, atât de plată şi de pătrăţoasă, arăta chiar mai rău după ce-o văzuse pe cea însorită, clădită în stil victorian. Neconsolată, Cassie îşi lăsă paşii s-o poarte pe faleză, de unde să privească în jos, spre apele oceanului.

Albastru. O culoare atât de intensă, încât nici nu ştia cum s-o descrie. Privi cum apele spală o stâncă întunecată şi o străbătu un fior. Vântul îi flutura părul pe spate, în timp ce privea cum soarele dimineţii făcea valurile să sclipească. Se simţi din nou… înrudită. Ca şi cum ceva ar fi comunicat cu sângele ei, cu ceva din străfundurile ei. Dar ce *era* cu locul acesta, ce era cu fata aceea? Era pe punctul să priceapă…

— Cassie!

Tresărind, privi în jur. Era bunica şi-o striga din uşa vechii aripi a casei.

— Te simţi bine? Pentru numele lui Dumnezeu, nu sta aşa de aproape de margine!

Cassie privi în jos şi simţi imediat că o apucă ameţeala. Degetele picioarelor aproape că depăşeau muchia falezei.

— Nu mi-am dat seama că eram atât de aproape, zise în timp ce se retrăgea.

Bunica o privi ţintă, apoi încuviinţă.

— Bine, acum vino încoace, să-ţi pregătesc micul dejun, propuse ea. Îţi plac clătitele?

Uşor intimidată, Cassie făcu semn că da. Îşi amintea vag un vis care-i dăduse o senzaţie incomodă, însă în dimineaţa aceea se simţea mai bine decât cu o zi în urmă. Intră în casă printr-o uşă mult mai groasă şi mai grea decât cele moderne.

— Este uşa casei iniţiale, îi explică bunica. Nu părea s-o necăjească piciorul astăzi, observă Cassie. Ciudat că dă direct în bucătărie, nu? Dar aşa se obişnuia pe vremea aceea. Stai jos, bine? Cât timp fac eu clătitele.

Însă Cassie rămăsese cu ochii mari de uimire. Bucătăria nu semăna cu nimic din câte văzuse vreodată. Erau acolo un aragaz şi un frigider — ba chiar şi un cuptor cu microunde, împins spre spatele unui blat de lemn —, însă restul părea desprins dintr-un decor de film. Încăperea era dominată de o enormă vatră descoperită, mare cât o garderobă, şi, cu toate că acum nu ardea focul în ea, stratul gros de cenuşă de pe fund arăta că era uneori folosită. Înăuntru, un ceaun de fier stătea atârnat pe o bară. Deasupra vetrei se vedeau mănunchiuri de flori şi de plante uscate, care răspândeau o mireasmă plăcută.

Cât despre femeia din faţa vetrei…

Bunicile trebuiau să fie rumene la faţă şi simpatice, cu poale

primitoare şi conturi în bancă. Femeia aceasta, în schimb, era încovoiată şi aspră, cu părul încărunţit şi un neg proeminent pe obraz. Cassie aproape că se aştepta s-o vadă aplecându-se peste ceaun, amestecând în el şi bolborosind: „Toarnă-i, toarnă-i, zoru-i mare…”[4]

Imediat ce-i trecu prin minte acest gând, o cuprinse ruşinea. E *bunica* ta, se mustră singură cu asprime. Singura ta rudă în viaţă, în afară de mama. Nu e ea de vină că a ajuns bătrână şi urâtă. Aşa că nu sta pur şi simplu. Spune şi tu ceva drăguţ.

— A, mulţumesc, zise, în timp ce bunica îi aşeza în faţă o farfurie cu clătite aburinde. Apoi, adăugă: Hm, cele de deasupra căminului sunt flori uscate? Miros frumos.

— Levănţică şi isop, îi răspunse bunica. După ce termini de mâncat, îţi arăt grădina, dac-o să vrei.

— Cu mare plăcere, fu de acord Cassie, din toată inima.

Numai că, atunci când bunica o conduse afară, după ce termină de mâncat, zări o cu totul altă privelişte decât cea la care se aşteptase. Erau acolo *câteva* flori, însă, în cea mai mare parte, „grădina” părea să cuprindă numai buruieni şi tufe: rânduri peste rânduri de buruieni şi de tufe, crescute peste măsură şi neîngrijite.

— O… ce drăguţ, rosti ea, gândindu-se că bătrâna poate chiar era senilă, la urma urmei. Ce plante… neobişnuite.

Bunica îi aruncă o privire şireată, amuzată.

— Sunt plante de leac, îi explică. Uite, asta-i roiniţă. Miroase-o.

Cassie luă frunza în formă de inimă, creaţă ca una de mentă, dar puţin mai mare, şi-o adulmecă. Avea mireasma unei lămâi proaspăt cojite.

— Miroase frumos, remarcă uimită.

— Iar ăsta-i măcriş franţuzesc… gustă.

Cassie luă cu prudenţă mica frunză rotundă şi-o ciuguli la o margine. Avea un gust înţepător şi răcoritor.

— E bun… ca glicina! Exclamă, ridicându-şi privirea către bunica ei, care-i răspunse cu un zâmbet. Dar astea ce sunt? se interesă Cassie, muşcând din nou din măcriş şi arătându-i câteva flori de un galben-aprins, în formă de năsturei.

---

[4] Incantaţie a vrăjitoarelor din piesa „Macbeth" de William Shakespeare (traducere de Ion Vinea, Editura Univers Enciclopedic, 1998) (n. red.).

— Calomfir. Iar cele care seamănă cu părăluţele albe sunt granaţi. Frunzele de granat sunt bune în salate.

Cassie era fascinată.

— Şi alea? întrebă, arătând spre un buchet de flori alb-bejulii, întreţesute deasupra altor tufe.

— Caprifoi. L-am păstrat numai pentru că miroase bine. Albinelor le place la nebunie, ca şi fluturilor. Primăvara, aici e ca în gara Grand Central.

Cassie întinse mâna să rupă aromata tulpină a unui delicat boboc de floare, dar se opri.

— Pot să… mă gândeam să iau câteva în cameră. Dacă nu te superi, adică.

— Of, Doamne, Dumnezeule, dar ia câte pofteşti. De-aia şi sunt aici.

De fapt, nu e deloc bătrână şi urâtă, se gândi Cassie, rupând tulpinile florilor crem. E doar… diferită. Iar diferit nu înseamnă neapărat şi ceva rău.

— Mulţumesc… bunico, îi zise în timp ce se întorceau în casă.

Apoi, deschise iarăşi gura, pregătindu-se s-o întrebe despre casa galbenă şi despre cine locuia acolo.

Numai că bunica ei tocmai lua ceva de lângă cuptorul cu microunde.

— Uite, Cassie. A sosit ieri la poştă, pentru tine.

Şi-i întinse două broşuri învelite în hârtie pentru împachetat, una roşie, iar cealaltă albă.

Îndrumarul elevilor şi părinţilor pentru Liceul New Salem, scria pe una dintre ele. Iar pe cealaltă: *Programa de învăţământ a Liceului New Salem.*

O Doamne, îşi zise în sinea ei Cassie. Şcoală.

Alte coridoare, alte vestiare, alte săli de clasă, alte feţe. Între broşuri era o foaie de hârtie, având imprimat în partea de sus, cu litere groase, cuvântul *Orar.* Şi, dedesubt, numele ei, cu adresa de pe strada Crowhaven[5], numărul doisprezece, New Salem.

Poate că bunica ei nu era atât de rea pe cât crezuse; până şi casa putea să se dovedească, la urma urmei, a nu fi chiar aşa de groaznică. Dar cum rămânea cu şcoala? Cum o să facă faţă şcolii de aici, din New Salem?

---

[5] În traducere aproximativă, *Cuibul ciorii* (n. trad.).

5

Puloverul din caşmir gri sau cardiganul albastru cu alb? Aceea era întrebarea. Cassie stătea în faţa oglinzii cu ramă aurită, ducându-şi în faţa ei când o haină, când pe cealaltă. Cardiganul albastru, se hotărî: albastrul era culoarea ei preferată şi-i scotea în evidenţă azuriul ochilor. Heruvimii dolofani din partea de sus a oglinzii demodate păreau să fie de acord, zâmbindu-i aprobator.

Acum, că prima zi de şcoală sosise cu adevărat, Cassie se pomeni emoţionată. Sigur, era şi agitată, însă nu resimţea acea groază dezolantă şi deznădăjduită la care se aşteptase. Era şi ceva interesant în a începe şcoala într-un loc complet nou. Parcă şi-ar fi reluat viaţa de la zero. Poate că va adopta o nouă personalitate. Acasă, probabil că prietenii o descriau ca fiind „drăguţă, dar timidă" sau „simpatică, dar cam tăcută". În schimb, aici nimeni nu ştia asta. Poate că, din acest an, avea să devină Cassie Extravertita sau chiar Cassie cea Petrecăreaţă. Poate chiar o să fie suficient de bună şi pentru fata cu părul strălucitor. La gândul acesta, inima ei îşi accelera bătăile.

Totul depindea de prima impresie. Era foarte important să înceapă cu dreptul. Îşi trase pe ea cardiganul albastru şi-şi verifică din nou, neliniştită, aspectul în oglindă.

Şi-ar fi dorit să mai fi putut face ceva cu părul ei. Era moale şi uşor vălurit, cu şuviţe mai deschise la culoare, însă i-ar fi plăcut să-i poată da un aspect mai spectaculos. Ca al fetei din reclama asta, exemplifică în gând, aruncând o privire revistei rămase deschise pe măsuţa de toaletă. O cumpărase special când fusese în oraş, săptămâna trecută, ca să vadă care erau cele mai noi tendinţe pentru începutul şcolii. Nu îşi mai adunase curajul necesar unei noi plimbări până la casa galbenă, în stil victorian, deşi trecuse încet pe lângă ea, în Volkswagen-ul Rabbit[6] al mamei, sperând în zadar că va nimeri „întâmplător" peste fata aceea.

Da, mâine o să-şi dea părul pe spate, ca modelul din reclamă,

[6] Numele sub care a fost comercializat în Statele Unite şi în Canada vechiul modelul Golf MK1 al Volkswagen (n. trad.).

se hotărî.

Tocmai când se pregătea să plece, privirea îi fu atrasă de ceva de pe pagina cealaltă. Rubrica horoscopului. Semnul ei zodiacal, Racul, părea s-o privească fix. Instinctiv, ochii îi căzură pe cuvintele care urmau.

Senzaţia aceea acută de nesiguranţă te învăluie din nou. A sosit vremea să gândeşti pozitiv! Dacă nu dă rezultate, aminteşte-ţi că nimic nu durează la infinit. Încearcă să nu faci valuri în relaţiile personale, măcar luna aceasta. Şi-aşa ai destule cu care să-ţi baţi capul.

Ce prostii, horoscoapele astea, îşi zise Cassie, închizând cu zgomot revista. Mama ei fusese mereu de această părere şi avea dreptate. *Senzaţia aceea acută de nesiguranţă* — doar spunându-i cuiva că se simte nesigur e suficient ca să-l faci să se simtă aşa! Nu exista absolut nimic supranatural în asta.

Dar, dacă nu credea în supranatural, atunci ce căuta calcedonia aducătoare de noroc în buzunarul închis cu fermoar al ghiozdanului? Strângând din dinţi, o scoase de-acolo şi-o puse în cutiuţa ei cu bijuterii, după care coborî, să-şi ia la revedere.

Şcoala era o impresionantă clădire din cărămidă roşie, cu trei niveluri. Atât de impresionantă, încât, după ce parcă maşina, Cassie aproape că se temu să se mai apropie. Mai multe cărări înguste urcau spre ea, la deal, aşa că, în cele din urmă, îşi regăsi curajul şi alese una dintre ele. Când ajunse sus, i se puse un nod în gât şi o privi fix.

Dumnezeule, arăta ca o *facultate* sau ceva de genul. Ca un monument istoric. Pe placa de piatră montată pe faţadă scria cu litere în relief LICEUL NEW SALEM, iar dedesubt se afla un soi de efigie, conţinând cuvintele *Oraşul New Salem, întemeiat în 1693.* Atât de vechi să fi fost oraşul? Trei sute de *ani?* Păi acasă, în Reseda, cele mai vechi clădiri fuseseră ridicate de cel mult cincizeci de ani.

Eu nu sunt timidă, îşi zise Cassie, forţându-se să meargă înainte. Eu sunt Cassie cea Încrezătoare.

Întoarse brusc capul când auzi un răget incredibil de puternic şi doar purul instinct o determină să sară într-o parte, la timp ca să evite să fie călcată. Cu inima bubuindu-i în piept, se ridică şi căscă gura spre ceea ce fusese pe cale s-o lovească. Era o

motocicletă, sosită pe cărarea specială pentru vehiculele pe două roţi. Dar şi mai uluitor arăta posesoarea ei: o fată. Purta o pereche strâmtă de blugi negri şi o geacă de motor, iar trupul ferm, atletic, părea oţelit. Când îşi întoarse faţa spre ea, după ce-şi parcă motocicleta lângă un rastel pentru biciclete, Cassie văzu că era de o frumuseţe răpitoare. Avea faţa mică şi feminină, încadrată de bucle negre, încurcate, ansamblul fiind stricat numai de expresia ursuză, beligerantă.

— La ce te holbezi? o repezi deodată motociclista.

Cassie tresări, bănuind că, într-adevăr, se holba. Fata cealaltă înaintă cu un pas, iar Cassie se pomeni retrăgându-se.

— Îmi pare rău… n-am vrut să…

Încercă să-şi smulgă privirea de la ea, însă-i venea greu. Pe sub geacă, fata purta un minuscul top negru, care-i lăsa buricul descoperit, şi Cassie întrezări ceea ce părea să fie un mic tatuaj, imediat deasupra beteliei blugilor. Un tatuaj în formă de semilună.

— Îmi pare rău, repetă ea, neajutorată.

— Ar fi şi cazul. Stai deoparte din drumul meu, ai înţeles?

Dar tu ai fost cea care aproape c-a dat peste *mine,* ripostă Cassie în gând. Încuviinţă însă în grabă şi, spre imensa ei uşurare, fata îi întoarse spatele şi plecă.

Doamne, ce mod oribil de a-ţi începe prima zi de şcoală, meditä ea, grăbindu-se spre intrare. Ce *persoană* oribilă cu care schimbi primele vorbe! În fine, după un astfel de început, lucrurile nu pot să meargă decât spre bine.

Peste tot, adolescenţii se salutau între ei, strigându-se; fetele chicoteau şi se îmbrăţişau, iar băieţii se zbenguiau zgomotos. Era o forfotă entuziastă şi toată lumea părea să cunoască pe toată lumea.

Cu excepţia lui Cassie. Ea doar privea tunsorile proaspete ale băieţilor şi hainele nou-nouţe ale fetelor, adulmeca mirosul excesiv de parfum şi de aftershave deloc necesar şi se simţea mai singură ca oricând.

Mergi mai departe, se îmboldi cu asprime. Nu te uita în jur după fata aia: caută-ţi clasa pentru prima oră. Poate o să vezi şi vreo fată singură şi-o să poţi să vorbeşti cu ea. Trebuie să *arăţi* extravertită, dacă aşa vrei să te considere lumea.

Prima ei oră era de redactare în vederea publicării, o materie

opţională la engleză, şi Cassie se bucura că avea aşa ceva. Îi plăceau compunerile creative şi în *Programa de învăţământ* scria că elevilor care studiază această materie li se va oferi ocazia să publice în revista literară şi în ziarul şcolii. Ea lucrase la ziar şi în fosta ei şcoală; poate că avea să reuşească şi aici.

Desigur, *Programa* mai susţinea şi că trebuia să te înscrii pentru această materie încă din primăvara precedentă, iar Cassie nu izbutise să înţeleagă cum de reuşise bunica ei s-o înscrie cu puţin înainte de începerea anului şcolar. Poate că bunica avea o influenţă aparte asupra conducerii liceului sau ceva asemănător.

Găsi sala fără prea multe probleme şi-şi alese o bancă mai puţin bătătoare la ochi, spre fund. Încăperea se umplea treptat şi toată lumea părea să aibă pe câte cineva cu care să stea de vorbă. Nimeni n-o lua câtuşi de puţin în seamă pe Cassie.

Începu să mângâlească înverşunată coperta caietului, străduindu-se să pară total absorbită de această îndeletnicire şi silindu-se să nu dea impresia că numai ea era singură, din toată clasa.

— Tu eşti nouă, aşa-i?

Băiatul din faţă se întorsese spre ea. Zâmbetul îi era prietenos, neprefăcut, însă, în acelaşi timp, şi orbitor, iar Cassie avea senzaţia că el ştia precis cât de orbitor era. Avea părul şaten şi creţ şi se vedea clar că, atunci când se ridica în picioare, era foarte înalt.

— Eşti nouă, repetă el.

— Da, răspunse Cassie şi se înfurie când îşi auzi vocea tremurându-i. Însă băiatul arăta atât de bine... Eu sunt Cassie Blake. Tocmai m-am mutat aici, din California.

— Eu sunt Jeffrey Lovejoy, se prezentă şi el.

— Aha, zise Cassie, încercând să dea impresia că auzise de el, din moment ce băiatul părea să se aştepte la asta.

— Coordonatorul echipei de baschet, adăugă el. Şi căpitanul ei.

— O, ce grozav.

O, ce *ridicol.* Nu, trebuia să se descurce mai bine decât atât. Părea lipsită de creier.

— Adică... trebuie să fie ceva cu adevărat interesant, adăugă ea.

— Te interesează baschetul? Poate stăm de vorbă cândva pe tema asta.

Deodată, Cassie îi fu extrem de recunoscătoare. El nu-i lua în seamă bălmăjelile, stângăcia. OK, poate că-i plăcea să fie admirat, dar ce era rău în asta? În definitiv, era drăguţ, iar faptul de a fi văzută în preajma lui prin şcoală avea să-i îmbunătăţească statutul, cu siguranţă.

O umbră se abătu asupra ei. Sau, cel puţin, aşa o percepu. În orice caz, deveni dintr-odată conştientă de o *prezenţă* alături de ea, de o prezenţă care o făcu să amuţească în timp ce-şi ridica privirea, cu ochii mari.

Lângă ea stătea în picioare o fată, cea mai izbitoare din câte văzuse în viaţa ei. Mare şi frumoasă, atât înaltă, cât şi voluptuoasă. Avea o coamă de păr negru ca smoala, iar tenul ei palid strălucea a încredere în sine şi a forţă.

— Bună, Jeffrey, salută ea.

Avea o voce joasă pentru o fată, rezonantă şi aproape răguşită.

— Faye. Vocea lui, prin contrast, era evident lipsită de entuziasm. Pe chip i se citea încordarea. Bună, răspunse Jeffrey.

Fata se aplecă asupra lui, punându-i o mână pe spătarul scaunului, iar Cassie simţi izul unui parfum îmbătător.

— Nu prea te-am văzut în vacanţa de vară, zise Faye. Unde-ai fost?

— Pe-aici, răspunse nepăsător Jeffrey.

Cu toate acestea, zâmbetul îi era forţat şi întregul trup i se încordase.

— Nu trebuia să stai aşa, ascuns. Răutate ce eşti!

Faye se aplecă şi mai mult spre el. Purta o bluză cu umeri căzuţi, dezgolindu-i complet pe amândoi. O suprafaţă foarte mare de piele vizibilă, exact la nivelul ochilor lui Jeffrey. Însă Cassie nu putea să-şi dezlipească privirea de la faţa ei. Avea o gură senzuală, bosumflată, şi ochii de culoarea mierii. O lumină stranie, aurie, părea să strălucească în ei.

— Ştii, e un film nou de groază la Capri, săptămâna asta, adăugă ea. Îmi plac filmele de groază, Jeffrey.

— Mie îmi sunt indiferente, ripostă Jeffrey.

Faye chicoti — un sunet plin, tulburător.

— Poate pentru că nu le-ai văzut împreună cu fata potrivită,

murmură ea. În condiţii corespunzătoare, cred că pot să fie foarte… stimulative.

Cassie simţi cum i se urcă tot sângele în obraji de jenă, deşi nu prea ştia de ce. Jeffrey îşi umezi buzele, părând fascinat fără voia lui, dar şi înspăimântat. Ca un iepure prins în capcană.

— Trebuia s-o duc pe Sally în Gloucester, în weekend-ul ăsta… începu el, cu o voce tensionată.

— Ei bine, o să trebuiască să-i spui lui Sally că… a intervenit ceva, replică Faye, sfredelindu-l cu privirea. Poţi să vii să mă iei sâmbătă seară, la şapte.

— Faye, eu…

— A, şi să *nu* întârzii, bine? Nu pot să sufăr băieţii care întârzie.

În tot acest timp, fata cu părul negru nu se uită deloc la Cassie. În schimb, acum, în timp ce-şi îndrepta spinarea, pregătindu-se să plece, făcu şi asta. Privirea ei îndreptată spre Cassie fu una vicleană şi secretoasă, de parcă ar fi fost perfect conştientă că ea auzise tot şi asta îi făcea plăcere. Apoi, se uită iar la Jeffrey.

— A, şi apropo, zise, ridicând o mână cu un gest languros, menit să-i scoată în evidenţă unghiile lungi şi roşii. Şi *ea* stă pe strada Crowhaven.

Lui Jeffrey îi pică falca. Se holbă câteva clipe la Cassie, cu o expresie de şoc şi de neplăcere, după care se întoarse repede spre partea din faţă a clasei. Faye chicoti şi se îndreptă spre o bancă aflată chiar în fundul clasei.

Ce se-ntâmplă *aici?* Se întrebă înnebunită Cassie. Ce importanţă avea unde locuia ea? Acum, din Jeffrey-cel- cu-zâmbetul-orbitor nu mai putea să vadă decât o spinare ţeapănă.

Nu mai avu timp să se gândească la toate astea, fiindcă profesorul începuse deja să vorbească. Era un bărbat cu înfăţişare blajină, cu barbă căruntă şi ochelari. Se prezentă ca fiind domnul Humphries.

— Şi, din moment ce aţi avut toţi ocazia să vorbiţi în timpul vacanţei de vară, acum vă voi oferi ocazia să scrieţi, spuse el. Vreau ca fiecare dintre voi să compună câte un poem, imediat, spontan. Vom citi pe urmă cu voce tare câteva dintre ele. Poemul poate să fie despre orice, însă, dacă găsirea unui subiect vă creează probleme, scrieţi despre visele voastre.

Se auziră câteva gemete din clasă, însă şi acestea se stinseră treptat, lăsând locul tăcerii întretăiate de zgomotele ronţăielii pixurilor. Cassie se aplecă însă deasupra caietului, în timp ce inima îi bătea cu repeziciune. Amintirea nedesluşită a visului ei de săptămâna trecută îi tulbură gândurile: visul în care mama şi bunica ei stătuseră lângă pat, privind-o. Însă nu voia să scrie despre aşa ceva. Voia să scrie despre *el…*

După câteva minute, izbutise să mâzgălească un vers. În clipa în care domnul Humphries anunţă expirarea timpului, poemul era gata şi recitirea lui îi stârni un fior îngheţat de emoţie. Era bun — sau, cel puţin, aşa i se părea *ei.*

Dacă profesorul o ruga să-l citească în faţa clasei, cu voce tare? Ea n-ar fi vrut, fireşte, dar dacă o *obliga* şi dacă altcuiva din clasă i s-ar părea bun şi va dori să stea apoi de vorbă cu ea? Poate că o vor întreba despre tipul din poem şi-atunci ea ar putea să le istorisească toată povestea aceea misterioasă şi romantică, legată de el. Poate se va alege cu reputaţia de persoană misterioasă şi romantică. Poate că fata din casa în stil victorian ar auzi vorbindu-se despre ea…

Domnul Humphries întrebă dacă se oferea cineva. Previzibil, nu se ridică nicio mână… până când ţâşni una, din fundul clasei.

Profesorul ezită. Cassie se întoarse şi constată că mâna ridicată avea unghii lungi şi roşii.

— Faye Chamberlain, rosti domnul Humphries, în cele din urmă.

Se aşeză pe marginea catedrei, în timp ce fata aceea înaltă şi izbitoare înainta, oprindu-se lângă el, însă Cassie avu strania senzaţie că, dac-ar fi putut, el s-ar fi tras mai departe. O atmosferă de încordare aproape tangibilă umpluse sala şi toţi ochii erau îndreptaţi spre Faye.

Fata îşi azvârli pe spate superba coamă neagră şi ridică din umeri, făcând ca bluza să-i alunece şi mai jos. Ridicându-şi bărbia, îşi destinse lent buzele într-un zâmbet adresat clasei şi ridică mâinile în care ţinea o bucată de hârtie.

— Acesta este poemul meu, anunţă, cu vocea ei lenevoasă, răguşită. Este despre foc.

Şocată, Cassie îşi coborî privirea spre propriul poem. Apoi, vocea lui Faye îi captă atenţia.

Visez despre foc...
Limbile flăcărilor lingându-mi trupul.
Părul ca o torţă-mi arde
Şi toată ard de dorul tău.
Atinge-mă şi degetele ţi se vor lipi...
Te vei înnegri ca un tăciune,
Dar vei muri zâmbind;
Atunci, şi tu vei fi parte a focului meu.

Sub privirile fermecate ale întregii clase, Faye scoase la iveală un băţ de chibrit şi cumva, nu se ştie cum — cel puţin, Cassie nu reuşi să observe — îl aprinse. Atinse cu el hârtia, care luă foc. Apoi, înaintând lent, se opri drept în faţa lui Jeffrey Lovejoy, fluturându-i uşurel hârtia aprinsă prin faţa ochilor.

Dinspre public se auziră zbierete, fluierături şi bubuituri în bănci. Destui arătau înfricoşaţi, dar cei mai mulţi dintre băieţi păreau şi entuziasmaţi. Câteva fete dădeau impresia că şi-ar fi dorit să fi îndrăznit şi ele o ispravă ca asta.

Unele voci strigară:

— Vezi, Jeffrey, aşa-ţi trebuie, dacă eşti atât de drăguţ!

— Dă-i bătaie, frate!

— Ai grijă, Jeff, o s-audă şi Sally de faza asta!

Jeffrey nu făcu altceva decât să stea pe loc, iar Cassie observă cum ceafa i se colorează treptat într-un roşu pal.

Când foaia tocmai ajungea să-i ardă degetele, Faye plecă din nou de lângă Jeffrey, mergând ca la o paradă de modă, şi o lăsă să cadă în coşul metalic de gunoi de lângă catedra profesorului. Domnul Humphries nici nu tresări în clipa în care altceva din coş se aprinse, stârnindu-i admiraţia lui Cassie pentru stăpânirea lui de sine.

— Mulţumesc, Faye, rosti el pe un ton egal. Clasă, cred că ceea ce tocmai am văzut e un exemplu de... poezie concretă. Mâine vom studia alte câteva metode mai tradiţionale. Sunteţi liberi.

Faye ieşi pe coridor. Pe moment, toată lumea rămase nemişcată; pe urmă, de parcă ar fi fost eliberaţi de un resort, se produse un brusc exod în masă. Jeffrey îşi înhăţă caietul şi dispăru grăbit.

Cassie rămase să-şi privească propriul poem. Focul. Ea şi Faye

scriseseră despre acelaşi lucru.

Deodată, rupse foaia din caiet şi, făcând-o ghem, şi-o azvârli în ghiozdan. Ce atâtea visuri de a fi percepută ca romantică şi misterioasă? Cât timp era prin preajmă o fată ca *asta,* cine avea să-i acorde vreodată atenţie lui Cassie?

Totuşi, tuturor părea să le fie teamă de ea, îşi zise. Până şi profesorului. De ce n-o pedepsise reţinând-o după cursuri? Sau să dai foc lucrurilor din coşul de gunoi era ceva normal în New Salem?

Şi de ce se lăsase Jeffrey terorizat de ea? De ce-i păsa atât de mult unde *locuiesc* eu, pentru numele lui Dumnezeu?

Ajunsă pe coridor, îşi adună curajul necesar ca să oprească o fată şi s-o întrebe unde e sala C310.

— La etajul al doilea, i se răspunse. Toate orele de matematică sunt acolo. Urci pe scara aia…

— Hei! Păzea! Capul sus, toată lumea! o întrerupse un strigăt.

Cineva venea vâjâind pe coridor, făcându-i pe ceilalţi elevi să se împrăştie în stânga şi-n dreapta. Cineva în dublu exemplar. Uluită, Cassie constată că era vorba despre doi băieţi alergând pe role, râzând şi zbierând în timp ce spintecau mulţimea. Cassie zări în treacăt un păr blond încâlcit, lung până la umeri, şi o pereche de ochi migdalaţi, verzi-albăstrui, uşor piezişi, când unul dintre ei trecu pe lângă ea — după care observă aceleaşi lucruri la cel de-al doilea. Cei doi băieţi arătau identic, doar că unul purta un tricou cu Megadeth, iar al doilea, cu Motley Crüe.

Stârneau haos pe oriunde treceau, dărâmând cărţile din braţele celorlalţi şi apucându-se de hainele fetelor. În clipa în care ajunseră în capătul coridorului, unul dintre ei prinse fusta mini a unei roşcate drăguţe şi i-o săltă, cu obrăznicie, până în talie. Fata ţipă strident şi-şi lăsă ghiozdanul să cadă, străduindu-se să-şi tragă fustiţa la loc.

— De ce nu *face* nimeni nimic? izbucni Cassie. Ce, toţi din şcoala asta erau nebuni? se miră în sinea ei, după care continuă cu voce tare: De ce nu-i opreşte cineva…sau să-i reclame… sau *ceva…?*

— Glumeşti? Sunt fraţii Henderson, îi explică fata, după care se îndepărtă, ducându-se spre o colegă.

Cassie auzi plutind în urma ei o frântură de frază: „…nici măcar n-a auzit despre Club…” Cele două fete îi aruncară o

privire peste umăr, apoi plecară mai departe.

Care Club? Fata pronunţase cuvântul de parcă ar fi fost cu majuscule. Ce putea să aibă un club de-a face cu încălcarea regulilor şcolii? Şi, în definitiv, ce fel de loc mai *era* şi ăsta?

Se auzi soneria, iar Cassie îşi dădu seama că întârzia la oră. Îşi puse ghiozdanul pe umăr şi alergă spre scară.

Până la pauza de prânz, tot nu schimbase mai mult de un „bună” sau un „salut” cu cineva, oricât ar fi încercat. Şi nici n-o mai văzuse pe fata cu părul strălucitor pe nicăieri, deşi asta nu o mira deloc, având în vedere câte paliere şi câte coridoare erau în şcoala asta. Oricum, se minţea atât de nesigură, încât Cassie n-ar fi îndrăznit să se apropie de fata aceea chiar *dacă* ar fi văzut-o. O senzaţie de nefericire, grea ca plumbul, i se instalase în stomac.

Iar o scurtă privire aruncată prin pereţii de sticlă ai cantinei înţesate de elevi veseli îi făcu genunchii să se înmoaie.

Nu, nu putea să înfrunte aşa ceva. Pur şi simplu, n-avea curajul.

Cu braţele încrucişate, plecă de-acolo şi merse mai departe. Ieşi din clădire. Habar n-avea încotro merge — poate că spre casă. Dar apoi zări iarba verde a colinei din apropiere.

Ba nu, se hotărî atunci; o să stau aici, să mănânc. Pe celălalt versant al colinei, ceva mai jos, stânca avea câteva ieşituri şi descoperi că putea să stea comod într-o mică adâncitură de sub una dintre ele, la umbra unui copac. Nu putea fi văzută dinspre şcoală datorită stâncii; era ca şi cum şcoala nici n-ar fi existat. Zărea de acolo mai multe trepte şerpuite, care duceau la poalele colinei, precum şi drumul de jos; în schimb, de sus nu putea s-o vadă nimeni.

Stând acolo şi privind păpădiile care împestriţau iarba, încordarea o părăsi treptat. Şi ce dacă dimineaţa nu fusese printre cele mai grozave? Totul avea să se îndrepte după-amiaza. Aşa părea să-i spună cerul albastru.

Iar stânca din spatele ei – celebrul granit roşu din New England – îi dădea un sentiment de siguranţă. Era ciudat, dar aproape că avea impresia că aude un zumzet în interiorul rocii, ca un puls fantastic de accelerat. Zumzetul *vieţii.* Dacă-mi lipesc obrazul de ea, oare ce-o să se-ntâmple? Se întrebă, cuprinsă de o stranie

tulburare.

Nişte voci îi distraseră atenţia. Înspăimântată, se ridică în genunchi, să privească pe deasupra stâncii — şi se încordă la loc.

Era fata aceea, Faye. Cu ea mai erau două fete, una dintre ele fiind însăşi motociclista care aproape că dăduse peste Cassie de dimineaţă. Cealaltă avea părul blond-rozaliu, o talie de viespe şi cel mai bine dezvoltat piept din câte văzuse vreodată Cassie la o adolescentă. Râdeau şi coborau ţopăind treptele — drept spre Cassie.

O să mă ridic pur şi simplu şi-o să le salut, îşi zise Cassie, dar nu făcu nimic. Amintirea acelor tulburători ochi de culoarea mierii îi persista în minte. Tăcu, sperând că vor trece pe lângă ea, vor cobori şi vor ieşi din campus.

În loc de asta, ele se opriră pe platoul de deasupra lui Cassie şi se aşezară, cu picioarele sprijinite pe treapta de dedesubt, după care-şi scoaseră pungile de hârtie în care aveau masa de prânz.

Erau atât de aproape, încât Cassie putea să vadă strălucirea pietrei roşii de la gâtul lui Faye. Cu toate că acum era în umbră, dacă s-ar fi mişcat puţin, era imposibil să n-o observe. Era prinsă în capcană.

— Ne-a urmărit cineva, Deborah? Întrebă Faye cu glasul ei lenevos, în timp ce-şi scotocea prin ghiozdan.

Fata cu motocicleta pufni.

— Nimeni nu-i atât de prost încât să încerce aşa ceva.

— Bun. Pentru că e strict secret. Nu vreau ca ştiţi-voi-cine să afle ceva, adăugă Faye. Scoţând la iveală un carneţel de stenografă, cu coperte roşii, şi-l sprijini de genunchi. Şi-acum, zise ea, ia să vedem, cum să ne începem anul? Am chef de ceva de-a dreptul diabolic.

6

Păi, ar fi Jeffrey...,îşi dădu cu părerea fata cu părul blond-rozaliu.

— Am început deja, răspunse zâmbind Faye. Eu mă mişc repede, Suzan.

Suzan izbucni în râs. Şi, în timp ce râdea, pieptul ei deosebit tremură într-un fel care o asigură pe Cassie că fata nu mai purta nimic pe sub puloverul ei de culoarea caisei.

— Eu tot nu văd rostul cu Jeffrey Lovejoy, zise motociclista, încruntându-se.

— Tu nu vezi rostul niciunui băiat, Deborah, tocmai asta-i problema ta, preciză Suzan.

— Iar problema ta e că nu vezi rostul a nimic altceva, ripostă Deborah. Dar Jeffrey e mai prost decât majoritatea. Are mai mulţi dinţi decât neuroni.

— Nu dinţii mă interesează la el, rosti Faye, căzând pe gânduri. Tu cu cine vrei să începi, Suzan?

— A, nu ştiu. Mi-e greu să mă hotărăsc. Ar fi Mark Fleming, Brant Hegerwood şi David Downey... e cu mine în clasă la terapeutică şi peste vară şi-a făcut un corp criminal. Şi mai e, ca întotdeauna, Nick...

Deborah huidui.

— Nick al nostru? Singura şansă ca el să se uite la tine ar fi să ai patru roţi şi un volan.

— Şi, în plus, e luat, adăugă Faye, cu un zâmbet care-i invocă lui Cassie imaginea unei feline pândindu-şi prada.

— Tu tocmai ai spus că-l vrei pe Jeffrey...

— Amândoi sunt buni la câte ceva. Să-ţi fie clar, Suzan. Între mine şi Nick există un... aranjament. Aşa că lasă-l în pace şi alege-ţi un străin drăguţ, bine?

Urmă un moment de încordare, dar apoi fata cu păr blond-rozaliu ridică din umeri.

— OK, atunci îl iau pe David Downey. Oricum, nu mi-l doream cu adevărat pe Nick. E ca o iguană.

— E vărul meu! Protestă Deborah, ridicându-şi privirea.

— Dar tot iguană rămâne. M-a sărutat la balul bobocilor şi

parcă m-ar fi sărutat o reptilă.

— *Putem* să revenim la lucruri serioase? Interveni Faye. Cine e pe lista duşmanilor?

— Sally Waltman, răspunse imediat Suzan. Deja are impresia că, dacă e şefa clasei, poate să ne ţină piept, iar dacă tu i-l iei pe Jeffrey, o să se-nfurie rău de tot.

— Sally… repetă gânditoare Faye. Da, trebuie să găsim ceva cu totul special pentru drăguţa de Sally… Ce nu-i în regulă, Deborah?

Deborah devenise rigidă, privind în susul colinei, spre intrarea în şcoală.

— Alarmă, intruşi, anunţă ea. De fapt, pare să fie o întreagă delegaţie.

Şi Cassie văzuse despre cine era vorba: un grup de băieţi şi fete, ieşind pe uşa principală şi îndreptându-se spre colină. Simţi un val de speranţă. Poate va reuşi să dispară şi să se strecoare neobservată cât timp Faye şi celelalte aveau să fie ocupate cu ei. Cu inima bătându-i cu putere, privi cum se apropie grupul.

Un băiat cu umerii laţi, care mergea în faţa celorlalţi şi părea să fie şeful, luă cuvântul.

— Ascultă, Faye, cantina e supraaglomerată. Aşa că noi o să mâncăm aici… bine?

Începuse pe un ton războinic, dar pe parcurs devenise şovăielnic, fraza ajungând să sune a întrebare, nu a afirmaţie hotărâtă.

Faye îşi ridică fără grabă privirea spre el, după care-şi destinse buzele în zâmbetul acela al ei, lent şi fermecător.

— Nu, răspunse scurt, dar cu dulceaţă în glas. Nu e bine.

După care se întoarse la mâncarea ei.

— Cum aşa? izbucni băiatul, încă străduindu-se să facă pe durul. Anul trecut nu ne-ai împiedicat.

— Anul trecut, replică Faye, eram în clasa a unsprezecea. Acum, suntem a douăsprezecea… şi afurisite. Cât de afurisite vrem noi.

Deborah şi Suzan zâmbiră.

Iritată, Cassie îşi schimbă poziţia. Până acum, cele trei fete nu-şi abătuseră deloc privirile în altă direcţie. Haideţi, *întoarceţi-vă,* le imploră în gând.

Grupul de băieţi şi fete rămase pe loc încă un minut, două,

timp în care schimbară priviri supărate. Cu toate acestea, până la urmă, făcură toţi stânga împrejur, întorcându-se spre clădirea şcolii – toţi, cu excepţia uneia dintre fete.

— Ăăă… Faye? Ar trebui să plec şi eu? întrebă ea.

Era o fată drăguţă, îmbujorată şi tânără. Probabil, cu un an mai mică, bănui Cassie, care se aştepta să fie expediată aidoma celorlalţi; totuşi, spre surprinderea ei, Faye ridică din sprâncene şi bătu cu palma locul de lângă ea invitând-o să ia loc.

— Cum aşa, Kori? zise ea. Normal că poţi să rămâi. Noi doar ne închipuisem c-o să mănânci în cantină, cu Prinţesa Purităţii şi cu restul mironosiţelor.

— Prea multă puritate poate să devină plictisitoare, răspunse Kori, aşezându-se.

Faye îşi înclină capul şi zâmbi.

— Şi eu, care crezusem că eşti o puritană insipidă, ca ele. Proastă mai sunt, adăugă ea. Oricum, ştii că eşti mereu bine-venită aici. Doar eşti *aproape* de-a noastră, nu-i aşa?

Kori îşi vârî capul între umeri.

— Fac cincisprezece ani peste două săptămâni.

— Aşa, aţi văzut? Le spuse Faye celorlalte. E aproape eligibilă. Ei, şi-acum, *despre ce* vorbeam? Despre filmul ăla horror nou, nu?

— Exact, confirmă Deborah, dezvelindu-şi dinţii. Despre ăla în care tipul se apucă să spintece oameni şi să-i folosească drept condimente pentru salatele din restaurantul lui.

Suzan tocmai îşi desfăcea o prăjiturică.

— Of, Deborah, încetează. Mă faci să vomit.

— Ei bine, află că *tu* mă faci să vomit cu chestiile alea, i-o întoarse Deborah. Le mănânci întruna. Uite, alea asta sunt, îi spuse lui Kori, arătând spre pieptul lui Suzan. Două prăjituri uriaşe. Dacă firma producătoare ar da faliment, ea ar purta cel mai mic număr la sutien.

Faye râse cu râsul acela somnoros, gutural, şi până şi Suzan chicoti înfundat. Kori zâmbea şi ea, însă părea stânjenită.

— Kori! Doar nu *te jenezi* cu noi, nu? Strigă Faye, deschizându-şi larg ochii ei aurii.

— Nu vorbi prostii. Nu mă jenez eu aşa, cu una, cu două, o contră Kori.

— Păi, cu fraţi ca ai tăi, cred şi eu că nu. Totuşi, continuă Faye,

pari atât de mică, ştii, aproape… feciorelnică. Dar probabil că nu e decât o falsă impresie, aşa-i?

Kori se înroşi. Toate cele trei fete mai mari o priveau acum cu zâmbete insinuante.

— Păi, normal… adică, e o falsă impresie… nu sunt chiar *atât* de mică… înghiţi în sec, derutată. Am ieşit cu Jimmy Clark toată vara trecută, încheie ea pe un ton defensiv.

— Ce-ar fi să ne povesteşti totul despre asta? murmură Faye, făcând-o pe Kori să se tulbure şi mai rău.

— Păi… eu… cred c-ar trebui să plec, că am sportul ora viitoare şi trebuie să ajung tocmai în aripa E. Pa, fetelor!

Se ridică grăbită, făcându-se imediat nevăzută.

— Ciudat, şi-a lăsat aici mâncarea, observă Faye, încruntându-se uşor. Ei, în fine.

Scoase din punga lui Kori un pacheţel cu prăjiturele şi i-l aruncă lui Suzan, care-l prinse, chicotind.

Deborah rămăsese însă încruntată.

— Asta a fost o prostie, Faye. O să avem nevoie de ea mai târziu… adică, peste două săptămâni. Un loc liber, nu candidat, nu ştii?

— Adevărat, aprobă Faye. Mda, mă rog, mă revanşez eu. N-ai grijă: când o să vină momentul, o să fie de partea noastră.

— Eu cred că şi *noi* am face bine s-o luăm din loc, interveni Suzan, iar Cassie închise ochii de uşurare, ascunsă de stâncă. Trebuie să urc tocmai până la etajul al doilea, că am algebră.

— Ceea ce ar putea să-ţi ia ore întregi, remarcă răutăcioasă Deborah. Dar nu te obosi, deocamdată. Mai apare cineva.

Faye oftă exasperată, fără să se întoarcă.

— Cine-o mai fi *acum*? Ce-ar trebui să facem ca să avem şi noi un pic de linişte pe-aici?

— Madam Şefa Clasei în persoană. Sally. Şi scoate *fum* pe urechi.

Expresia de sâcâială de pe chipul lui Faye dispăru, transformându-se în ceva mult mai frumos, dar infinit mai periculos. Rămase în continuare cu spatele spre şcoală, zâmbi şi-şi flutură degetele cu unghii lungi şi roşii, ca o pisică încercându-şi ghearele.

— Şi eu, care credeam că azi o să fie plictiseală, murmură ea, plescăind din limbă. Ca să vezi că n-ai niciodată de unde şti. Ei,

bună, Sally, continuă cu voce tare, ridicându-se şi întorcându-se dintr-o singură mişcare lină. Ce surpriză minunată! Cum ţi-ai petrecut vara?

— Scuteşte-mă, Faye, răspunse fata care tocmai cobora treptele. Era mai mică decât Faye cu mai bine de un cap şi era şi mai subţirică, însă avea braţe şi picioare musculoase şi ţinea pumnii strânşi, de parcă s-ar fi pregătit de bătaie. N-am venit aici să fac conversaţie, preciză ea.

— Dar n-am mai stat de vorbă ca lumea de atâta timp… Ţi-ai făcut ceva la păr? Arată foarte… interesant.

Cassie privi părul lui Sally. Avea o tentă ruginie şi părea făcut permanent de prea multe ori. În clipa în care fata îşi duse o mână spre cap, într-un gest instinctiv, lui Cassie aproape că i-ar fi venit să râdă pe înfundate, dacă situaţia n-ar fi fost atât de groaznică.

— Nici despre părul meu n-am venit să vorbesc! se răsti Sally. Avea un ton strident, care urca de la o propoziţie la alta. Am venit să vorbesc despre Jeffrey. Fă bine şi lasă-l în pace!

Pe chipul lui Faye apăru foarte încet un zâmbet.

— De ce? murmură ea şi, prin contrast cu vocea lui Sally, a ei păru şi mai joasă, şi mai senzuală. Te temi de ce-ar fi el în stare să facă, dacă nu eşti tu acolo, să-l ţii de mână?

— EI nu e interesat de tine!

— Aşa ţi-a spus? Hmm. Azi-dimineaţă părea foarte interesat. Mă scoate în oraş sâmbătă seară.

— Din cauză că-l *obligi*!

— Îl oblig? Vrei să insinuezi că un băiat mare ca Jeffrey nu poate să spună nu când vrea? se miră Faye, clătinând din cap. Şi de ce nu e el aici, să vorbească singur în numele lui? Să-ţi spun eu ceva, Sally, adăugă, coborând tonul la nivel de confidenţă. Nu s-a împotrivit prea tare azi dimineaţă. Nu s-a împotrivit deloc.

Braţul lui Sally se trase înapoi, ca şi cum ar fi vrut s-o lovească pe fata mai masivă, însă n-o făcu.

— Crezi că poţi face orice, Faye… tu şi celelalte din Club? Ei bine, a sosit vremea să-ţi arate cineva că nu e aşa. Suntem mai multe… mult mai multe… şi ne-am săturat să tot fim terorizate. E vremea să ia cineva poziţie.

— Asta ai de gând să faci? Rosti Faye, pe un ton agreabil.

Între timp, Sally îi tot dăduse târcoale, ca un buldog în căutarea unei breşe pentru atac, şi acum fata mai subţirică şi

musculoasă ajunsese pe marginea micului platou, cu spatele spre treptele care coborau.

— Da, strigă sfidătoare Sally.

— Ciudat, murmură Faye, fiindcă o să-ţi fie greu să iei poziţie dacă zaci întinsă pe spate.

Şi-şi însoţi ultimele cuvinte cu o zvâcnire a unghiilor ei lungi şi roşii spre faţa lui Sally.

În realitate, n-o atinse. Cassie, care urmărea concentrată scena, aşteptând cu disperare şansa de a o şterge de-acolo, era convinsă de asta.

Însă fu de parcă Sally ar fi fost *lovită* de ceva. De ceva invizibil. Şi greu. Întregul corp musculos al fetei se smuci înapoi, iar Sally se zbătu cu disperare să-şi recapete echilibrul pe marginea platoului. Bătând aerul cu braţele, se clătină preţ de o clipă care păru interminabilă, după care se prăbuşi pe spate.

Cassie nu reuşi să-şi amintească precis ce s-a întâmplat pe urmă. Acum era ascunsă după stânca ei, ghemuită şi adăpostită, iar în clipa imediat următoare zbura în calea fetei care se prăbuşea, împingând-o alături, pe iarbă. Pentru o fracţiune de secundă, crezu că aveau să se rostogolească amândouă până la poalele colinei, însă, într-un fel sau în altul, nu se întâmplă asta. Aterizară grămadă, cu Cassie dedesubt.

— Dă-mi drumul! Mi-ai rupt *bluza,* exclamă o voce stridentă şi un pumn sălbatic se înfipse în coastele lui Cassie, în timp ce Sally se ridica în picioare.

Cassie îşi ridică ochii spre ea, privind-o cu gura căscată. Ce mai recunoştinţă…

— Iar tu, Faye Chamberlain… ai încercat să mă *asasinezi*! Dar o să-ţi primeşti răsplata, aşteaptă doar şi-o să vezi!

— Am eu grijă să ţi-o primeşti şi tu pe-a ta, Sally, îi promise zâmbind Faye, însă somnolenţa din zâmbetul ei nu mai era acum una autentică.

Arăta de parcă, la adăpostul lui, scrâşnea din dinţi.

— Aşteaptă şi-o să vezi, repetă hotărâtă Sally. Într-o bună zi, *tu* ai putea fi cea găsită la picioarele scării ăsteia, cu gâtul rupt.

Şi, acestea fiind zise, traversă cu hotărâre platoul şi porni să urce treptele, călcând apăsat, de parcă ar fi păşit pe faţa lui Faye. Nu se uită în urmă şi nici nu dădu vreun semn că o observase pe Cassie.

Cassie se ridică încetişor şi privi lungul şi şerpuitul şir al treptelor care duceau spre poalele dealului. N-ar fi putut să procedeze altfel, îşi dădu ea seama. Sally ar fi fost norocoasă dacă şi-ar fi rupt doar gâtul până să ajungă jos. Dar acum…

Se întoarse cu faţa spre cele trei veterane de deasupra ei.

Rămăseseră în picioare, cu aceeaşi atitudine de o eleganţă nepăsătoare, necăutată, dar în spatele înfăţişării lor nonşalante se întrezărea violenţa. Cassie o observă în întunecimea posacă a ochilor lui Deborah şi în arcuirea dispreţuitoare a buzelor lui Suzan. Dar, cel mai mult şi mai mult, o văzu la Faye.

Îi trecu prin minte, absolut accidental, că ele erau cele mai frumoase trei fete din câte văzuse vreodată. Nu doar datorită tenului fără cusur, pe care nu apăruse nici cel mai mic coş specific adolescenţei. Şi nici a părului splendid: buclele întunecate şi dezordonate ale lui Deborah, coama neagră ca smoala a lui Faye sau norul blond-rozaliu al lui Suzan. Nici măcar datorită felului în care se scoteau reciproc în evidenţă, personalitatea fiecăreia îmbogăţindu-le pe celelalte, în loc să le diminueze. Un soi de încredere în sine şi de stăpânire de care nicio fată de şaisprezece sau de şaptesprezece ani n-ar fi trebuit să dea dovadă. O forţă interioară, o anume energie. O *putere.*

O înspăimânta.

— Ei, ei, ce-avem noi aici? rosti Faye cu o voce guturală. O spioană? Sau un mic şoricel alb?

Fugi, se îndemnă Cassie în gând. Însă picioarele n-o ascultau.

— Am văzut-o azi-dimineaţă, spuse Deborah. Stătea ca proasta în faţa rastelului pentru biciclete, holbându-se la mine.

— A, eu am văzut-o *înainte,* Debby, adăugă Faye. Am văzut-o săptămâna trecută, la numărul doisprezece. E din vecinătate.

— Vrei să spui că *ea* e… izbucni Suzan.

— Da.

— Indiferent ce-ar mai fi, acum e moartă, hotărî Deborah, a cărei faţă minionă se schimonosise într-o căutătură ameninţătoare.

— Hai să nu ne pripim, murmură Faye. Până şi şoriceii pot să fie de folos la ceva. Apropo, de cât timp stai ascunsă aici?

Nu exista decât un singur răspuns la această întrebare, şi Cassie se luptă din răsputeri să nu-l rostească. Nu era momentul să facă o remarcă devastator de spirituală. Însă, până la urmă,

cedă, fiindcă era purul adevăr şi fiindcă nu-i trecea prin cap nimic altceva.

— De suficient de mult timp, răspunse, după care închise deznădăjduită ochii.

Faye coborî lent şi se opri în faţa ei.

— Obişnuieşti să spionezi conversaţiile particulare ale altora?

— Am fost aici înainte să veniţi voi, ripostă Cassie cu tot curajul pe care izbuti să şi-l adune.

Măcar dacă Faye ar fi încetat s-o mai *fixeze* aşa cu privirea. În ochii ca mierea părea să strălucească o lumină sinistră, supranaturală. Se concentra asupra lui Cassie ca un fascicul de raze laser, secătuind-o de toată voinţa, făcându-i întreaga putere să se scurgă din corp. Era de parcă Faye ar fi vrut ca ea să facă un anumit lucru – sau ar fi vrut ceva *de la* ea. Se simţea atât de dezorientată… atât de dezechilibrată şi de slabă…

Deodată, un val de energie păru să urce în ea dinspre tălpi. Sau, mai degrabă, dinspre pământul de sub ele, dinspre granitul roşu din New England, pe care-l simţise zbârnâind adineauri. O echilibră, cuprinzând-o şi îndreptându-i coloana vertebrală, aşa că îşi înălţă bărbia şi privi drept în ochii aceia aurii, fără să clipească.

— Am fost aici prima, afirmă sfidătoare.

— Foarte bine, murmură Faye, în ai cărei ochi apăru o expresie neobişnuită. Apoi, întoarse capul spre celelalte. Ceva interesant prin ghiozdanul ei? le întrebă.

Cassie remarcă atunci, spre indignarea ei, că Deborah îi scotocea prin ghiozdan, aruncând lucrurile afară, unul după altul.

Nu mare scofală, răspunse motociclista, trântind ghiozdanul şi făcând ca restul conţinutului să se împrăştie la vale.

— Foarte bine, repetă Faye, care zâmbea acum din nou, însă era un zâmbet anume, neplăcut, dându-le buzelor ei roşii un aer de cruzime. Cred că ai avut dreptate de prima dată, Deborah. E moartă. Apoi, întorcându-şi privirea spre Cassie: Eşti nouă pe-aici, aşa că probabil nu înţelegi ce greşeală ai făcut. Iar eu nu am timp acum să stau să-ţi explic. O să afli tu… Cassie.

Întinse mâna şi-o prinse de bărbie cu degetele ei cu unghii lungi şi roşii. Cassie vru să se tragă înapoi, însă muşchii parcă-i împietriseră. Simţi forţa din degetele acelea şi duritatea unghiilor lungi, uşor încovoiate. Ca nişte gheare, se gândi. Ca ghearele

unei păsări de pradă.

Pentru prima oară, observă că piatra roşie pe care o purta Faye la gât avea înăuntrul ei o stea, ca un safir cu model de stea. Sclipea în bătaia soarelui şi Cassie se pomeni că nu poate să-şi dezlipească privirea de la ea.

Deodată, izbucnind în râs, Faye îi dădu drumul.

— Haideţi, le zise celorlalte două fete.

Se întoarseră toate trei şi porniră în sus, pe trepte.

Aerul explodă din plămânii lui Cassie ca dintr-un balon înţepat. Tremura pe dinăuntru. Fusese… Fusese absolut…

Vino-ţi în fire!

Nu e decât o adolescentă, şefă a unei bande, îşi zise în sinea ei. Cel puţin, bine că s-a elucidat misterul Clubului. Nu e decât o bandă. În definitiv, doar ai mai auzit vorbindu-se despre bande, chiar dacă n-ai fost în vreo şcoală în care să existe aşa ceva. Dar, atât timp cât nu te amesteci în treburile lor şi eviţi să le ieşi în cale de-acum încolo, n-o să ai probleme.

Însă toate aceste asigurări îi păreau vorbe goale. Ultimele cuvinte rostite de Faye sunaseră a ameninţare. Dar cu ce o ameninţase?

Când ajunse înapoi acasă, după-amiază, Cassie nu-şi găsi mama la parter. Până la urmă, după ce rătăci dintr-o cameră în alta, strigând-o, bunica ei îşi făcu apariţia în casa scării. Expresia de pe faţa ei îi făcu stomacul să se strângă.

— Ce s-a întâmplat? Unde e mama?

— E sus, în camera ei. Nu s-a simţit prea bine. Ei, dar nu e cazul să te îngrijorezi…

Cassie urcă în grabă treptele care scârţâiau, îndreptându-se spre camera verde. Mama ei zăcea într-un imens pat cu baldachin. Ţinea ochii închişi, era palidă şi puţin transpirată.

— Mami?

Ochii mari, negri, se deschiseră. Mama ei înghiţi în sec şi zâmbi chinuit.

— Cred că am luat o mică gripă, zise ea, cu o voce slabă şi îndepărtată, o voce asortată cu paloarea feţei Mă fac eu bine într-o zi, două, draga mea. Cum a fost la şcoală?

Firea miloasă a lui Cassie duse o bătălie cu dorinţa de a-şi împărtăşi nefericirea cât de mult posibil. Mama inspiră uşor şi

închise ochii, ca şi cum lumina i-ar fi provocat durere.

Firea miloasă câştigă lupta. Înfigându-şi unghiile în palme, Cassie răspunse pe un ton egal.

— A, foarte bine.

— Ai cunoscut vreo persoană interesantă?

— Mda, ai putea să spui şi-aşa.

Nu vru să-şi neliniştească nici bunica. Totuşi, în timpul cinei, atunci când bunica o întrebă de ce era atât de tăcută, o luă gura pe dinainte.

— E fata aia la şcoală… o cheamă Faye şi e îngrozitoare. Un soi de Attila Hunul la feminin. Şi am făcut-o să mă urască chiar din prima mea zi de şcoală…

Îi istorisi întreaga întâmplare. Când termină, bunica privi ţintă şemineul, de parcă ar fi fost preocupată de ceva.

— O să fie mai bine, Cassie, o asigură într-un final bătrâna.

Dar dacă *n-o să fie?* se întrebă Cassie.

— A, sunt convinsă că aşa o să fie, zise, în schimb.

Atunci, bunica ei făcu ceva surprinzător. Îşi roti privirea în jur, ca şi cum s-ar fi temut că ar asculta cineva, după care se aplecă în faţă.

— Nu, vorbesc serios, Cassie. Ştiu ce spun. Vezi tu, ai de partea ta… un avantaj special. Unul foarte special, şopti ea.

Fu rândul lui Cassie să se aplece spre bătrână.

— Care?

Bunica deschise gura să-i răspundă, însă apoi privirea i se abătu în altă parte. Se auzi un pocnet dinspre foc şi se ridică să scormonească lemnele cu vătraiul.

— Bunico, spune-mi, care?

— O să afli tu.

Cassie resimţi şocul din plin. Era a doua oară în ziua aceea când i se spusese acelaşi lucru.

— Bunico…

— În primul rând, ai o judecată înţeleaptă, o întrerupse bunica, pe un ton nou, vioi. Şi, în al doilea, o pereche de picioare bune. Uite, du-i supa asta mamei tale. N-a mâncat nimic toată ziua.

În noaptea aceea, Cassie nu putu să doarmă. Fie groaza o ţinu trează şi atunci observă mai mult scârţâielile, zăngănelile şi toate celelalte zgomote proprii unei case vechi, fie într-adevăr se auzeau mai multe zgomote decât de obicei. Nu ştia care dintre

variante era cea corectă şi nici n-avea importanţă, pentru că tot aţipea, dar apoi se trezea brusc. Din când în când, îşi vâra mâna sub pernă, pipăind bucata de calcedonie. Măcar să fi putui dormi de-a binelea… ca să poată visa despre *el…*

Se ridică deodată în fund.

Apoi coborî, lipăind desculţă pe duşumeaua de lemn, şi se duse să-şi desfacă fermoarul ghiozdanului. Scoase din el lucrurile pe care le recuperase, unul câte unul, de pe panta colinei, creion după creion, carte după carte. Când termină, le privi pe toate, aşa cum le aranjase pe aşternuturi.

Avusese dreptate. Nu observase la momentul potrivit; fusese prea îngrijorată de ameninţarea lui Faye. Poemul pe care-l scrisese în dimineaţa aceea şi apoi îl mototolise furioasă dispăruse.

7

În dimineaţa următoare, prima persoană pe care o văzu Cassie la şcoală fu însăşi Faye. Fata cea înaltă stătea într-un grup, în faţa unei intrări laterale pe care Cassie o socotise ca fiind mai puţin bătătoare la ochi.

Deborah, motociclista, şi Suzan, blonda cu pieptul umflat cu pompa, făceau parte din grup. La fel şi cei doi blonzi care se dăduseră cu rolele pe coridoare, cu o zi în urmă. Şi mai remarcă alţi doi băieţi. Unul era scund, cu o privire şovăitoare, furişă, şi un zâmbet ascuns. Celălalt era înalt, cu părul negru şi un chip atrăgător, dar rece. Pura un tricou cu mânecile suflecate şi blugi negri, ca ai lui Deborah, şi trăgea dintr-o ţigară. Să fie Nick? se întrebă Cassie în sinea ei, amintindu-şi de conversaţia fetelor, la care trăsese cu urechea. Reptila?

Se făcu una cu peretele din cărămidă roşie şi bătu în retragere cât de repede şi de fără zgomot îi stătu în puteri. Ajunse la intrarea principală şi se grăbi spre ora ei de engleză.

Aproape cu vinovăţie, întinse mâna şi-şi pipăi buzunarul de la şold. Era o prostie c-o luase cu ea, însă mica bucată de calcedonie chiar o *făcea* să se simtă mai bine Şi, normal, era ridicol să creadă că ar putea să-i aducă noroc – dar, dacă se gândea mai bine, ajunsese la şcoală în dimineaţa aceasta fără să nimerească nas în nas cu Faye, nu?

Găsi o bancă liberă, într-un colţ din fundul clasei, de cealaltă parte faţă de cea în care stătuse ieri Faye. Nu şi-o dorea pe Faye în apropiere – sau în spatele ei. Aici, măcar era adăpostită de un întreg grup de elevi.

Şi totuşi, ciudat lucru: la foarte scurt timp după ce se aşeză, în preajma ei se produse un soi de foială. Îşi ridică privirea şi văzu două fete mutându-se mai în faţă. Şi băiatul de lângă ea se ridicase să se mute.

Pentru câteva clipe, rămase nemişcată, neîndrăznind nici măcar să respire.

Nu fi paranoică.

Doar pentru că se mută unii din bănci nu înseamnă că ar avea vreo legătură cu tine. Cu toate acestea, nu se putu împiedica să

remarce că, de-acum, în jurul ei erau o grămadă de bănci libere.

Faye îşi făcu apariţia pe neaşteptate, discutând cu un Jeffrey Lovejoy ţeapăn. Cassie o zări în treacăt şi-şi abătu grăbită privirea.

Nu putu să se concentreze la prelegerea domnului Humphries. Cum să *gândească* dacă era atât de mult spaţiu liber în jurul ei? Sigur nu era decât o coincidenţă, dar o zguduia chiar şi-aşa.

La sfârşitul orei, când se ridică, se simţi privită. Se întoarse şi-o văzu pe Faye, care se uita zâmbind la ea.

Faye îi făcu încet cu ochiul.

Cum se văzu ieşită din sală, Cassie se duse drept spre vestiar. În timp ce forma combinaţia cu care-şi descuia dulăpiorul, observă că se afla cineva în apropiere şi, tresărind, îl recunoscu pe băiatul scund şi cu priviri furişe, care fusese cu Faye de dimineaţă.

Dulăpiorul lui era deschis şi zări câteva reclame extrase din ceea ce părea să fie o broşură cu aparate pentru forţă Soloflex, lipite cu bandă adezivă pe interiorul uşii. Tipul rânjea spre ea. Catarama de la curea era argintie, cu pietricele lucitoare, ca oglinda, şi avea gravat prenumele *Sean.*

Cassie îi adresă privirea aceea neimpresionată, rezervată băieţeilor de care avea grijă atunci când lucra ca babysitter, şi-şi deschise dulăpiorul.

Şi începu să ţipe.

În realitate, ţipătul fu mai degrabă unul sufocat, sugrumat, fiindcă i se pusese un nod în gât. De plafonul dulăpiorului ei atârna, legată cu o sfoară în jurul gâtului, o păpuşă. Capul păpuşii se legăna grotesc într-o parte: fusese smuls de la locul lui. Un ochi albastru, de sticlă, era deschis, iar celălalt era înfiorător, pe jumătate închis.

Părea că-i *face cu ochiul.*

Băiatul scund o urmărea, cu o expresie ciudată, nerăbdătoare. Ca şi cum ar fi sorbit din groaza ei. Ca şi cum s-ar fi drogat cu ea.

— Nu te duci să reclami? N-ar trebui să pleci imediat spre cabinetul directorului? îi zise el cu o voce subţiată, surescitată.

Cassie doar îl fixă cu privirea, respirând precipitat.

— Ba da, mă *duc,* rosti apoi.

Înşfăcă păpuşa şi o smuci, rupând sfoara. Trântind uşa dulăpiorului, porni spre scară.

Cabinetul directorului era la primul etaj. Cassie îşi închipuise că va avea de aşteptat, însă, spre surprinderea ei, secretara o pofti să intre imediat ce îi auzi numele.

— Pot să te ajut cu ceva?

Directorul era un bărbat înalt, cu o înfăţişare austeră, deloc îmbietoare. Avea un şemineu în birou, remarcă ea într-o doară, şi bărbatul stătea în faţa lui, cu mâinile împreunate la spate.

— Da, îi răspunse, constatând că-i tremură vocea. Acum, că ajunsese până acolo, nu mai era deloc convinsă că procedase cum trebuia. Sunt nouă în şcoală, începu să-i explice. Mă numesc Cassie Blake…

— Ştiu cine eşti, o întrerupse el, cu o voce limpede şi sacadată.

Păi… şovăi Cassie. Am vrut doar să reclam… Ieri, am văzut cum fata aia s-a certat cu altă fată şi a împins-o…

Ce tot *spunea* acolo? Îndruga vrute şi nevrute.

— Eu am văzut-o iar ea m-a ameninţat. Face parte din club… dar esenţialul e că m-a ameninţat. N-aveam de gând să fac nimic în legătură cu întâmplarea, dar azi am găsit *asta* în dulăpiorul meu.

Directorul luă păpuşa, ţinând-o cu două degete de spatele rochiei. O privi de parcă ea i-ar fi adus ceva dezgropat de câine din curte. Îşi răsfrânsese buza într-un fel care-i amintea lui Cassie de Portia.

— Foarte amuzant, zise el. Ce ingenios.

Cassie habar n-avea ce voia el să spună. Termenul pe are-l folosise însemna „potrivit”[7], nu? Era potrivit să-i agaţe cineva păpuşi în dulăpior?

— A fost Faye Chamberlain, preciză ea.

— A, nu mă îndoiesc, replică directorul. Am cunoştinţă de problemele domnişoarei Chamberlain în privinţa interacţiunilor cu alţi elevi. Chiar am primit o reclamaţie legată de incidentul acesta de ieri, despre cum ai încercat s-o împingi pe Sally Waltman, să cadă pe trepte…

Cassie făcu ochii mari, după care se repezi:

— Ce-am *făcut?* Cine v-a spus asta?

---

[7] Confuzie bazată pe pluralitatea de sensuri a cuvântului din limba engleză *apt,* care poate însemna *ingenios, isteţ, iscusit,* dar şi *potrivit, adecvat, corespunzător* (n. trad.).

Cred că Suzan Whittier.

— Nu e adevărat! Eu niciodată…

— Fie cum o fi, o întrerupse directorul. Eu chiar sunt de părere că ar fi de preferat să învăţaţi să vă rezolvaţi problemele între voi, nu eşti de acord? În loc să vă bazaţi pe… sprijin exterior.

Cassie nu putu decât să se holbeze mai departe, fără grai.

— Asta-i tot, declară directorul, aruncând păpuşa în coşul de gunoi, cu un zgomot sonor.

Cassie înţelese că o trimitea la plimbare. Nu mai avea altceva de făcut decât să se întoarcă şi să plece.

Întârziase la ora următoare. Când intră pe uşă, toţi ochii se întoarseră spre ea, făcând-o să simtă un junghi de paranoia. Bine măcar că nu se mai ridică nimeni să se mute când îşi ocupă locul în bancă.

Tocmai urmărea cum le exemplifica profesoara ceva pe tablă când ghiozdanul i se mişcă.

Zăcea lângă ea pe podea şi zări cu coada ochiului cum nailonul albastru-închis se umflă într-un loc. *I se păru* că observă asta. Când întoarse capul să privească mai cu atenţie, nu se întâmplă nimic.

Imaginaţia…

Imediat cum întoarse faţa spre tablă, se petrecu iar.

Întoarce-te şi priveşte bine. Nimic. Faţa spre tablă. Uite-l cum se umflă. De parcă s-ar *zvârcoli* ceva înăuntru.

Trebuie să fie un curent de aer cald sau ceva în neregulă cu ochii.

Cu mişcări extrem de lente şi de precaute, Cassie îşi apropie piciorul de ghiozdan. Rămase cu privirea aţintită asupra tablei în timp ce-şi ridica piciorul, coborându-l apoi brusc peste „umflătură”.

Simţi doar netezimea manualului ei de franceză.

Nu-şi dădu seama că-şi ţinea respiraţia până când nu oftă adânc. Închise ochii, cuprinsă de o uşurare neputincioasă…

Şi atunci, ceva i se zvârcoli sub talpă. Îl *simţi* sub adidasul Reebok.

Cu un ţipăt strident, sări în picioare.

— *Ce* s-a întâmplat? strigă profesoara.

Acum, chiar că toată lumea se holba la ea.

— E ceva… e ceva în ghiozdanul meu. S-a *mişcat.*

Cassie se abţinu cu mare greutate să nu se agaţe de braţul profesoarei.

— Nu, nu… nu puneţi mâna…

Scuturându-se de ea, profesoara deschise ghiozdanul. Apoi, vârî mâna înăuntru şi scoase un şarpe lung, din cauciuc.

Din cauciuc.

— Asta vrea să fie o glumă? o luă la rost femeia.

— Nu e al meu, răspunse prosteşte Cassie. Nu l-am pus cu acolo.

Se uită fascinată la capul din cauciuc, care se bălăbănea şi se legăna, şi la limba vopsită în negru, tot din cauciuc. Părea real, dar nu era. Nu avea viaţă. Mort?

— Dar s-a mişcat, şopti ea. L-am simţit mişcându-se…aşa am crezut. Probabil că n-a fost decât mişcarea piciorului…

Ceilalţi din clasă urmăreau scena în tăcere. Ridicându-şi privirea, Cassie avu impresia că vede o strălfulgerare de compasiune pe faţa profesoarei, însă, în clipa următoare, aceasta dispăru.

— Ei, gata, acum. Haideţi să revenim la lecţie, îi îndemnă femeia, lăsând şarpele să cadă pe catedră şi întorcându-se la tablă.

Cât despre Cassie, ea îşi petrecu restul orei privind fix în ochii şarpelui din cauciuc. Acesta nu se mai mişcă.

Cassie se uita prin geamurile cantinei pline de elevi care râdeau şi conversau. Ora de franceză trecuse ca prin ceaţă. Iar acea paranoia, acea senzaţie că toată lumea o priveşte şi apoi îi întoarce spatele ostentativ, nu făcea decât să se accentueze.

Ar trebui să mă duc afară, se gândi; dar, desigur, era ceva ridicol. Mai ales după ce se întâmplase ieri. Nu, astăzi va face exact ce-ar fi trebuit să facă şi atunci: să intre şi să întrebe pe cineva dacă putea să se aşeze la masa lui.

Foarte bine. Fă-o. I-ar fi venit mai uşor dacă n-ar fi fost atât de buimacă. Lipsa somnului, îşi zise.

Se opri, cu tava plină, lângă două fete care mâncau la o masă pătrată, pentru patru persoane Păreau drăguţe şi, mai important decât atât, dădeau impresia că ar fi în clasa a zecea. Ar trebui să se bucure că stă cu ele o fată dintr-a unsprezecea.

— Bună, rosti politicoasă. Pot să stau şi eu aici?

Fetele se priviră. Cassie aproape că putea vedea telegramele disperate pe care şi le trimiteau din ochi. Apoi, una dintre ele vorbi.

— Sigur… dar noi tocmai plecam. E liber.

Şi, ridicându-şi tava, porni spre containerul cu resturi. Cealaltă fată păru necăjită pentru o clipă, uitându-se în propria tavă. Pe urmă, plecă şi ea.

Cassie rămase în picioare, de parcă ar fi prins rădăcini în podea.

OK, a fost ghinion: s-a întâmplat să alegi pe cineva care tocmai pleca; asta e. Dar nu e un motiv să te necăjeşti…

Deşi îşi mâncaseră prânzul doar pe jumătate?

Cu un efort supraomenesc, îşi convinse picioarele s-o ducă spre o altă masă. Rotundă, de data aceasta, pentru şase persoane; un singur scaun era liber.

Nn mai întreba, îşi zise. Stai jos şi gata. Îşi lăsă tava în dreptul locului liber, îşi scoase ghiozdanul de pe umăr şi se aşeză. Rămase cu ochii aţintiţi în tavă, concentrându-se la bucata de salam din felia ei de pizza. Nu voia să dea impresia că ar *cere* permisiunea cuiva.

În jurul ei, conversaţia se stinse. Apoi, auzi scârţâitul scaunelor.

O Doamne nu pot să cred una ca asta nu pot să cred că se întâmplă una ca asta nu e adevărat…

Şi totuşi, era. Cel mai oribil coşmar posibil. Ceva cu mult mai rău decât păpuşile spânzurate sau şerpii din cauciuc…

Buimăcită, de parcă nimic n-ar fi fost adevărat, îşi ridică privirea şi văzu cum toţi ceilalţi ocupanţi ai mesei se scoală. Îşi luau cu ei tăvile cu mâncare; plecau. Numai că, spre deosebire de cele două fete drăguţe din clasa a zecea, nu se îndreptau spre containerele pentru resturi. Doar se mutau la alte mese, unul colo, altul dincolo, oriunde mai găseau loc.

Departe de ea. Oriunde, atât timp cât erau departe de ea.

— Mami…?

Îşi coborî privirea spre ochii închişi, cu genele lor dese şi negre, spre chipul palid.

Nici nu mai ştia cum trecuse restul zilei de şcoală, iar, când ajunsese acasă, bunica îi spusese că mama ei se simţea mai rău.

Nu cu *mult,* nimic de natură să te *îngrijoreze.,* dar mai rău. Avea nevoie de tihnă şi de linişte. Luase câteva somnifere.

Cassie privi fix cearcănele vinete de sub ochii închişi. Mama ei arăta bolnavă. Şi, mai mult decât atât, fragilă. Vulnerabilă. Aşa de *tânără.*

— Mami…?

Vocea îi suna rugătoare, dar falsă. Mama se mişcă puţin şi un spasm de durere îi traversă faţa. Apoi rămase iarăşi nemişcată.

Cassie simţi amorţeala cuprinzând-o mai intens. Nu era nimeni acolo s-o ajute.

Se întoarse şi ieşi din încăpere.

Ajungând în camera ei, puse bucata de calcedonie în cutiuţa cu bijuterii şi nu se mai atinse de ea. Ce mai noroc!

Scârţâiturile şi pârâiturile casei o ţinură trează şi în noaptea aceea.

Marţi dimineaţă, găsi în dulăpior o pasăre. O bufniţă împăiată. Se holba la ea cu ochi strălucitori, galbeni şi rotunzi. Întâmplarea făcu să treacă tocmai atunci un paznic pe-acolo, şi Cassie îi arătă pasărea, pe muteşte, cu mâna tremurândă. Omul o luă şi plecă.

În după-amiaza aceleiaşi zile, o aşteptă acolo un peştişor auriu mort. Făcu un cornet dintr-o foaie de hârtie şi-l scoase afară. Tot restul zilei, nu se mai apropie de dulăpior.

Nici de cantină nu se mai apropie. Îşi petrecu pauza de prânz în cel mai îndepărtat colţ al bibliotecii.

Acolo o revăzu pe fata aceea.

Pe fata cu părul strălucitor, pe fata pe care renunţase să spere c-o va mai vedea vreodată. Nu era deloc surprinzător că n-o mai zărise prin şcoală până atunci. În toate aceste zile, Cassie se furişase peste tot ca o umbră, fără să stea de vorbă cu cineva. Nici măcar nu ştia de ce mai venea la şcoală; dar nu avea unde altundeva să se ducă. Şi, dac-ar fi *văzut-o* pe fată, probabil că ea ar fi rupt-o la fugă în direcţia opusă. Iar gândul de a fi respinsă de *ea* aşa cum era respinsă de tot restul lumii din şcoală era de nesuportat.

Acum însă, Cassie îşi ridică privirea de pe masa ei din fundul bibliotecii şi văzu o strălucire ca a razelor de soare.

Părul acela… Era exact aşa cum şi-l amintea Cassie: incredibil

de lung, cu o culoare nemaiîntâlnită. Stătea cu faţa spre biroul la care se repartizau cărţile, zâmbind şi discutând cu bibliotecara. Cassie îi *simţea* strălucirea chiar din celălalt capăt al încăperii.

Simţi un imbold nestăpânit să sară de pe scaun şi să alerge spre fată. Şi pe urmă… *ce?* Nu ştia. Însă tentaţia era aproape prea greu de controlat. Îi trecu un junghi prin gât, iar ochii i se umplură de lacrimi. Îşi dădu seama că stătea în picioare. Avea să alerge spre fată, iar pe urmă… pe urmă… Mintea i se umplu de imagini cu mama ei îmbrăţişând-o pe când era micuţă, oblojindu-i un genunchi julit, sărutându-i-l ca să se facă bine. Alinare. Mântuire. Iubire.

— Diana!

O altă fată se apropie în grabă de masa pentru repartizarea cărţilor.

— Diana, ştii cât e ceasul? Grăbeşte-te!

Şi plecă, trăgând-o după ea pe fata cu părul strălucitor, care râse şi-şi flutură mâna spre bibliotecară. Erau la uşă; dispăruseră.

Iar Cassie rămase acolo, singură. Fata nici măcar nu-i aruncase vreo privire.

Vineri dimineaţă, Cassie se opri în faţa dulăpiorului. Nu voia să-l deschidă. Exercita însă asupra ei o fascinaţie bizară. Nu putea suporta să-l *simtă* acolo, să se întrebe ce-o fi în el şi să nu ştie răspunsul.

Formă combinaţia cu încetineală şi totul i se părea mult prea strălucitor.

Uşa dulăpiorului se deschise.

De data aceasta, nici măcar nu mai fu în stare să ţipe. Îşi simţi ochii mărindu-se, căscându-se la fel de largi ca ai bufniţei împăiate. Gura i se deschise într-un icnet mut. Stomacul i se întoarse pe dos. Mirosul…

Dulăpiorul ei era plin de carne tocată. Crudă şi roşie, cum e carnea de pe care s-a jupuit pielea, cu nuanţe movulii acolo unde începea să se altereze, fiindcă nu fusese ţinută la rece. Kilograme şi kilograme de carne tocată. Mirosea a…

A carne. A carne moartă.

Cassie trânti uşa dulăpiorului, însă aceasta ricoşă înapoi din carnea care începuse să se scurgă prin partea de jos. Se răsuci pe călcâie şi încercă să se îndepărteze, împleticindu-se şi văzând

totul ca prin ceaţă.

O mână o înşfacă. Pentru o clipă, crezu că era o încercare de ajutor. Apoi, îşi simţi ghiozdanul smuls de pe umăr.

Se întoarse şi văzu un chip drăguţ, dar ursuz. Ochi întunecaţi, răutăcioşi. O geacă de motociclist. Deborah azvârli ghiozdanul pe deasupra lui Cassie, care se întoarse instinctiv, urmărindu-i traiectoria.

În partea cealaltă, văzu un păr blond, lung până la umeri. Ochi mijiţi, albaştri-verzui, puţin cam dementi. O gură râzând. Era unul dintre tipii de pe role… unul dintre fraţii Henderson.

— Bun venit în junglă, fredonă el, apoi îi aruncă ghiozdanul înapoi lui Deborah, care-l prinse, cântând versul următor[8].

Cassie nu se putu împiedica să se întoarcă iar şi iar, cât la unul la celălalt, ca o pisică urmărind un şoricel de jucărie legat cu o sfoară.

Îi dădură lacrimile. Râsetele şi cântecul îi răsunau în urechi, din ce în ce mai tare.

Deodată, un braţ bronzat îi ţâşni prin faţa ochilor. O mână îi prinse ghiozdanul din zbor. Râsetele încetară.

Se întoarse şi văzu, prin ceaţa lacrimilor, chipul rece şi atrăgător al tipului brunet, care stătuse în acelaşi grup cu Faye, cu două dimineţi în urmă… era posibil să se fi în întâmplat abia alaltăieri? Avea pe el un alt tricou, dar tot cu mânecile suflecate, şi aceeaşi pereche de blugi negri, uzaţi

— Of, Nick, se plânse Henderson. Ne strici tot jocul.

— Cară-te de-aici! îl repezi Nick.

— Ba cară-te tu! mârâi Deborah, din spatele lui Cassie. Eu şi Doug nu făceam decât…

— Mda, nu făceam decât…

— Gura!

Nick aruncă o privire spre dulăpiorul lui Cassie, din care se prelingeau în continuare bucăţi informe de carne. Apoi, îi îndesă ghiozdanul în mâini.

— *Tu* cară-te de-aici, îi zise.

Cassie îl privi în ochi. Erau căprui-închis, de aceeaşi culoare cu mobilierul din mahon al bunicii. Şi, la fel ca mobilierul, păreau că

[8] Este vorba despre piesa „Welcome to the Jungle" a formaţiei Guns N' Roses, aparţinând primului album, „Appetite for Destruction" (1987) (n. red.).

reflectă luminile din tavan. Nu erau prietenoşi, nu tocmai. Ci doar... reci, indiferenţi. Ca şi cum nu se lăsa impresionat de prea multe lucruri.

— Mulţumesc, îi zise, clipind ca să-şi alunge lacrimile.

Ceva licări în ochii aceia ca mahonul.

— Nu prea ai de ce să-mi mulţumeşti, răspunse el.

Vocea îi era ca un vânt rece, însă lui Cassie nu-i păsa. Strângându-şi ghiozdanul la piept, o rupse la fugă.

În ora de fizică primi bileţelul.

O fată pe nume Tina i-l lăsă să cadă pe bancă, cu un gest neglijent, străduindu-se să dea impresia că nu face nimic de genul acesta. Îşi continuă apoi drumul şi se aşeză într-o bancă din partea diametral opusă a sălii. Cassie privi pătrăţelul de hârtie împăturită de parcă s-ar fi aşteptat să-i ardă degetele, dacă-l atingea. Numele ei era scris pe bilet cu o caligrafie care izbutea să arate atât pompoasă, cât şi citeaţă.

Despături încet bucata de hârtie.

Cassie, scria. *Hai să ne întâlnim în fosta clădire a ştiinţelor naturii, la primul etaj, după ore. Cred că putem să ne ajutăm reciproc. O prietenă.*

Cassie îl fixă cu privirea până când literele începură să-i joace prin faţa ochilor. După terminarea orei, o încolţi pe Tina.

— Cine te-a rugat să mi-l dai?

Fata privi bileţelul, neavând de gând să recunoască.

— Ce tot vorbeşti? Eu n-am...

— Ba da. Cine ţi l-a dat?

Tina aruncă o privire hăituită înjur. Apoi, îi răspunse în şoaptă:

— Sally Waltman, bine? Dar mi-a zis să nu spun nimănui. Acum trebuie să plec.

Cassie îi blocă drumul.

— Unde e fosta clădire a ştiinţelor naturii?

— Uite ce e...

— Unde e?

— De cealaltă parte a aripii E, şuieră Tina. În spatele parcării. Şi-acum, dă-mi drumul!

Se smuci de lângă Cassie şi plecă în mare grabă.

O prietenă, se gândi cu sarcasm Cassie. Dacă Sallv i-ar fi fost într-adevăr prietenă, ar fi vorbit cu ea în public. Dac-ar fi fost cu adevărat o prietenă, ar fi rămas în ziua aceea pe trepte, în loc s-o

lase pe Cassie singură cu Faye. I-ar fi zis: „Îţi mulţumesc pentru că mi-ai salvat viaţa.”

Dar poate că acum îi părea rău.

Fosta clădire a ştiinţelor naturii nu părea să fi fost folosită de ceva vreme; pe uşă avea un lacăt, însă acesta fusese desfăcut. Cassie împinse uşa, care se deschise.

Înăuntru, era penumbră. Nu putea să desluşească amănuntele, orbită fiind de lumina de-afară. Însă tot putea să distingă o scară. Începu să urce treptele, sprijinindu-se cu o mână de perete, ca să se ghideze.

Abia când ajunse în capul scării observă ceva ciudat. Degetele ei atingeau ceva… moale. Aproape ca o blană. Şi le aduse în faţa ochilor, zgâindu-se la ele. Funingine?

Ceva se mişcă în încăperea din faţa ei.

— Sally? strigă, făcând un pas şovăielnic înainte.

De ce nu intră mai multă lumină prin ferestre? se întrebă. Nu vedea decât mici crăpături albe luminând pe ici, pe colo. Mai făcu un pas târşâit şi încă unul, şi încă unul.

— Sally?

Chiar în timp ce rostea prenumele, în mintea ei epuizată se făcu, în sfârşit, lumină. Nici vorbă de Sally. Oricine sau orice o fi fost acolo, în niciun caz nu era Sally.

Fă stânga-mprejur, tâmpito. Cară-te de-aici. *Imediat.*

Se răsuci pe călcâie, stângace, mijindu-şi ochii, silindu-i să se adapteze la întuneric, căutând întunecimea mai profundă a casei scării…

Şi, deodată, lumina străluci, scăldându-i faţa, orbind-o. Se auzi un scârţâit, urmat de zgomotul a ceva deschis cu forţa şi în încăpere năvăli mai multă lumină. Printr-o fereastră care fusese astupată cu scânduri, îşi dădu Cassie seama. Cineva stătea acum în faţa geamului, ţinând în mâini o bucată de lemn.

Se întoarse iar spre scară. Însă acum stătea cineva şi acolo. Între timp, se făcuse suficientă lumină cât să poată distinge trăsăturile fetei când aceasta făcu un pas în faţă.

— Bună, Cassie, zise Faye. Mă tem că Sally n-a putut, să ajungă. Dar poate că noi două am reuşi să ne ajutăm reciproc şi fără ea.

8

— Tu mi-ai trimis biletul, zise Cassie pe un ton plat.

Faye îşi afişă zâmbetul ei lent şi cumplit.

— Nu ştiu de ce, dar n-am crezut c-o să vii dacă-mi folosesc numele adevărat, replică ea.

Iar eu ţi-am căzut în plasă, se gândi Cassie. Înseamnă c-o învăţase pe fata aceea, pe Tina, ce să zică – iar eu am înghiţit găluşca.

— Ţi-au plăcut micile cadouri pe care le-ai găsit?

În ochii lui Cassie apărură lacrimi. Nu fu în stare să răspundă. Se simţea atât de stoarsă, atât de neputincioasă – dacă ar fi reuşit măcar să *gândească...*

— N-ai dormit bine? îşi continuă Faye întrebările, pe un ton nevinovat şi gutural. Arăţi îngrozitor. Sau poate că *visele* tale te-au ţinut trează.

Cassie întoarse capul şi aruncă repede o privire în spate. Era acolo o ieşire, însă Suzan se postase în faţa ei.

— O, deocamdată nu poţi să pleci, o anunţă Faye. Nici n-aş *visa* să te las.

Cassie se uită fix la ea.

— Faye, lasă-mă în pace...

— *Visează* tu, replică Deborah, izbucnind într-un râs răutăcios.

Cassie nu reuşea să înţeleagă nimic din replicile lor. Dar abia apoi observă că Faye ţinea în mână o bucată de hârtie. Acum era netezită, însă la un moment dat fusese mototolită.

Era poemul ei.

Furia îi străpunse senzaţia de epuizare. Strălucea atât de intens, încât, pentru o clipă, fu plină de energie, înălţată de ea. Se avântă spre Faye, strigând:

— E al *meu*!

Faye fu luată prin surprindere. Se trase repede înapoi, ferindu-se, şi ridică foaia cu poemul, astfel încât Cassie să nu poată ajunge la ea.

Atunci, cineva îi prinse din spate braţele lui Cassie, ţintuindu-le.

— Mulţumesc, Deborah, spuse Faye, cu răsuflarea puţin

întretăiată. Apoi, îşi întoarse din nou privirea spre Cassie. Bănuiesc că până şi un şoricel alb poate să se răscoale. Va trebui să ţinem minte asta. Dar, în clipa de faţă, continuă ea, vom trece la o şedinţă improvizată de lectură poetică. Îmi pare rău că atmosfera nu e mai…adecvată… dar ce poţi să faci? Înainte, asta era clădirea pentru ştiinţele naturii, însă acum nu prea mai vine nimeni pe-aici. Cel puţin, de când Doug şi Chris Henderson au comis o mică eroare într-o experienţă de chimie. Probabil că i-ai văzut pe fraţii Henderson — era greu să nu-i observi. Băieţi simpatici, dar un pic cam iresponsabili. Au produs, accidental, o bombă.

Acum, că ochii lui Cassie se adaptaseră din nou, putu să-şi dea seama că încăperea trecuse printr-un incendiu. Pereţii erau negri de funingine.

— Da, unii sunt de părere că e un loc nesigur, continuă Faye, aşa că-l ţin încuiat. Dar noi nu ne-am lăsat niciodată împiedicate de astfel de mărunţişuri. Totuşi, e un loc *intim.* Putem să facem oricât zgomot vrem şi tot nu ne aude nimeni.

Strânsoarea lui Deborah era dureroasă. Cu toate acestea, Cassie începu din nou să se zvârcolească atunci când Faye, dregându-şi glasul, ridică foaia de hârtie.

— Ia să vedem… „Visele mele”, de Cassie Blake. Apropo, ingenios titlu.

— Nu ai niciun *drept…* dădu Cassie să protesteze, însă Faye n-o luă în seamă.

Începu să citească pe un ton declamativ, melodramatic.

— ”Noapte de noapte, stau şi-l visez pe-acel…”

— E ceva *intim*! strigă Cassie.

— ”Care m-a sărutat şi mi-a trezit dorinţa…”

— Dă-mi *drumul*!

— ”O oră doar mi-am petrecut, numai cu el…”

— Nu e *corect…*

— ”Şi, de atunci, de flăcări cuprinsă mi-e fiinţa.” Faye îşi ridică privirea. Asta a fost. Ce părere ai, Deborah?

— Porcărie, răspunse Deborah smucindu-i braţele lui Cassie, care încerca din nou să se smulgă. Numai prostii.

— A, nu ştiu ce să zic. Unele metafore mi-au plăcut. Cea cu focul, de exemplu. Îţi place focul, Cassie?

Cassie încremeni. În vocea aceea lenevoasă, răguşită, apăruse

o tentă nouă, o tentă pe care o identifică imediat. Primejdie.

— Te *gândeşti* la foc, Cassie? Îl visezi?

Simţindu-şi gura uscată, Cassie o fixa cu privirea. Ochii aceia în nuanţa mierii erau calzi, arzători. Plini de entuziasm.

— Ţi-ar plăcea să vezi un truc cu foc?

Cassie clătină din cap. Abia acum îşi dădea seama că exista ceva şi mai rău decât umilirea. Pentru prima, dată în decursul săptămânii, se temea nu pentru propriul orgoliu, ci pentru propria viaţă.

Faye răsuci brusc foaia de hârtie, dându-i o vagă formă conică. Dintr-un colţ al părţii de sus izbucniră flăcări.

— De ce nu ne spui despre cine e poemul, Cassie? Băiatul care te-a *trezit...* cine e?

Cassie se aplecă înapoi, încercând să se ferească de hârtia care-i ardea în faţa ochilor.

— Uşurel, zise batjocoritoare Deborah, din spatele ei. Nu i-o apropia prea mult de păr.

— Adică, *atât* de aproape? întrebă Faye. Sau *atât* de aproape?

Cassie fu nevoită să-şi sucească gâtul ca să se îndepărteze de flacără. Mici bucăţele incandescente de hârtie zburau în toate direcţiile. Strălucirea lor îi rămase pe retină şi le simţea dogorindu-i pe piele.

Hopa, acum a *fost* aproape. Dar cred că şi-aşa avea genele prea lungi, nu eşti de părere, Deborah?

Cassie se lupta acum de-a binelea, însă Deborah era uimitor de puternică. Şi, cu cât se zbătea mai mult, cu atât mai rău o durea strânsoarea.

— Dă-mi drumul, icni.

— Dar credeam că-ţi place focul, Cassie. Priveşte în el. Ce vezi?

Cassie n-ar fi vrut să se supună, însă nu avu încotro. Era convinsă că, între timp, hârtia arsese complet. Totuşi, ardea încă. Galben, îşi zise în gând. Focul e galben şi portocaliu. Nu roşu, cum se spune.

Toate simţurile îi erau concentrate asupra flăcării. Dogoarea ei îi stârnea furnicături pe obraji. Auzea clar scrâşnetul hârtiei mistuite, îi simţea mirosul de ars. Altceva nu putea să mai vadă.

Cenuşă gri şi flăcări galbene. Albastră în partea de jos, ca a unui arzător pe gaz. Focul îşi schimba forma în fiecare secundă,

strălucirea lui scurgându-se neîncetat în sus. Revărsându-şi energia…

Energia.

Focul înseamnă putere, îi trecu prin minte. Aproape că simţea încărcătura flăcării aurii. Nu era tăcerea un incomensurabilă a cerului şi a mării sau răbdătoarea soliditate a pietrei. Era activitate. Putere gata să fie preluată…

— Da, şopti Faye.

Sunetul o smulse pe Cassie din transă. Nu fi *nebună,* se mustră ea. Fantezia ei despre foc se nărui. Asta se-ntâmplă când nu dormi deloc. Când stresul devine insuportabil şi ajungi la capătul puterilor. Înnebunea…

Lacrimile îi inundară ochii, şiroindu-i pe obraji.

— Of, dar, în definitiv, nu-i decât un copilaş, zise Faye, cu un dezgust sălbatic în voce. Dezgust şi ceva asemănător cu dezamăgirea. Haide, bebe, nu poţi să plângi şi mai tare de-atât? Dac-o să plângi suficient de tare, poate c-o să scapi.

Încă scâncind, Cassie îşi smuci capul înainte şi înapoi, după cum ţâşnea spre ea foaia cuprinsă de flăcări. Atât de aproape, încât lacrimile îi picurară pe ea, sfârâind. Cassie nu mai gândea – era doar îngrozită. Ca un animal prins în capcană, un animal captiv, disperat şi vrednic de milă.

Moartă moartă moartă moartă moartă…

— Ce tot *faci*? Dă-i drumul… imediat!

Vocea se auzi ca din senin şi, pentru o clipă, Cassie nici măcar nu încercă să-şi dea seama de unde venea, întreaga ei fiinţă era concentrată asupra focului, care se înteţi brusc, destrămându-se aproape instantaneu într-o cenuşă moale. În mâna lui Faye nu mai rămase decât un ciot înnegrit din conul de hârtie.

— Am zis să-i dai drumul!

Ceva strălucitor se abătu asupra lui Deborah. Dar nu strălucitor ca focul. Strălucitor ca lumina soarelui. Sau ca a lunii, atunci când luna e plină şi atât de orbitoare, încât poţi să citeşti la lumina ei.

Era *ea.*

Era fata aceea, fata din casa galbenă, fata cu părul strălucitor. Complet buimăcită, Cassie se holbă la ea ca şi cum ar fi văzut-o pentru prima dată.

Era aproape la fel de înaltă ca Faye, numai că se deosebea de

Faye în toate celelalte privinţe. În timp ce Faye avea forme voluptuoase, ea era suplă; în timp ce Faye era îmbrăcată în roşu, ea se înveşmântase în alb. În locul unei coame negre, ca a lui Faye, avea un păr lung şi drept şi sclipitor... ca o lumină revărsată prin fereastră.

Şi, desigur, era frumoasă, chiar şi mai frumoasă privită de aproape decât păruse de la distanţă. Însă era o frumuseţe atât de deosebită de cea a lui Faye, încât era greu să le asemeni. Frumuseţea lui Faye era năucitoare, dar înfricoşătoare. Ochii ei aurii, stranii erau fascinanţi, dar, în acelaşi timp, te puneau pe fugă.

În schimb, fata aceasta părea desprinsă dintr-un vitraliu. Pentru prima dată, Cassie îi vedea ochii: verzi şi limpezi, strălucitori, ca şi cum în spatele lor s-ar fi aflat o sursă de lumină. Avea obrajii uşor trandafirii, însă era culoarea lor naturală, nu una obţinută prin machiaj.

Pieptul îi tresălta de indignare, iar vocea, deşi limpede şi melodioasă, era plină de furie.

— Când mi-a spus Tina că a transmis biletul dat de tine, mi-am dat seama că se petrece ceva, zise. Dar asta e de necrezut. Deborah, îţi spun pentru ultima oară, dă-i drumul!

Încetişor, cu şovăială, strânsoarea asupra braţelor lui Cassie slăbi.

— Uite ce-ai făcut... puteai s-o *răneşti,* continuă dezlănţuită fata. Scoase la iveală un şerveţel de hârtie şi începu să şteargă cenuşa — şi lacrimile — de pe obrajii lui Cassie. Te simţi bine? O întrebă, pe un ton blând.

Cassie nu putu decât s-o privească. Fata cu părul strălucitor venise s-o salveze. Era ca într-un vis.

— E speriată de moarte, constată fata, întorcându-se spre Faye. Cum ai *putut,* Faye? Cum ai putut să fii atât de crudă?

— A venit de la sine, murmură Faye. Privirea îi era acum umbrită, ursuză. La fel de ursuză ca faţa lui Deborah.

— Iar tu, Suzan... mă surprinde din partea ta. Chiar nu vezi că nu e bine ce faceţi?

Suzan bodogăni ceva nedesluşit, întorcându-şi privirea.

— Şi *de ce* aţi vrea să-i faceţi rău? Cine e ea?

O cuprinse pe Cassie cu un braţ protector şi-şi plimbă privirea peste chipurile celor trei fete mai mari. Niciuna nu-i răspunse.

— Eu sunt Cassie, zise Cassie. La sfârşit, vocea îi tremură şi se strădui să şi-o domolească. Nu simţea decât braţul fetei pe după umerii ei. Cassie Blake, izbuti până la urmă să încheie. Tocmai m-am mutat aici, acum vreo două săptămâni. Bunica mea e doamna Howard.

Fata păru uimită.

— Doamna Howard? De la numărul doisprezece? Stai cu ea?

Frica o săgetă pe Cassie. Îşi aminti de reacţia lui Jeffrey atunci când auzise unde locuieşte. Simţea că ar muri dacă şi fata aceasta ar reacţiona la fel. Necăjită, încuviinţă din cap.

Fata cu părul strălucitor se răsuci înapoi spre Faye.

— Atunci, înseamnă că e de-a noastră! O *vecină,* adăugă tăioasă când văzu că Faye ridică din sprâncene.

— A, nu prea, se împotrivi Faye.

— E doar pe jumătate… începu Suzan.

— Gura! se răsti Deborah.

— E vecină, repetă cu încăpăţânare fata cu părul bălai. Apoi, se uită la Cassie. Îmi pare rău, n-am ştiut că te-ai mutat aici. Dac-aş fi *ştiut* – aruncă o privire furioasă spre Faye –, ţi-aş fi făcut o vizită. Eu locuiesc în capătul de jos al străzii Crowhaven, la numărul unu.

O mai strânse o dată de umeri, într-un gest protector.

— Hai. Dacă vrei, te duc eu acasă chiar acum.

Cassie încuviinţă. Ar fi urmat-o bucuroasă pe fata aceea, chiar dacă i-ar fi cerut să sară pe fereastră.

— Am uitat să mă prezint, zise fata, oprindu-se în drum spre scară. Eu sunt Diana.

— Ştiu.

* * *

Diana avea o Honda Integra albastră[9]. Se opri în faţa ei şi-o întrebă pe Cassie dacă mai voia să-şi ia ceva din vestiar.

Cutremurându-se, Cassie clătină din cap.

— De ce nu?

Cassie ezită să-i răspundă. Apoi, îi povesti. Totul.

Diana o ascultă, cu braţele încrucişate, bătând din ce în ce mai repede din picior pe măsură ce înainta povestea. Ochii verzi începură să sclipească de o furie aproape incandescentă.

---

[9] Model sport, cu două uşi, produs de Honda între 1985 şi 2007 (n. red.).

— Nu-ţi face griji în legătură cu asta, îi zise după ce Cassie sfârşi de povestit. O să sun şi-o să-i cer paznicului să-ţi cureţe dulăpiorul. Deocamdată, trebuie să te scot de-aici.

Se urcă în maşină, spunându-i lui Cassie că poate să-şi lase Volkswagenul acolo.

— Rezolvăm noi cu el mai târziu, îi zise.

Cassie o crezu. Dacă Diana îi spunea că se va rezolva, atunci aşa era.

În maşină, nu putu decât să privească întruna o şuviţă de păr lung şi sclipitor, revărsată peste frâna de mână. Era ca o mătase de culoarea soarelui. Sau, mai bine zis, a soarelui şi a lunii. Pentru o clipă, în adâncul minţii lui Cassie răsări un gând îndreptat către altcineva care avea părul de mai multe culori, dar, atunci când bâjbâi după el, încercând să se concentreze, dispăru.

Nu îndrăzni să atingă şuviţa aceea de păr, cu toate că şi-ar fi dorit să vadă dacă se şi simţea ca mătasea. În schimb, încercă să fie atentă la ce spunea Diana.

— … şi nu-mi dau seama ce-o apucă uneori pe Faye. Pur şi simplu, nu mai *gândeşte.* Nu-şi dă seama ce face.

Privirea lui Cassie lunecă, prudentă, spre chipul Dianei. După părerea ei, Faye ştia precis ce face. Totuşi, nu spuse nimic – tocmai opreau în faţa drăguţei case în stil victorian.

— Haide, o îndemnă Diana, coborând dintr-un salt. Hai să te speli înainte să te duci acasă.

Să se spele? Cassie înţelese la ce se referea abia când Diana o conduse într-o sală de baie de modă veche, de la etaj. Puloverul ei gri era pătat de funingine; la fel şi mâinile, şi blugii. Părul îi stătea oribil. Faţa era mânjită toată de negreală şi vărgată de urmele lacrimilor. Arăta ca o orfană de război.

— Îţi împrumut eu nişte haine până le curăţăm pe-ale tale. Iar *tu* poţi să te speli în asta.

Diana se foia de colo-colo, dând drumul robinetului cu apă fierbinte de la o cadă cu picioare în formă de labe de leu şi adăugând ceva care mirosea dulceag şi care făcea clăbuci. Pregăti prosoape, săpun, şampon, totul cu o iuţeală care o uimi pe Cassie.

— Aruncă-ţi hainele afară după ce te dezbraci. Şi poţi să-ţi pui ăsta pe tine după ce termini, adăugă, atârnând un halat de baie

alb şi pufos într-un cârlig de pe uşă. OK, totul e pregătit.

Şi dispăru, lăsând-o pe Cassie să se holbeze la uşa închisă. Se uită în oglinda uşor aburită, apoi la cadă. Se simţea înfrigurată şi îndurerată pe dinăuntru. Muşchii îi tremurau de încordare. Apa aceea fierbinte, cu un parfum dulceag, părea perfectă, iar când se strecură înăuntru, lăsând-o să se ridice în jurul ei, îi scăpă involuntar un suspin de extaz.

O, cât putea să fie de minunat! Exact cum trebuia. Stătu să se scalde o vreme, lăsând căldura să-i pătrundă până la oase, iar mireasma aceea uşoară, floralã, să-i umple plămânii. Avea impresia că-i limpezeşte mintea, revigorând-o.

Luă un burete şi-şi frecă funinginea de pe faţă şi de pe corp. Şi şamponul avea un miros dulceag. Când, în sfârşit, ieşi din cadă şi se înfăşură în imensul halat alb pluşat, era curată, încălzită şi mai destinsă decât fusese vreodată în ultimele săptămâni. Abia dacă-i venea să creadă că se întâmpla cu adevărat, însă se simţea plină de lumină.

Baia *era* de modă veche, însă nu în sensul rău, trase ea concluzia. Prosoapele drăguţe şi borcănaşele cu săruri pentru baie şi ceea ce păreau să fie potpuriuri de plante uscate îi dădeau un aspect frumos.

Îşi strecură picioarele în papucii albi şi moi pe care i-i lăsase Diana şi ieşi lipăind pe coridor.

Uşa de vizavi era întredeschisă. Şovăind puţin, ciocăni şi o împinse uşor. Pe urmă, se opri în prag.

Diana stătea pe o băncuţă de la fereastră, cu capul aplecat peste puloverul gri al lui Cassie, pe care-l ţinea în poală. Deasupra ei, mai multe prisme atârnau de tocul ferestrei. Razele soarelui le străbăteau în aşa fel încât mici curcubeie triunghiulare umpleau încăperea: fâşii de violet, de verde şi de roşu-portocaliu. Lunecau de-a lungul pereţilor, dansând pe podea, pe braţele şi în părul Dianei. Parcă ar fi stat în mijlocul unui caleidoscop. Nu e de mirare că ferestrele i se păruseră sclipitoare, se gândi Cassie.

Diana îşi ridică privirea şi zâmbi.

— Intră. Tocmai îţi scoteam funinginea din pulover.

— A, e din caşmir…

— Ştiu. N-o să fie probleme.

Diana luă o carte care stătuse până atunci deschisă pe băncuţa de la fereastră şi o puse într-un dulap mare, lipit de unul

dintre pereţi. Cassie observă că încuie apoi dulapul. Pe urmă, ieşi, luând cu ea puloverul.

Cassie privi curioasă băncuţa de la fereastră. Nu văzu nicio soluţie pentru scoaterea petelor. Doar un potpuriu de plante uscate şi ceea ce părea să fie o piesă dintr-o colecţie de roci.

Camera în sine arăta încântător. Reuşea să combine mobilierul atrăgător, cu aspect de antichitate, cu obiectele moderne, ca şi cum trecutul şi prezentul ar fi coexistat în armonie.

Draperiile patului erau de un albastru-pal, cu un model delicat de iederă, uşor şi diafan. Pe pereţi, în locul posterelor cu vedete de cinema sau din modă, se găseau un fel de gravuri artistice. Întreaga încăpere avea un aer... stilat. Elegant şi artistic, dar şi confortabil.

— Îţi plac? Gravurile?

Cassie se întoarse, remarcând că Diana revenise în cameră fără să facă vreun zgomot. Încuviinţă, dorindu-şi în gând să-i fi spus ceva inteligent acestei fete, care părea să-i fie cu mult superioară.

— Pe cine reprezintă? Se interesă, sperând că nu erau personaje pe care ar fi trebuit să le recunoască.

— Zei din mitologia greacă. De fapt, zeiţe din mitologia greacă. Aceasta e Afrodita, zeiţa iubirii. Vezi heruvimii şi turturelele din jurul ei?

Cassie o privi atentă pe femeia frumoasă şi indolentă din imagine, tolănită pe un soi de divan. Ceva din atitudinea ei – sau poate că doar pieptul dezgolit – îi amintea de Suzan.

— Iar cea de-aici e Artemis, adăugă Diana, deplasându-se spre o altă gravură. Era zeiţa vânătorii. Nu s-a măritat niciodată şi toţi bărbaţii care o vedeau scăldându-se erau sfâşiaţi de câinii ei.

Fata din ilustraţie era subţire şi mlădioasă, cu braţe şi picioare viguroase. Stătea într-un genunchi, ochind cu arcul. Părul întunecat îi cădea în valuri pe spate, iar chipul îi era concentrat, provocator. Deborah arăta aşa câteodată, îşi zise Cassie. Apoi, privirea îi căzu pe următoarea gravură, care o făcu să tresară.

— Ea cine e?

— E Hera, regina zeiţelor. Era cam... geloasă.

Cassie îşi dădea prea bine seama de asta. Tânăra femeie era înaltă şi mândră, cu bărbia într-o postură poruncitoare. Însă ochii ei îi atrăseseră atenţia lui Cassie. Păreau că ard acolo, în

gravură, plini de patimă, de voinţă şi de ameninţare. Ca o felină din junglă, ghemuită la pândă…

Străbătută de un frison necontrolat, Cassie îi întoarse spatele.

— Te simţi bine? Se interesă Diana.

Cassie îi făcu semn că da, înghiţind în sec. Acum, că era într-un loc sigur, totul îi revenea în minte. Nu doar întâmplările din ultima zi, ci din întreaga ultimă săptămână. Toate suferinţele, toate umilirile. Păpuşa spânzurată în dulăpiorul ei, scena din cantină. Şarpele din cauciuc. Jocul de fotbal cu ghiozdanul ei…

— Cassie?

O mână i se lăsă pe umăr.

Era prea mult. Cassie se întoarse şi se azvârli în braţele Dianei, izbucnind în lacrimi.

— Gata, gata, acum e bine. Totul o să fie bine, zău că da. Nu-ţi face griji…

Diana o ţinu în braţe, mângâind-o pe spate. Toate lacrimile cărora Cassie nu putuse să le dea frâu liber ele faţă cu mama sau cu bunica ei se revărsau acum în voie. Se agăţa de Diana şi scâncea ca o fetiţă.

Era exact ca în imaginile care-i trecuseră prin minte când se aflase în bibliotecă. Parc-ar fi avut şapte ani şi mama ei ar fi încercat s-o aline. Fără să-şi dea seama de ce, Diana o făcea pe Cassie să simtă că, într-adevăr, totul *avea* să fie bine.

Până la urmă, hohotele se răriră, transformându-se în sughiţuri şi în smiorcăieli. Şi, în sfârşit, putu să-şi ridice capul.

— Hai să-ţi spun eu ce facem, rosti Diana, întinzându-i un şerveţel. Ce-ar fi să rămâi la cină? Tata se întoarce târziu astă-seară: e avocat. Pot să sun vreo două prietene, după care o să comandăm o pizza. Cum îţi sună?

— O… grozav, răspunse Cassie, muşcându-şi buza. Zău, grozav.

— Poţi să-ţi pui astea pe tine până se usucă ale tale…o să-ţi fie cam mari, dar n-o să-ţi vină rău. Coboară când, eşti gata.

Diana se opri, cu ochii ca smaraldele aţintiţi asupra chipului lui Cassie.

— E ceva în neregulă?

— Nu… nu tocmai, dar… Cassie se poticni, după care clătină iritată din cap. Doar că… de ce eşti atât de *drăguţă* cu mine? izbucni deodată.

Încă i se părea că totul e doar un vis.

Diana se uită fix la ea pentru câteva clipe, după care-i zâmbi din priviri, deşi buzele îşi păstrară seriozitatea.

— Nu ştiu… presupun că *tu* îmi pari drăguţă şi că o meriţi. Pot să încerc să fiu şi afurisită, dacă asta vrei.

Cassie clătină încă o dată din cap, dar, de data asta, fără iritare. Îşi simţi propriile buze zvâcnind.

— Şi… Diana privea acum în gol, cu ochii ei limpezi şi verzi parcă îndepărtaţi. Noi toate suntem surori, ştiai?

Lui Cassie i se tăie respiraţia.

— Suntem? şopti ea.

— Da, confirmă Diana, încă uitându-se în depărtare. Da, suntem. În ciuda a toate. Apoi, schimbându-şi expresia, îşi întoarse privirea spre Cassie. Poţi s-o suni de-aici pe mama ta, îi propuse, arătându-i un telefon între timp, eu mă duc jos să comand pizza.

Şi, zicând acestea, dispăru.

9

Fetele care veniră mai târziu se numeau Laurel şi Melanie. Laurel era cea pe care o văzuse Cassie în bibliotecă, împreună cu Diana. De aproape, constată că era foarte zveltă, cu părul şaten-deschis aproape la fel de lung ca al Dianei şi cu un chip atrăgător, ca de spiriduş. Purta o rochie înflorată şi sandale roz, cu tocuri înalte.

— E pizza vegetariană, nu? Se interesă, închizând cu piciorul uşa după ea, fiindcă avea braţele încărcate cu o stivă. De casolete de plastic. Sper că n-ai comandat vreo patriarhală cu salam, nu?

— Fără carne, o linişti Diana, deschizând din nou uşa pentru o altă fată, care aştepta răbdătoare.

— Hopa… scuze! Strigă Laurel, îndreptându-se spre bucătărie. Am adus ingredientele pentru o salată.

Diana şi cealaltă fată se întoarseră simultan, strigând într-un glas:

— *Fără tofu!*

— Numai legume şi verdeţuri, pluti spre ele vocea lui Laurel.

Diana şi prietena ei schimbară o privire uşurată.

Cassie se lupta cu propria timiditate. Fata nou-venită era clar mai în vârstă, înaltă şi de o frumuseţe sofisticată. Părul neted şi castaniu era prins cu o bentiţă, iar ochii cenuşii erau reci şi o cântăreau din priviri. Cassie nu mai întâlnise pe nimeni care să dea impresia că poartă ochelari, fără să aibă în realitate aşa ceva.

— Ea e Melanie, i-o prezentă Diana. Stă tot pe strada asta, la numărul patru. Melanie, ea e Cassie Blake… tocmai s-a mutat la numărul doisprezece. Doamna Howard e bunica ei.

Ochii cenuşii şi gânditori se întoarseră s-o privească pe Cassie, după care Melanie o salută printr-o înclinare a capului.

— Bună.

— Bună, răspunse Cassie, bucurându-se că făcuse baie şi sperând că nu arăta prea caraghios îmbrăcată cu hainele Dianei.

— Melanie e creierul nostru, adăugă Diana cu mândrie. E devastator de inteligentă. Şi ştie tot ce se poate şti despre

computere.

— Nu chiar tot, se apără Melanie, fără să zâmbească. Uneori, am impresia că nu ştiu nimic. Se uită la Diana. Ştii, am prins din zbor ceva şuşoteli despre o anume Cassie şi despre ceva legat de Faye, dar nimeni n-a vrut să-mi spună mai multe.

— Ştiu. Şi eu am aflat abia azi. Poate că nu sunt la curent cu ce se întâmplă în realitate prin şcoală… dar *tu,* cel puţin, ar fi trebuit să-mi spui că ai auzit ceva.

— Nu poţi să lupţi tu pentru toată lumea, Diana.

Diana doar o privi, după care clătină uşor din cap.

— Cassie, ce-ar fi să te duci s-o ajuţi pe Laurel să pregătească salata? O să-ţi placă de Laurel: e în clasa a unsprezecea, la fel ca tine.

În bucătărie, o găsi pe Laurel stând în faţa unui blat plin de legume, tocând de zor.

— Mi-a zis Diana c-ar trebui să te ajut.

Laurel se întoarse spre ea.

— Foarte bine! Poţi să speli traista-ciobanului de-acolo… e proaspătă, aşa că e foarte probabil să mişune nişte gâze prin ea.

Traista-ciobanului? Cassie privi cu îndoială câteva grămăjoare de verdeţuri. Ar fi trebuit să ştie despre asta?

— Hm… asta? întrebă, luând de pe masă o frunză triunghiulară, verde-închis, de un alb făinos pe dedesubt.

— Nu, ăsta-i spanac sălbatic, răspunse Laurel, făcându-i semn cu cotul spre o grămăjoară de frunze lunguieţe şi subţiri, cu marginile zdrenţuite. Aia-i traista-ciobanului. Dar poţi să le speli pe amândouă.

— Foloseşti vreodată în salate şi… hm, granat? Întrebă şovăitoare Cassie, în timp ce spăla verdeţurile.

Se bucura că putea să sugereze ceva. Fetele acestea erau atât de inteligente, de competente, de *împreună,* încât îşi dorea cu disperare să le facă o bună impresie.

Laurel zâmbi şi încuviinţă.

— Da, dar trebuie să ai grijă să nu mănânci prea mult: rişti să te alegi cu o urticarie. Granatul e bun, şi pentru alte lucruri: din el se fac soluţii pentru spălarea muşcăturilor de insecte şi e foarte potrivit pentru dragoste… Laurel se întrerupse brusc şi

începu să toace cu frenezie. Uite, sorbestreaua[10] e gata. E bine să ai la dispoziţie toate verdeţurile astea proaspete, ştii, adăugă în grabă, fiindcă au un gust mai bun şi sunt încă pline de viaţă de la Mama Terra.

Cassie o privi precaută. Poate că, până la urmă, fata asta nu era chiar în toate minţile. Pline de viaţă de la Mama Terra? Dar apoi, dintr-odată, îşi aminti de ziua în care se rezemase de granitul roşu şi simţise zumzetul din adâncurile lui. Sau, mai degrabă, când îşi imaginase că-l simte. Da, putea să înţeleagă credinţa unora că plantele proaspete ar fi pline de o astfel de viaţă.

— OK, aici am terminat. Poţi să le anunţi pe Di şi pe Melanie că suntem gata; eu o să iau câteva farfurii, zise Laurel.

Cassie se întoarse în spaţioasa cameră de zi. Melanie şi Diana erau absorbite în conversaţie şi niciuna dintre ele n-o simţi apropiindu-se din spatele lor.

— ...s-o culegi ca pe o căţeluşă de pe stradă. Mereu faci asta, argumenta Melanie cu toată seriozitatea în timp ce Diana o asculta cu braţele încrucişate. Dar ce-o să se-ntâmple după?

Se întrerupse în clipa în care Diana o zări pe Cassie şi o atinse pe braţ.

— E gata, anunţă stânjenită Cassie.

Oare despre ea discutau? Numind-o căţeluşă de pe stradă? Dar nu Diana fusese cea care spusese aşa ceva, ci doar Melanie. Îşi zise că n-o interesează ce părere avea Melanie.

Cu toate acestea, ochii reci şi cenuşii nu erau neprietenoşi, după cum observă când Melanie o privi, în timp ce mâncau salata. Ci doar... gânditori. Iar când sosi pizza, Cassie fu nevoită să admire lejeritatea cu care râdeau şi discutau celelalte trei fete cu băiatul de la livrări, de vârsta facultăţii. Acesta devenise într-atât de interesat de Melanie, încât se invitase practic singur să intre, însă Diana îi închisese râzând uşa în nas.

Pe urmă, Melanie le istorisi câteva poveşti amuzante despre excursia ei în Canada de peste vară, iar Cassie aproape că uită de remarca ei. Era atât de bine să fie înconjurată de discuţii lejere, prieteneşti, şi să nu se simtă exclusă. Şi să se afle acolo la

[10] Plantă cu tulpina dreaptă, cu frunze lucioase, crestate pe margini, şi cu flori purpurii, folosite în scopuri medicinale (n.red.).

invitaţia Dianei, s-o vadă pe Diana zâmbindu-i… încă nu-i venea să creadă.

Cu toate acestea, în timp ce se pregătea să plece, avu parte de un şoc. Diana îi înmână un teanc frumos împăturit de haine – acum nu se mai vedea nici urmă de funingine pe puloverul ei gri – şi-i zise:

— Te duc eu acasă. Nu-ţi face griji în legătură cu maşina mamei tale. Dacă-mi dai cheile, îl trimit pe Chris Henderson să ţi-o aducă în faţa casei.

Cassie încremeni, cu mâna în care ţinea cheile pe jumătate întinsă.

— Chris Henderson? Adică… doar nu te referi la unul dintre fraţii Henderson?

Diana zâmbi în timp ce-şi descuia Honda Integra.

— Prin urmare, ai auzit de ei. Chris e drăguţ, în realitate, doar un pic cam zbuciumat. Nu-ţi face probleme.

Pe drum, Cassie îşi aminti că tipul care jucase fotbal cu ghiozdanul ei se numea Doug Henderson, nu Chris. Dar tot nu-şi putea stăpâni senzaţia de alarmă.

— Ne cunoaştem toţi între noi, cei de pe strada Crowhaven, îi explică Diana pe un ton liniştitor. Uite, aici e casa lui Laurel, iar următoarea e a lui Faye. Copiii care au crescut aici au rămas apropiaţi. O să fie bine.

— Apropiaţi? Repetă Cassie, în mintea căreia tocmai apăruse un gând tulburător.

— Da, confirmă Diana, pe un ton intenţionat lejer. Avem un fel de club…

— Clubul? o întrerupse Cassie fără să vrea, într-atât era de îngrozită. Adică… şi tu faci parte din el? Şi tu, şi Laurel şi Melanie?

— Îhî, răspunse Diana. Ei, uite şi casa ta. Te sun eu mâine… poate trec pe la tine. Şi luni mergem amândouă cu maşina la şcoală… Se opri, observând expresia de pe faţa lui Cassie. Ce e, Cassie? O întrebă cu blândeţe.

Cassie clătină din cap.

— Nu ştiu… ba da, ştiu. Ţi-am povestit că le-am auzit pe Faye, pe Suzan şi pe Deborah discutând în prima zi de şcoală… aşa au început necazurile. Am auzit ce gen de lucruri spuneau şi ştiu că ele sunt în Club. Şi a fost îngrozitor… Nu pot să-mi dau seama

cum de *tu* eşti într-un astfel de club, împreună cu ele.

— Nu e ceea ce crezi… Vocea blândă a Dianei se stinse încetişor. Şi nu prea am cum să-ţi explic, de fapt. Dar îţi spun un singur lucru: nu trebuie să judeci Clubul doar după Faye. Cu toate că şi Faye are multe părţi bune, dacă ştii să le cauţi.

Cassie se gândi că trebuia să te uiţi cu un microscop electronic, dacă voiai să le găseşti. După o clipă de ezitare, o şi spuse.

Diana izbucni în râs.

— Ba nu, zău aşa. O cunosc de când eram în faşă. Toţi cei de pe-aici ne cunoaştem din fragedă pruncie.

— Dar… Cassie o privi neliniştită. Nu ţi-e teamă de ea? Nu crezi c-ar putea încerca să vă facă un lucru îngrozitor?

— Nu, răspunse Diana. Nu cred. În primul rând, pentru că ea… a depus un fel de jurământ că n-o să facă aşa ceva. Şi, în al doilea – îi aruncă lui Cassie o privire de parcă şi-ar fi cerut scuze, deşi un zâmbet îi juca în colţul gurii –, ei bine, să nu mă urăşti pentru asta, dar întâmplarea face ca Faye să-mi fie verişoară primară.

Cassie rămase cu gura căscată.

— Majoritatea celor de pe-aici suntem veri între noi, îi explică Diana cu delicateţe. Uneori, de rangul doi sau trei şi aşa mai departe, însă destui suntem mai apropiaţi. Uite, ai aici nişte plante pentru ceai pe care mi le-a pregătit Laurel astă-vară, adăugă, strecurându-i lui Cassie ceva în mână. Bea puţin diseară, dacă ai probleme cu somnul. Ar trebui să te ajute. Ne vedem mâine dimineaţă.

A doua zi, când îi apăru la uşă, Diana avea părul împletit într-o singură coadă lungă, splendidă. Îi atârna pe spate ca un ciucure de mătase. Într-o mână ţinea un pachet frumos mirositor de frunze uscate, învelite în tifon.

— Mi-ai zis că mama ta are gripă, aşa că ţi-am adus un ceai pentru ea. Face bine contra tusei şi a frisoanelor. Tu ai încercat ceaiul pe care ţi l-am dat aseară?

Cassie făcu semn că da.

— Nu mi-a venit să cred. Am adormit imediat şi, când m-am trezit azi-dimineaţă, m-am simţit grozav. Ce-a fost în el?

— Păi, în primul rând, pulbere de cătuşnică, răspunse Diana,

după care zâmbi, văzând reacţia lui Cassie. Nu-ţi face griji, nu are acelaşi efect asupra oamenilor ca asupra pisicilor. Doar te relaxează[11].

Oare asta făcea Diana în acea primă dimineaţă în care o văzuse Cassie? Prepara un soi de ceai? Cassie nu îndrăznea să recunoască faptul că o privise pe furiş în ziua aceea, însă fu încântată când Diana îi spuse că ar vrea să pregătească ea ceaiul şi să i-l ducă personal mamei lui Cassie.

— E un simplu elixir din plante şi muguri, contra frisoanelor, îi explică ea cu voce scăzută doamnei Blake, iar în tonul ei era ceva liniştitor.

Mama lui Cassie ezită pentru o clipă, după care întinse mâna să ia ceaşca. Gustă din ceai, apoi îşi ridică privirea şi-i zâmbi Dianei. Cassie se simţi cuprinsă de o căldură plăcută.

Până şi bătrâna şi zbârcita faţă a bunicii lui Cassie se destinse într-un zâmbet la vederea Dianei, atunci când trecu pe lângă cele două fete care mergeau pe coridor spre camera mamei lui Cassie.

— Trebuie să fie grozav să ai o asemenea bunică, zise Diana. Sigur ştie o grămadă de poveşti din bătrâni.

Cassie era uşurată. Se temuse că Diana nu va putea să vadă dincolo de neg, de spatele cocârjat şi de părul aspru, cărunt.

E chiar grozavă, răspunse, minunându-se singură de cât de mult i se schimbase atitudinea faţă de acea primă zi, când îi zărise silueta în pragul casei. Şi mă bucur că am cunoscut-o în sfârşit, fiindcă e singura rudă care mi-a mai rămas. Toţi ceilalţi bunici au murit.

— La fel şi ai mei, zise Diana. Şi mama s-a dus. E păcat, fiindcă mereu mi-am dorit o soră mai mică, dar mama a murit în acelaşi an în care m-a născut, iar tata nu s-a recăsătorit niciodată, aşa că nu s-a mai ivit ocazia.

— Şi eu mi-am dorit o surioară, murmură Cassie.

Se lăsă tăcerea. Deodată, Diana zise:

— Frumoasă cameră.

— Ştiu, răspunse Cassie, privind mobilierul vechi şi sclipitor, draperiile clasice şi scaunele rigide. E frumoasa, adăugă, dar mi

[11] Planta cunoscută sub numele de *cătuşnică* sau de *iarba-mâţei* are efect sedativ asupra oamenilor, în timp ce pisicilor le produce o stare de agitaţie frenetică (n. trad.).

se pare ca un muzeu. Aici sunt lucrurile mele, care mi-au fost expediate de acasă, zise, arătându-i un maldăr dintr-un colţ. Am încercat să le mai împrăştii pe-aici, dar mi-a fost teamă să nu zgârii sau să sparg ceva.

Diana râse.

— Eu nu mi-aş fi făcut probleme. Au rezistat timp de trei sute de ani, aşa că mai ţin ele ceva vreme. Nu trebuie decât să-ţi aranjezi camera astfel încât lucrurile tale să i se potrivească. Am putea să încercăm în weekendul viitor… sunt convinsă că Laurel şi Melanie ne-ar ajuta. Şi ar fi distractiv.

Gândul lui Cassie zbură spre camera luminoasă, aerisită şi armonioasă a Dianei şi se simţi învăluită de speranţă. Dacă şi camera ei ar arăta doar p*e jumătate* la fel de bine, ar fi fericită.

— Zău că eşti prea drăguţă cu mine, zise, luând-o gura pe dinainte, după care tresări şi-şi duse o mână la frunte. Ştiu că sună incredibil de prostesc, adăugă, neputând să se abţină, dar e adevărat. Adică, faci toate astea pentru mine fără să primeşti ceva în schimb. Şi… pur şi simplu, nu pot să înţeleg de ce ai *vrea* să le faci.

Diana privea afară, pe fereastră, spre ocean. Valurile se rostogoleau şi scânteiau, reflectând un cer albastru de septembrie, senin şi strălucitor.

— Ţi-am mai zis, îi răspunse zâmbind. Sunt de părere că *tu* eşti drăguţă. Ai făcut o faptă bună ajutând-o pe Sally şi ai fost curajoasă înfruntând-o pe Faye. Te admir pentru asta. Şi, în plus, adăugă, ridicând din umeri, îmi *place* să fiu prietenoasă cu oamenii. Nu mi se pare că nu primesc nimic în schimb. Uite, eu mă întreb tot timpul de ce sunt ceilalţi atât de drăguţi cu *mine.*

Cassie îi aruncă o privire, studiind-o cum stătea lângă fereastră, scăldată în razele soarelui, aureolată de strălucirea lui. Părul ei bălai părea într-adevăr că luminează, iar profilul era perfect, ca o camee sculptată cu delicateţe. Oare să fi fost posibil ca Diana să nu ştie?

— Ei bine, eu bănuiesc că e, cel puţin în parte, datorită faptului că încerci mereu să găseşti latura bună a fiecăruia, zise Cassie. Probabil că lumea nu poate să reziste la aşa ceva. Iar faptul că nu eşti încrezută şi te interesează cu adevărat ce au ceilalţi de spus… şi, cred eu, faptul că eşti cea mai frumoasă fiinţă din câte am văzut de când mă ştiu contribuie şi el, adăugă

în cele din urmă.

Diana izbucni în hohote de râs.

— Îmi pare rău că ai avut oameni atât de urâţi în jurul tău până acum, zise. Apoi redeveni serioasă, privi din nou pe fereastră şi începu să se joace cu şnurul draperiei. Dar, ştii… adăugă cu o voce aproape sfioasă, întorcându-şi spre Cassie ochii de un verde atât de strălucitor, încât fetei i se tăie respiraţia. Ştii, e interesant că ne-am dorit amândouă surori, dar niciuna dintre noi n-a avut parte de aşa ceva. Şi, încă de când te-am văzut atunci, în clădirea ştiinţelor naturii… în fine, aproape că te-am *simţit* ca pe sora mea mai mică. Sună ciudat, dar aşa e.

Lui Cassie nu-i suna ciudat. De prima oară când o zărise pe Diana, simţise că ar fi legate într-un anume fel.

— Şi… nu ştiu, dar simt că pot să *vorbesc* cu tine. Chiar mai mult decât cu Melanie şi cu Laurel, deşi abia ne-am cunoscut. Simt că, într-un fel, mă înţelegi şi că… pot să am încredere în tine.

— Poţi, confirmă încet Cassie, însă cu o înflăcărare care o surprinse până şi pe ea. Nici eu nu ştiu de ce, dar *poţi* să ai încredere în mine, orice s-ar întâmpla.

— Aşa că, dac-ai vrea… Diana se încruntă uşor muşcându-şi buza, cu privirea plecată şi împletindu-şi degetele prin materialul draperiei. În fine… mă gândeam că am putea să fim un fel de surori de cruce. Să ne adoptăm una pe cealaltă. Şi-atunci eu aş avea o soră în mai mică, iar tu, una mai mare. Dar numai dacă vrei, adăugă repede, ridicându-şi privirea.

Dacă *vreau*? Problema lui Cassie era că nu ştia ce să facă: să-şi azvârle braţele pe după gâtul Dianei, să ţopăie prin cameră, să izbucnească în râs sau în plâns.

— Ar fi OK, izbuti să răspundă după un minut. Apoi, cu inima cântându-i de fericire, îi zâmbi sfioasă Dianei, dar uitându-se drept în ochii ei. Ba nu, ar fi… grozav.

Arăţi mai bine în dimineaţa asta, mami, constată Cassie. Mama ei, aşezată pe marginea patului, îi răspunse cu un zâmbet.

— A fost o gripă urâtă, dar chiar mă *simt* mai bine acum, zise. Iar tu… tu pari mai fericită, scumpa mea.

— Chiar sunt, confirmă Cassie, sărutând repede obrazul mamei.

Dar n-o să ştii niciodată cât de mult, adăugă în sinea ei.

În dimineaţa aceea era aproape la fel de emoţionată şi de nerăbdătoare ca în prima zi de şcoală. Nu-mi pasă dacă tot restul şcolii m-ar urî, îşi zise Cassie. Diana va fi lături de mine. Şi doar gândul acesta făcea ca tot restul să nu mai conteze.

Diana arăta mai frumoasă ca oricând, îmbrăcată cu o geacă verde din piele de căprioară, căptuşită cu mătase albastră, şi blugi decoloraţi aproape până la alb. La gât avea un pandantiv simplu, cu o singură piatră de un alb-lăptos, cu sclipiri albăstrii. Cassie se simţea mândră doar pentru că mergea alături de ea spre şcoală.

Iar apoi, pe coridoare, remarcă un lucru ciudat. Cu greu puteau să facă trei paşi fără să fie oprite de câte cineva.

— A, bună, Diana… ai un minut?

— Diana! Cât mă bucur să te văd!

— Diana, mor! N-ai vrea măcar să te *gândeşti* pentru weekendul ăsta?

Ultima replică venise din partea unui băiat. Practic, toată lumea pe lângă care treceau ar fi vrut să stea de vorbă cu Diana, iar cei care nu aveau nimic de spus se mulţumeau să se învârtă prin preajmă şi să asculte.

Cassie o văzu pe Diana vorbind cu toţi. Băieţii care o implorau să iasă cu ei erau singurii pe care-i respingea, dar cu zâmbetul pe buze. Câteva persoane îi aruncaseră lui Cassie priviri neliniştite, însă n-o mai ocoli nimeni şi nici nu-i adresă vreo remarcă răutăcioasă. Din câte se părea, Diana avea puterea de a o contracara până şi pe Faye.

În cele din urmă, doar cu câteva minute înainte să se audă soneria, Diana se smulse din mulţime şi o conduse pe Cassie spre sala în care avea ora de engleză. Şi nu doar că intră, ci se şi aşeză într-o bancă lângă Cassie şi sporovăi cu ea, neluând în seamă pe nimeni dintre cei care le priveau.

— Trebuie să mai organizăm o petrecere cu pizza săptămâna asta, rosti ea cu o voce limpede, răsunătoare. Şi am stat de vorbă cu Laurel despre cum am putea să-ţi decorăm camera, dacă mai vrei. Laurel are simţ artistic. Şi chiar cred că ar trebui să te transferi la cursul meu de istorie pentru avansaţi, dacă poţi. E în ultimul trimestru, iar profesoara, domnişoara Lanning, e super…

Şi continuă să vorbească, părând să fi uitat complet de ceilalţi din clasă. În schimb, Cassie simţea că în ea bolborosea ceva ca dioxidul de carbon într-o sticlă cu băutură carbogazoasă. Fetele care, săptămâna trecută, îi întorseseră spatele şi se îndepărtaseră grăbite de ea ascultau acum avide monologul Dianei, dând aprobator din cap, de parcă ar fi fost incluse în conversaţie.

— Ei, acum bănuiesc că ar fi cazul să plec… ne vedem la unsprezece şi un sfert, pentru prânz, zise Diana.

— Unde? se interesă Cassie, aproape panicată, când fata se ridică.

Tocmai îşi dăduse seama că n-o zărise niciodată pe Diana şi nici pe Laurel sau pe Melanie — la prânz.

— A, în cantină… în partea din spate. După uşa de sticlă. Noi o numim separeu. O găseşti tu, îi răspunse Diana.

Fetele din jurul lui Cassie schimbară între ele priviri uimite. Şi, în timp ce Diana se îndrepta spre ieşire, una dintre ele intră în vorbă cu Cassie.

— O să mănânci în separeu? O întrebă cu invidie în glas.

— Aşa cred, răspunse absentă Cassie, urmărind-o cu privirea pe Diana.

— Dar… Celelalte fete schimbară încă o privire. Eşti în Club? sfârşi una dintre ele.

Cassie se simţi stânjenită.

— Nu… nu chiar. Sunt doar prietenă cu Diana.

Pauză. Apoi, fetele se retraseră la locurile lor, nedumerite, dar impresionate.

Cassie abia dacă le remarcă. Se uita spre uşă şi spre fata care intra tocmai când Diana se pregătea să iasă.

Şi Faye părea mai frumoasă în dimineaţa aceea. Părul ei negru era sălbatic şi lucios, iar tenul palid îi strălucea. Buzele ei păreau mai senzuale ca oricând, senzaţie accentuată de un nou ruj roşu-cafeniu. Şi avea pe ea un pulover roşu, care i se mula pe forme.

Se opri în prag, blocând trecerea, după care ea şi Diana se priviră.

Se priviră lung, măsurându-se una pe cealaltă, ochii aurii şi somnoroşi cu cei verzi. Niciuna dintre ele nu scoase o vorbă, însă atmosfera aproape că trosnea de încărcătura electrică existentă. Cassie parcă şi *simţea* lupta pentru dominaţie dintre două voinţe

puternice. Până la urmă, Faye fu cea care se dădu la o parte, însă o invită pe Diana să treacă făcând un gest ironic, care transmitea mai degrabă dispreţ decât politeţe. Şi, în timp ce Diana ieşea, Faye îi spuse ceva peste umăr, fără să se întoarcă s-o privească.

— Ce-a zis? O întrebă una dintre fete pe Cassie.

— N-am putut să aud, răspunse Cassie.

Însă era o minciună. Auzise. Numai că nu înţelesese. Faye rostise: „Câştigi o bătălie, dar pierzi războiul.”

La prânz, Cassie se miră cum de nu observase până atunci camera din spate. Înţelese însă cum de Diana şi prietenele ei n-o văzuseră pe *ea:* în dreptul intrării era puhoi de lume. Lume care stătea prin preajmă, lume care spera să fie invitată înăuntru sau lume care doar gravita în jurul încăperii. Toţi aceştia le blocau celor aflaţi înăuntru orice posibilitate de a vedea ce se petrece în incinta cantinei.

Era evident de ce încăperea aceea reprezenta locul de întâlnire preferat. Avea un televizor montat pe perete, deşi, din cauza zgomotului prea mare, nu puteai să auzi nimic. Dotările includeau până şi un cuptor cu microunde şi un automat pentru sucuri. Cassie simţi în ceafă privirile celorlalţi în timp ce intra şi se aşeza lângă Diana, însă astăzi privirile acelea o invidiau.

Melanie şi Laurel erau înăuntru. La fel şi Sean, mărunţelul cu priviri furişe, care-o îmboldise să se ducă la director, şi un băiat cu părul blond, încâlcit, şi ochi albaştri-verzui uşor piezişi… O Doamne, unul dintre fraţii Henderson! Cassie se strădui să nu-l privească alarmată în clipa în care Diana făcu un semn din cap spre el şi zise:

— El e Christopher Henderson… Chris, salut-o, ea e Cassie. Tu i-ai mutat Rabbit-ul alb.

Blondul întoarse capul şi afişă o expresie defensivă.

— Nici nu m-am atins de el. Nici măcar nu l-am văzut, OK? Eram altundeva.

Diana şi Melanie schimbară o privire răbdătoare.

— Chris, insistă Diana, despre ce tot vorbeşti acolo?

— Despre iepurele[12] gagicii ăsteia. Nu l-am luat eu. Nu-mi plac animăluţele cu blană. Suntem fraţi cu toţii, bine?

Diana îl privi fix pentru o clipă, după care clătină din cap.

— Bine, Chris, vezi-ţi de masă. Las-o baltă.

Chris se încruntă, ridică din umeri, apoi se întoarse la loc spre Sean.

Aşa, şi trupa aia, Cholera, da, a scos un album nou şi…

— Cineva chiar mi-a adus maşina acasă, interveni Cassie.

— El a fost, zise Laurel. Numai că nu are o memorie prea bună când e vorba despre realitate. Dar, în schimb, ştie o grămadă de lucruri despre muzică.

Cassie observă că Sean era cu totul altul aici faţă de cel din vestiar. Era excesiv de politicos, părea dornic să le facă tuturor pe plac şi se oferea frecvent să le aducă fetelor tot felul de lucruri. Iar ele îl tratau ca pe un frate mai mic, uşor enervant. El şi cu Laurel erau singurii din clasa a unsprezecea din grup, în afară de Cassie.

Începuseră să mănânce doar de câteva minute când un cap blond-rozaliu îşi făcu apariţia pe uşă. Suzan părea în culmea furiei.

— Deborah s-a ales cu o pedeapsă pentru pauza de prânz, Faye e plecată cu nu ştiu ce treabă, aşa că o să mănânc şi eu aici, declară ea.

Diana îşi ridică privirea.

— Perfect, răspunse pe un ton egal, după care adăugă: Suzan, ea e prietena mea, Cassie. Cassie, ţi-o prezint pe Suzan Whittier.

— Bună, zise Cassie, încercând să pară nonşalantă.

Urmă un moment tensionat. Apoi, Suzan îşi dădu peste cap ochii albaştri-verzui.

— Bună, rosti în sfârşit, după care se aşeză imediat şi începu să-şi scoată mâncarea din punga pentru prânz.

Cassie o urmări cum îşi înşiră alimentele, după care aruncă o privire iute spre Laurel. Apoi, întoarse capul spre Diana şi-şi ridică sprâncenele, întrebătoare.

Auzi foşnetul plasticului în timp ce Suzan scotea cel din urmă obiect din pungă, apoi un ţipăt pătrunzător dinspre Laurel.

---

[12] *Rabbit* înseamnă *iepure*, personajul neînţelegând că era vorba despre modelul maşinii lui Cassie (n. trad.).

— O Doamne… spune-mi că *nu* mai mănânci şi acum aşa ceva! Tu ştii ce conţin astea, Suzan? Seu de vită, slănină, ulei din palmier… şi aproximativ cincizeci la sută zahăr rafinat…

Diana îşi muşcă buza, iar Cassie tremura în tăcere, străduindu-se să nu pufnească în râs. Numai că, până la urmă, fu mai presus de puterile ei: dădu drumul chicotelilor. Şi, imediat după ea, izbucni şi Diana în hohote.

Toţi ceilalţi întoarseră nedumeriţi capetele spre ele.

Cassie zâmbi spre sandviciul ei cu ton. După atâtea săptămâni de singurătate, îşi găsise în sfârşit locul. Era prietena Dianei, surioara adoptată de Diana. Locul ei era aici, alături de Diana.

10

În vinerea următoare, apăru şi Kori la prânz, în camera din spate. Părea să fie cuprinsă de admiraţie faţă de fetele mai mari decât ea şi manifesta chiar un respect neatent la adresa lui Cassie, ceea ce era drăguţ din partea ei. În mod cert, Suzan şi Deborah nu nutreau un astfel de respect. Blonda dădea impresia că nici nu are habar de prezenţa lui Cassie, excepţie făcând cazurile în care avea nevoie de câte ceva, iar motociclista o fixa pe Cassie cu o privire posac-chiorâşă ori de câte ori se intersectau pe coridoare. Deborah şi Doug — celălalt dintre fraţii Henderson — îşi făcuseră apariţia în separeu o singură dată de când începuse Cassie să mănânce acolo, iar atunci îşi petrecuseră tot timpul contrazicându-se cu furie pe tema cine ştie cărei formaţii de heavy metal.

Nici Faye, nici Nick, brunetul chipeş, dar rece, care-i recuperase ghiozdanul lui Cassie, nu se arătară toată săptămâna.

În schimb, Kori Henderson era simpatică. Ştiind acum despre cine e vorba, Cassie putea să vadă asemănările cu Chris şi cu Doug: părul blond şi ochii albaştri-verzui, pe care Kori şi-i punea în evidenţă purtând tot timpul un colier şi un inel cu turcoaze. Totuşi, Kori nu era la fel de sălbatică precum fraţii ei. Părea să fie doar o fată obişnuită, prietenoasă, mergând pe cincisprezece ani.

— O aştept de-atâta vreme, încât nu-mi vine să cred că, în sfârşit, a sosit, declară ea la sfârşitul pauzei de prânz. Vreau să zic, gândiţi-vă doar, marţea viitoare e ziua cea mare! Şi tati spune că am putea să ţinem petrecerea jos, pe plajă – sau, cel puţin, nu mi-a interzis –, iar eu vreau să iasă ceva cu totul special, pentru că e şi o zi liberă…

Vocea i se stinse treptat. Cassie îi urmări privirea şi observă că Diana îşi muşca buza de jos şi clătina din cap aproape imperceptibil.

Ce spusese Kori aiurea? Se întrebă Cassie. Şi abia atunci îşi dădu seama: era prima oară când auzea vorbindu-se despre petrecere, deşi, evident, nu reprezenta o noutate pentru ceilalţi. Ea nu era oare invitată?

— Aşadar, hm, crezi că Adam o să se întoarcă la timp pentru… pentru… adică, tu când crezi c-o să se-ntoarcă Adam? se bâlbâi Kori.

— Chiar nu ştiu. Sper că foarte curând, dar… Diana ridică uşor din umeri. Cine ştie? Cine ar putea să ştie?

— Cine e Adam? se interesă Cassie, hotărâtă să arate că nu se sinchisea de petrecere.

— Vrei să spui că nu ţi-a povestit încă despre Adam? Diana, tu chiar că eşti mult prea modestă, replică Melanie, iar în ochii ei reci şi cenuşii se citea neîncrederea.

Obrajii Dianei se îmbujorară.

— Pur şi simplu, n-am avut timp… începu ea, dar Laurel şi Melanie ţâţâră din buze.

Cassie fu surprinsă. N-o mai văzuse niciodată pe Diana reacţionând astfel.

— Nu, zău aşa, insistă ea. Cine e? Iubitul tău?

— Doar din copilărie încoace, răspunse Laurel. Sunt împreună de când se ştiu.

— Şi el *unde* e? E la facultate? Cum arată?

— Nu, doar… vizitează pe cineva, zise Diana. E la liceu, în clasa a douăsprezecea, dar anul acesta a fost plecat. Cât despre cum e… mă rog, e drăguţ. Cred c-o să-ţi placă de el, adăugă zâmbind.

Cassie se întoarse spre Laurel, ca să obţină informaţii suplimentare. Laurel flutură prin aer o bucată de dovlecel.

— Adam e…

— Da, e… zise şi Kori.

Nici măcar Melanie nu păru să găsească vorbele potrivite.

— Trebuie să-l cunoşti, concluzionă ea.

Cassie era deja intrigată.

— Ai vreo fotografie cu el? o întrebă pe Diana.

— La drept vorbind, nu, răspunse Diana. Observând dezamăgirea lui Cassie, continuă: Ştii, pe-aici lumea are un soi de superstiţie ridicolă legată de fotografii: nu le prea agreează. Aşa că nu ne facem poze.

Cassie se strădui să dea impresia că nu i se pare chiar atât de bizar. La fel ca aborigenii, se gândi uimită. Indienii care credeau că aparatul de fotografiat e capabil să le răpească sufletele. Dar cum era posibil ca cineva din secolul al douăzecilea să

gândească aşa?

— E drăguţ, oricum, aprecie Kori.

Suzan, care până atunci fusese absorbită de mâncare, îşi ridică privirea şi declară cu patos:

— Ce *corp*!

— Ce *ochi,* adăugă Laurel.

— Aţi face bine s-o lăsaţi mai uşor, le certă Melanie, zâmbind. O s-o înnebuniţi pe Diana înainte să se întoarcă el.

— Suficient de nebună încât să acorde o şansă şi altcuiva, poate? trâmbiţă Sean.

Fetele schimbară între ele câteva priviri indulgente.

— Poate, Sean… cândva, în următorul mileniu, rosti Laurel.

Dar, fiind amabilă, nu vorbi prea tare.

Amuzată, Melanie îi explică lui Cassie:

— Adam şi Diana nici măcar nu *au ochi* pentru altcineva de sex opus. Ani de-a rândul, Adam ne-a privit pe toate ca şi cum am fi fost băieţi.

— Ceea ce, în cazul lui Suzan, necesita cam multă imaginaţie, preciză Laurel.

Suzan pufni şi aruncă o privire spre pieptul plat al lui Laurel.

— Iar în cazul altora, nici pic de imaginaţie.

— Dar tu, Cassie? interveni Diana înainte să izbucnească vreo ceartă. Ai lăsat în urmă vreun iubit când te-ai mutat aici?

— Nu tocmai, răspunse Cassie. A fost totuşi un tip, vara trecută. Era… Se întrerupse. Nu voia să povestească de faţă cu Suzan. Era destul de… în regulă. În fine – cum a decurs întâlnirea lui Faye cu Jeffrey? o întrebă brusc pe Suzan.

Expresia feţei lui Suzan arăta că nu se lăsa păcălită de subita schimbare a subiectului, însă nu se putu abţine să-i răspundă.

— Peştele a picat în cârlig, zise, zâmbind cu superioritate. Acum, nu mai rămâne decât să-l tragă la mal.

Atunci se auzi soneria, aşa că toate conversaţiile despre iubiţi şi întâlniri trebuiră să înceteze. Totuşi, Cassie observă ceva în ochii Dianei: o umbră de tandreţe, de melancolie visătoare, care dăinui tot restul zilei.

După şcoală, Diana şi Cassie se întoarseră împreună cu maşina spre strada Crowhaven. În timp ce treceau pe lângă casa familiei Henderson – una dintre cele mai dărăpănate –, Cassie observă că Diana îşi muşca buza. Era semn clar că o neliniştea

ceva.

Cassie crezu că ştie despre ce e vorba.

— Nu mă deranjează treaba cu petrecerea lui Kori, rosti ea încetişor, iar Diana o privi mirată. Zău că nu, insistă Cassie. Nici măcar n-o cunosc pe Kori, de fapt. Singura dată când am mai văzut-o a fost atunci, când era cu Faye, pe trepte. Care-i problema? întrebă, văzând că mirarea Dianei se accentua.

— Kori mânca împreună cu Faye şi cu celelalte în ziua în care le-ai auzit discuţia?

— Da… mă rog, a venit când ele aproape terminaseră de mâncat. Era un întreg grup, dar ea a fost singura căreia Faye i-a permis să rămână. Faye a zis…

— Ce anume? întrebă Diana pe un ton resemnat.

— A zis: „Noi doar ne închipuisem c-o să mănânci în cantină, cu restul mironosiţelor."

Se hotărî să treacă sub tăcere partea cu „Prinţesa Purităţii".

— Hm. Şi Kori ce-a avut de zis la asta?

Cassie se simţi stânjenită.

— A zis ceva de genul că prea multă puritate ar fi plictisitoare. Totuşi, n-a rămas mult cu ele. Cred că Faye şi Suzan au încercat s-o facă să se ruşineze.

— Mm, mormăi Diana, care începuse din nou să-şi muşte buza.

— În orice caz, continuă Cassie, *nu* mă supăr că nu sunt invitată la petrecerea ei, dar tu crezi… în fine, crezi că există vreo şansă ca, într-o zi, să ajung şi eu în Club?

Ochii verzi ai Dianei se măriră puţin.

— Of, Cassie… Dar tu *nu vrei* aşa ceva, răspunse.

— Ştiu că săptămâna trecută am spus unele lucruri care au dat impresia asta. Dar tu mi-ai zis că nu trebuie să judec Clubul prin prisma lui Faye, şi acum aşa fac. Şi-mi place de tine, de Melanie, de Laurel şi de Kori, iar Suzan e destul de OK. Chiar şi Chris Henderson e. Aşa că m-am gândit că poate…

Cu delicateţe, nu-şi încheie fraza. Îşi simţea bătăile inimii accelerându-se.

— Nu la asta mă refeream, o contrazise Diana. Spuneam că n-ai vrea, fiindcă tu îţi doreşti să te întorci acasă, în California, cât de curând poţi. Aşa e, nu? Ziceai că plănuieşti să mergi la facultate acolo.

— Păi, da, până la urmă, dar…

Cassie *declarase* într-adevăr aşa ceva, în acea primă seară petrecută acasă la Diana. Acum, nu mai era la fel de sigură, însă nici nu prea ştia cum să explice acest lucru

— Dar ce-are a face una cu alta? întrebă în schimb. Adică, să intru în Club nu înseamnă să rămân aici pentru tot restul vieţii, nu?

Diana privea înainte, spre drum.

— E greu de explicat, rosti. Apoi, adăugă cu blândeţe: Şi, în orice caz... în fine, mă tem că numărul membrilor e cam limitat.

Dintr-odată, Cassie îşi reaminti cuvintele lui Deborah din ziua aceea, după plecarea lui Kori: „Un loc liber, un candidat, nu?" Iar Kori era din vecinătate. Crescuse acolo. Chris şi Doug erau fraţii ei. Nu era o străină acceptată doar fiindcă insistase Diana, o căţeluşă culeasă de pe stradă.

— Înţeleg, zise Cassie.

Încercă să dea impresia că totul era în regulă, că nu avea importanţă. Dar avea. Avea, şi cumplit de mult.

— Nu, nu înţelegi, murmură Diana. Dar e mai bine aşa. Chiar e, Cassie, crede-mă.

— O, nu se poate! exclamă Diana. Nu mai am rola de scotch. Probabil că s-a rostogolit sub scaunul maşinii. Tu stai aici; n-are rost să ne întoarcem amândouă, zise, răsucindu-se şi pornind grăbită spre locul de parcare.

Ajunseseră devreme în dimineaţa aceea. Diana avea la ea un banner pe care-l pictase împreună cu Laurel, scriind „La Mulţi Ani, Kori". Voia să-l atârne deasupra intrării principale a şcolii, iar Cassie se oferise s-o ajute. I se păruse că ar fi un gest deosebit de nobil şi de altruist, din moment ce tot nu fusese invitată la petrecerea lui Kori. În plus, demonstra că, într-adevăr, nu se simţea deranjată.

Îşi ridică privirea spre intrarea principală a şcolii, care o înfricoşase de moarte cu doar două săptămâni în urmă.

Două săptămâni. Prima dintre ele şi-o petrecuse ca o paria, o proscrisă, cineva cu care era prea primejdios să stai de vorbă, fiindcă ţi-ai putea atrage mânia lui Faye. În schimb, cea de-a doua săptămână...

Diana, meditä ea, nu-i influenţa pe ceilalţi înfricoşându-i. O făcea într-un mod mult mai subtil, cu iubire. Suna incredibil de

stupid şi ca într-o felicitare Hallmark, dar aşa era. Toată lumea o iubea pe Diana – fete şi băieţi deopotrivă – şi majoritatea ar fi fost în stare să meargă şi pe tăciuni aprinşi pentru ea. Ca „soră mai mică” adoptată de Diana, Cassie dobândise instantaneu un statut mai înalt faţă de orice ar fi reuşit să obţină vreodată prin forţe proprii. Acum umbla cu cea mai tare gaşcă din şcoală — şi doar iniţiaţii ştiau dacă făcea pe de-a-ntregul parte din ea.

Eşti *aproape* de-a noastră, îi răsunară din nou în minte cuvintele adresate de Faye lui Kori. Ei bine, astăzi Kori îşi aniversa ziua de naştere şi *avea* să fie de-a lor. Astăzi, Kori urma să intre în Club.

În timp ce Cassie nu va intra niciodată.

Se cocoşă, încercând să-şi alunge gândul acesta, însă o străbătu un fior. Se cuprinse singură în braţe, apucându-se cu mâinile de coate. Era mai rece decât era ea obişnuită pentru sfârşitul lui septembrie. Laurel şi Melanie tot vorbiseră în weekend despre echinocţiul de toamnă, care pica tot astăzi. Melanie îi explicase că era data la care ziua avea aceeaşi lungime cu noaptea, ceea ce însemna debutul toamnei. Cassie presupusese că era normal să fie atât de frig. Toată lumea spunea că, în curând, frunzele aveau să-şi schimbe culorile.

Melanie şi Laurel se adânciseră de-a binelea în discuţia despre echinocţiu. Părea să fie ceva teribil de important pentru ele, deşi Cassie nu putea să-şi dea seama de ce. Era încă unul dintre micile mistere din New Salem, care începeau s-o înnebunească pe Cassie.

O străbătu un alt fior şi începu să meargă încolo şi încoace, frecându-şi braţele.

Colina se întindea dedesubt. Se duse până în capătul de sus al treptelor şi rămase acolo, ridicându-se întruna pe vârfuri. Era o zi senină, cu un aer rece şi proaspăt, iar prin verdeaţa luxuriantă din jur putu să distingă pe ici, pe colo nuanţele toamnei. Tufişurile de peste drum… cum zisese Laurel că se numesc? A, oţetar. Da, oţetarul de peste drum se înroşise deja. Unii dintre arţarii canadieni deveniseră aurii şi uite iarăşi roşu, la poalele colinei…

Cassie se încruntă, uitând să-şi mai frece braţele. Coborî o treaptă, două, şi se aplecă în faţă, privind din nou. Roşul de la poalele colinei era aproape *prea* roşu, prea aprins. Nu-şi

imaginase niciodată că frunzişul ar putea să capete o astfel de nuanţă. Nu i se părea ceva natural.

O străbătu un frison violent. Doamne, dar frig mai era! Oricear fi fost acolo, jos, era ascuns pe jumătate de tufăriş, dar nu era o tufă, hotărî ea. Părea mai degrabă un pulover aruncat de cineva.

O să se strice dacă stă aşa, pe pământul jilav, se gândi Cassie. Iar proprietarul, oricine ar fi, n-o să se bucure prea tare.

Mai coborî o treaptă. Desigur, probabil că deja s-a stricat — sau poate că nu e decât o cârpă azvârlită de cineva.

Dar nu arăta ca o cârpă. Avea o *formă* — chiar distingea ceea ce părea a fi mâneca puloverului. De fapt, parcă erau mai multe haine. Lângă el era o pereche de blugi…

Deodată, lui Cassie i se tăie răsuflarea.

Ciudat – foarte ciudat, fiindcă aproape arată ca o persoană. Dar ar fi o mare prostie – pământul e rece şi umed. Oricine ar sta întins acolo ar îngheţa…

Începu să coboare treptele mai repede.

O prostie – dar chiar *seamănă* foarte mult cu o persoană. Uite, acolo sunt picioarele. Galbenul acela ar putea să fie părul. Sigur doarme – dar cine ar putea să adoarmă aşa? Chiar lângă drum. Da, sigur, buruienile şi toate celelalte îl ascund vederii…

Acum ajunsese foarte aproape şi totul începuse să se deruleze cu încetinitorul — totul, cu excepţia gândurilor ei învolburate, învârtejite.

O, slavă Domnului – până la urmă, nu e o persoană; nu e decât un manechin. Ca una dintre sperietorile alea de ciori pe care unii le folosesc de Halloween, ca să înspăimânte lumea. Vezi, mijlocul e moale… *nimeni* nu s-ar putea îndoi aşa… şi gâtul seamănă cu cel al păpuşii ăleia din dulăpiorul meu… Ca şi cum cineva i-ar fi smuls capul.

Propriul ei corp reacţiona acum bizar. Pieptul îi tresălta, muşchii îi palpitau. Genunchii îi tremurau în asemenea hal, încât cu greu mai putea să se ţină pe picioare. Iar la periferia câmpului vizual apăruseră stele verzi, de parcă ar fi fost în pragul leşinului.

Slavă Domnului, nu e o persoană – dar, o Doamne, aia nu e o *mână?* Manechinele nu au mâini ca alea… nu au mâini cu degeţele roz… şi manechinele nu poartă inele, inele cu turcoaze…

Unde mai văzuse ea un asemenea inel?

Priveşte-l mai de aproape; ba nu, nu privi, nu privi…

Dar deja văzuse. Mâna, ţeapănă ca o gheară, era omenească. Iar inelul era al lui Kori.

Cassie nu-şi dădu seama că ţipă până când nu urcă jumătate din deal. Picioarele, care-i tremuraseră atât de tare, o duceau săltat în sus. Şi ţipa întruna: „Ajutor, ajutor, ajutor!” Numai că erau ţipete atât de slabe, de jalnice, de mărunte — nu era de mirare că n-o auzea nimeni. Era ca într-un coşmar din acelea în care îţi paralizează coardele vocale.

Totuşi, cineva o auzi. Pe când ajungea în vârful colinei, Diana apăru în fugă. O prinse de umeri pe Cassie.

— Ce e?

— Kori! Icni Cassie, cu vocea sugrumată. Abia mai putea să vorbească. Diana… ajut-o pe Kori! E rănită. Ceva e în neregulă…

Ştia că era mai grav decât atât, însă nu se putea îndura să pronunţe cuvintele.

— Ajut-o, te rog…

— Unde? îi tăie vorba Diana.

— Jos. La poalele colinei. Dar să nu cobori acolo, bolborosi Cassie, fără nicio logică. O Doamne, se dezmembra de-a binelea.

Nu putea să facă faţă, dar nici nu putea s-o lase pe Diana să coboare singură.

Diana deja zbura în jos pe trepte. Cu picioarele înţepenite, Cassie o urmă. O văzu pe Diana ajungând la poale şi ezitând, după care îngenunche iute şi se aplecă în faţă.

— E…?

Cassie îşi încleştase pumnii.

Diana se ridică. După poziţia umerilor ei, Cassie ghici răspunsul.

— E rece. E moartă.

Apoi, Diana se întoarse spre ea. Era palidă, iar ochii ei verzi parcă ardeau. Ceva din expresia ei îi dădu putere şi lui Cassie, care coborî împleticindu-se ultimele două trepte şi se repezi s-o cuprindă în braţe.

O simţi pe Diana tremurând, agăţându-se de ea. Kori fusese prietena Dianei, nu a ei.

— O să fie bine. O să fie bine, repetă pe nerăsuflate, fără nicio logică.

Nu avea cum să mai fie vreodată bine. Şi în mintea lui Cassie răsunau în continuu alte cuvinte.

Într-o bună zi, tu *ai putea fi cea găsită la picioarele scării ăsteia, cu gâtul rupt. Într-o bună zi,* tu *ai putea fi cea găsită...*

***

Kori avea gâtul rupt.

Cel puţin, asta afirmase medicul legist. După ce Cassie şi Diana urcaseră treptele, restul zilei păruse un vis. Sosiseră adulţii şi preluaseră problema. Conducerea şcolii, poliţia, doctorul. Puseseră întrebări. Făcuseră însemnări în carneţelele lor. În tot acest timp, copiii stătuseră deoparte şi priviseră. Ei nu participau la procedurile adulţilor. Ei aveau propriile lor întrebări.

— Ce mai aşteptăm? De ce nu ne ducem s-o *luăm pe sus*? Tocmai se răstea Deborah în clipa în care Cassie intră în separeu.

Nu era în pauza de prânz, dar în ziua aceea toate regulile păreau să fi fost suspendate.

— Am auzit-o toate spunând-o, continuă Deborah. Suzan, Faye, eu… până şi *ea* a auzit-o. Făcu semn spre Cassie, care se străduia, amorţită, să-şi ia o cutie cu suc din automat. Căţeaua aia a zis c-o s-o facă şi a făcut-o! Ce mai aşteptăm?

— Adevărul, replică Melanie, liniştită şi glacială.

— Din partea *lor?* A străinilor? Nu se poate să vorbeşti serios. Ei n-o să recunoască în veci că Sally a făcut-o. Poliţia deja susţine că a fost un accident. Un accident! Nu sunt urme de luptă, zic ei. Doar a alunecat pe o treaptă udă. Şi ştii ce vorbesc copiii? Ei zic că a fost una dintre *noi*!

Laurel îşi ridică privirea de la apa fiartă pe care o turna într-o cană, peste câteva frunze uscate. Vârful nasului îi era trandafiriu.

— Poate că *a fost* una dintre noi, zise.

— Ca de exemplu? explodă Deborah.

— De exemplu, cineva care nu dorea ca ea să intre în Club. Cineva care se temea că o să aleagă tabăra cealaltă, argumentă Laurel.

— Şi ştim cu toţii care tabără ar fi avut de ce să se teamă, rosti o voce nouă, iar Cassie îşi întoarse brusc capul într-acolo, aproape scăpând sucul din mână.

Era Faye. Cassie n-o mai văzuse până atunci în separeu, însă

iat-o, cu ochii ei ca mierea somnolenţi şi mocnind.

— Ei bine, tabăra Dianei sigur n-avea de ce să se teamă, ripostă Laurel. Kori o idolatriza pe Diana.

— Oare? Şi-atunci, de ce în ultima săptămână a mâncat cu *mine*? Întrebă Faye cu vocea ei tărăgănată, răguşită.

Lauren făcu ochii mari, părând nesigură. Apoi, chipul i se lumină şi clătină din cap.

— Nu mă interesează ce spui tu; n-o să cred niciodată că Diana i-ar fi făcut vreun rău lui Kori.

— Are dreptate, interveni Suzan, spre mirarea lui Cassie. Diana n-ar fi făcut asta.

— În plus, ştim deja cine ar fi *făcut-o,* replică tăios Deborah. A fost Sally – sau, poate, imbecilul ăla de prieten al ei. Eu zic să punem mâna pe amândoi chiar acum!

— Are dreptate, o susţinu Sean.

Laurel îşi îndreptă privirea spre el, apoi spre Deborah şi spre Faye.

— Tu ce părere ai, Melanie? rosti în cele din urmă.

Melanie vorbi şi de data aceasta pe acelaşi ton liniştit, detaşat.

— Cred că trebuie să ne întrunim, zise ea.

Sean aprobă din cap.

— *Ea* are dreptate, spuse el.

Tocmai atunci, intră Diana. Fraţii Henderson veneau în urma ei. Amândoi arătau devastaţi – şi năuciţi. De parcă n-ar fi putut să înţeleagă cum de li se întâmplase tocmai lor aşa ceva. Chris avea ochii înroşiţi.

Toată lumea îşi recăpătă cumpătul la vederea celor doi fraţi. Se lăsă tăcerea în timp ce se aşezau la masă.

Apoi, Faye se întoarse spre Diana. Ochii ei aurii erau ca două flăcări.

— Stai jos, îi ceru pe un ton categoric. Avem de discutat.

— Da, aprobă Diana.

Se aşeză, iar Faye îi urmă exemplul. După ce puse două ceşti cu lichid fierbinte în faţa fraţilor Henderson, Laurel făcu la fel. Deborah smuci un scaun şi se trânti pe el. Suzan şi Melanie stăteau deja jos.

Toate privirile se întoarseră spre Cassie.

Chipurile le erau ciudate. Străine. Cel al lui Laurel, ca de spiriduş, era impenetrabil. Ochii reci şi cenuşii ai lui Melanie erau

mai distanţi ca oricând; buzele ţuguiate ale lui Suzan erau acum strânse cu putere; ferocitatea lui Deborah abia mai era ţinută sub control. Până şi expresia în mod obişnuit furişă a lui Sean căpătase o demnitate fără precedent. Chipul Dianei era palid şi sumbru.

Uşa de sticlă se deschise, iar Nick pătrunse înăuntru. Faţa lui părea rece şi frumoasă ca a unei statui, nelăsând să transpară nimic; se aşează şi el la masă, lângă Doug.

Cassie era singura din încăpere rămasă în picioare, îi privi pe toţi – membrii Clubului –, iar ei o privirii la rândul lor. Nu era necesar niciun cuvânt. Se întoarse şi ieşi.

11

Cassie nu ştia încotro se îndrepta. Şcoala încerca să ţină orele, chiar dacă probabil erau mai mulţi copii afară decât în clase. Erau pe coridoare, pe scări, învârtindu-se prin preajma intrării principale. Cassie aruncă o privire buimacă spre ceas, după care se îndreptă spre ora ei de fizică. Dac-ar fi vrut, probabil c-ar fi putut s-o sune pe mama ei şi să plece acasă, însă nu avea chef să dea ochii cu ea în clipa aceasta. Nu voia decât să pretindă că totul era normal.

În timp ce stătea şi lua notiţe fără sens, simţea priviri aţintite asupra ei. Avea acea senzaţie bizară că ar fi fost transportată în timp, cu două săptămâni în urmă, când fusese exclusă din colectiv de Faye. Abia după oră remarcă deosebirea. Colegii tot veneau la ea şi murmurau „Eşti OK?” sau „Cum te mai simţi?”. Arătau stânjeniţi – ca şi cum n-ar fi *vrut* să stea de vorbă cu ea, însă simţeau că ar trebui s-o facă. După ultima oră, avu parte de şi mai multe mici vizite: veneau în grupuri de câte doi sau trei, spunându-i „Ne pare rău” sau „Vrem doar să ştii că şi nouă ne lipseşte”.

Adevărul o izbi deodată şi aproape că-i veni să râdă de ridicolul situaţiei. Erau mesaje de condoleanţe! Cassie reprezenta acolo Clubul. Toţi aceşti *străini* veneau la ea, fără să-şi dea seama că şi ea era la fel de străină ca oricare dintre ei.

Aşa că, atunci când o majoretă se apropie şi-i zise: „O, trebuie să-ţi fie tare greu”, Cassie îşi pierdu cumpătul.

— Dar nici măcar n-o cunoşteam! izbucni ea. N-am vorbit cu ea decât o dată în toată viaţa mea!

Majoreta se retrase în grabă. După această întâmplare, mesajele de condoleanţe încetară.

Domnişoara Lanning, profesoara de istorie, o conduse pe Cassie acasă cu maşina. Acolo, Cassie ocoli întrebările neliniştite ale mamei sale – se pare că fusese sunată de la şcoală, să i se explice incidentul – şi ieşi să se plimbe. Coborî panta abruptă a falezei până pe plaja de sub casa bunicii.

Oceanul nu i se păruse niciodată mai deprimant. Avea o culoare apăsătoare, un argintiu strălucitor, ca a mercurului dintr-

un termometru. Cerul, care la început fusese atât de senin, se acoperise între timp de nori şi se întuneca tot mai mult pe măsură ce Cassie înainta.

Şi tot înainta. Plaja i se păruse unul dintre avantajele de a locui acolo – dar acum, la ce-i mai folosea? Se plimba de una singură.

Pieptul părea că-i explodează. Parcă toate întâmplările cumplite ale zilei ar fi fost închise înăuntrul ei, iar acum se zbăteau să iasă. Însă nu exista cale de ieşire.

Crezuse că să fie o paria în şcoală era cel mai rău lucru care i s-ar fi putut întâmpla. Însă senzaţia că aproape *aparţinea* de ceva, fiind însă conştientă că nu era aşa şi nici nu va fi vreodată, era şi mai rea. Ştia că era egoistă fiindcă se gândea la ea după ceea ce păţise Kori, însă nu se putea stăpâni. Cu toată furia dezorientării şi suferinţa din interior, aproape c-o *invidia* pe Kori. Kori murise, dar tot aparţinuse de ceva. Avusese locul ei.

În timp ce Cassie, pe de altă parte, nu se simţise niciodată atât de singură.

Cerul era plumburiu. Oceanul se întindea la nesfârşit dedesubtul lui, chiar şi mai întunecat. Privindu-l, Cassie resimţi o fascinaţie stranie şi teribilă. Ce-ar fi fost să pornească spre el şi să meargă şi să tot meargă…

Încetează! Se apostrofă cu îndârjire. Vino-ţi în fire.

Da, dar ar fi atât de uşor…

Sigur, şi atunci ai fi cu adevărat singură. Singură pe veci, în întuneric. Sună bine, nu-i aşa, Cassie?

Tremurând violent, se smulse din mrejele şoaptelor apei cenuşii. Picioarele îi erau amorţite şi reci, iar degetele şi le simţea îngheţate. Urcă împleticit poteca îngustă, stâncoasă.

În noaptea aceea, trase draperiile, acoperind complet ferestrele, astfel încât să nu mai vadă oceanul sau întunericul de afară. Cu pieptul plin de durere, deschise cutiuţa cu bijuterii şi scoase bucata de calcedonie.

Nu m-am mai atins de darul tău de ceva vreme. Dar m-am gândit la tine. Orice-aş face, oriunde aş fi, eşti prezent undeva, în mintea mea. Şi, o, cât mi-aş dori…

Mâna îi tremură în timp ce, închizând ochii, duse piatra la buze. Simţi familiara asprime cristalină, răceala pietrei încălzindu-se de la căldura ei. Respiraţia i se acceleră şi îi dădură

lacrimile. O, într-o zi, într-o zi, îşi spuse…

Deodată, buzele i se strâmbară de durere. Un val ca un soi de lavă i se revărsă în piept şi aruncă piatra cu toată puterea, în cealaltă parte a camerei. Se izbi de perete cu un pocnet răsunător şi căzu zornăind pe podea.

Într-o zi, nimic! Urlă vocea aceea crudă din interiorul ei. Nu te mai amăgi singură! Pe *el* n-o să-l mai vezi niciodată.

Zăcu în pat, uitându-se fix la întunericul străpuns doar de o mică lampă de veghe de pe peretele opus. Nu putea să plângă. Toate lacrimile i se uscaseră. Însă inima şi-o simţea de parcă i-ar fi fost sfâşiată.

Cassie visa oceanul – oceanul întunecat şi nemărginit. Corabia era în primejdie – auzea scândurile punţii trosnind sub ea. Naufragiau. Şi ceva era pierdut… pierdut..

Se trezi dintr-odată, gâfâind după aer. A auzit cumva un zgomot?

Încordată, stătu să asculte. Tăcere. Ochii i se luptau să străpungă întunecimea. Lampa de veghe se stinsese.

De ce nu-i trecuse prin minte să se teamă mai devreme? Ce nu fusese în regulă cu ea aseară? Ieşise de una singură pe plajă, fără să-şi pună măcar pentru o clipă întrebarea dacă nu cumva persoana care o omorâse pe Kori putea să fie prin preajmă, privind, aşteptând…

A fost un accident, îşi zise, deşi toate simţurile îi erau acum încordate, în alertă. Ei spuseseră că, probabil, fusese un accident. Dar inima îi bubuia bezmetică. Avea impresia că zăreşte luminiţe scânteind prin întuneric. Şi *simţea…*

O prezenţă. Ca o umbră în faţa ei. O Doamne, chiar *putea* s-o simtă! Era ca o apăsare pe piele, ca o boare de frig. În camera ei se afla ceva.

Ochii ei încercau să distingă ceva în bezna deplină, iar trupul îi tremura de încordare. Oricât de nebunesc ar fi fost, o obseda gândul că, dacă nu se mişcă, dacă nu scoate un sunet, acel ceva n-o va putea găsi.

Dar se înşela.

Auzi un târşâit de paşi, înaintând fără întrerupere. Apoi, inconfundabilul scârţâit al unei scânduri.

Venea spre ea.

Deodată, putu să se mişte. Inspiră, gata să ţipe… şi atunci

ceva năvăli din întuneric şi îi astupă gura.

Într-o clipă, totul se schimbă. Până atunci, totul fusese nemişcat; acum, totul era deplasare ameţitoare. Se zbătea, dar fără folos; era ţinută strâns de braţe. Altceva îi prinsese picioarele.

Era rostogolită, iar şi iar. Înfăşurată în cearşaf. Nu mai putea să facă nicio mişcare. Braţele îi erau captive în sulul de pânză. Încercă să mişte picioarele, dar şi ele erau imobilizate.

Se simţi ridicată. Nu putea să ţipe; se îneca. Avea ceva în jurul capului şi se sufoca. Şi cea mai cumplită dintre toate era tăcerea, acea tăcere deplină, permanentă. Acel ceva care o prinsese era tăcut ca o fantomă.

Ca o fantomă… şi acum ea însăşi era înfăşurată într-un giulgiu. Tot felul de gânduri disperate se învolburară prin mintea lui Cassie.

Era scoasă din camera ei. Dusă jos, afară din casă. O ducea afară, ca s-o îngroape.

O invidiase pe Kori, iar acum urma să i se alăture. O s-o îngroape în pământ sau o s-o arunce în ocean. Înnebunită, încercă să se zbată, însă pânza o strângea mult prea tare.

Nu mai fusese atât de înspăimântată în viaţa ei.

Cu timpul, violenţa celui dintâi acces de panică se mai diminuă. Parcă s-ar fi zbătut să iasă dintr-o cămaşă de forţă — zvârcolelile ei nu făceau decât s-o epuizeze. Şi s-o supraîncălzească. Se sufoca şi era atât de înfierbântată… măcar dac-ar fi putut să respire…

Gâfâind, Cassie simţi cum corpul i se lasă moale. În următoarele minute, se concentră să inspire suficient aer. Apoi, încetul cu încetul, reîncepu să gândească.

Era purtată pe sus de mai multe persoane, nu doar de una singură. Asta era clar. Braţele şi picioarele îi erau imobilizate nu numai de pânza cearşafului, ci şi de mâini.

Mâini omeneşti? Sau… îi veniră în minte tot felul de imagini. Imagini desprinse din filmele de groază. Mâini scheletice, acoperite ici şi colo de piele uscată. Mâini întunecate, cu cavităţile unghiilor învineţite de moarte…Mâini mutilate, mâini ieşite din morminte…

O Doamne, te implor… îmi pierd minţile. Te implor, fă să se oprească, altfel mor. Mor de groază. Nimeni nu poate fi atât de

înspăimântat şi să supravieţuiască.

Însă, până la urmă, nu era atât de simplu să mori. Nu se opri, iar Cassie rămase în viaţă. Era ca un coşmar, deşi ştia că nu doarme. Putea să se roage oricât, că tot nu se trezea.

Totul se opri.

Acum nu mai era dusă pe sus: era ţinută pe loc. Apoi, o înclinară… picioarele îi atinseră solul. O puneau pe picioare. Desfăşurau cearşaful — simţi adierea vântului pe gambe şi tivul cămăşii de noapte fluturând peste ele. Braţele îi erau libere.

Slăbită, încercă să întindă mâinile, dar ceva o prinse de încheieturi, răsucindu-i-le la spate. Tot nu putea să vadă. Avea ceva pe cap, un fel de glugă. Era cald şi-şi inspira propriul dioxid de carbon. Se clătină, vru să dea din picioare, să se lupte iar, deşi ştia că nu avea forţa necesară.

Deodată, drept în faţa ei se auzi un sunet care schimbă totul.

Era un râs înfundat.

Lent şi copios. Amuzat. Dar şi cu o tentă neîndurătoare.

Inconfundabil.

Faye.

Până atunci, Cassie crezuse că era înspăimântată. Îşi închipuise fantome, morţi vii veniţi s-o tragă în pământ, alături de ei. Însă toate aceste temeri sălbatice şi supranaturale nu erau nimic în comparaţie cu groaza pură care o cuprindea acum.

Într-o singură clipă orbitoare, puse totul cap la cap. Faye o asasinase pe Kori. La fel cum avea s-o asasineze şi pe ea.

— Mergi, îi ordonă Faye, iar Cassie se simţi împunsă în spate.

Avea mâinile legate. Clătinându-se, făcu un pas.

— Drept înainte, indică Faye.

Cassie mai făcu un pas nesigur, dar un braţ o echilibră. Venise dintr-o parte. Prin urmare, Faye nu era singură. Evident că nu: doar n-ar fi putut s-o care doar ca pe Cassie.

Până atunci, nu-şi dăduse seama cât de important este să vezi. Era groaznic să fii obligat să mergi aşa, tot înainte, spre neant. De unde putea să ştie că Faye n-o trimitea spre marginea falezei?

Nu, nu a falezei. Nu erau pe stâncă, erau pe plajă. Cu toate că nu vedea, celelalte simţuri îi reintraseră în funcţiune, fiindcă nu mai era înfăşurată în cearşaf. Din stânga ei se auzea vuietul scăzut, ritmic, al valurilor. De foarte aproape. Simţea sub tălpi

nisipul sfărâmicios, uşor umed. Vântul care-i sălta cămaşa de noapte în jurul pulpelor era rece şi proaspăt. Mirosea a sare şi a alge.

— Stai.

Cassie se supuse maşinal. Încercă să înghită şi descoperi că avea gura cleioasă.

— Faye… izbuti să rostească.

— Taci!

Vocea era tăioasă, lipsită acum de obişnuita lenevie. Ca a unei feline cu ghearele scoase. O subită apăsare în ceafă o făcu să încremenească pe loc — cineva apucase marginea de jos a glugii şi o strânsese, în chip de avertisment.

— Nu vorbeşti până când nu eşti întrebată. Nu te mişti până când nu ţi se spune. Ai înţeles?

Amorţită, Cassie aprobă din cap.

— Acum, fă un pas înainte. Întoarce-te la stânga. Stai. Rămâi exact acolo. Nu scoate un sunet.

Simţi nişte mâini mişcându-i-se la ceafă. Apoi, o binecuvântată pală de aer rece, în clipa în care gluga fu ridicată. Lumina se năpusti asupra ei, iar Cassie se holba uluită la fantastica scenă din faţa ei.

Alb şi negru, acesta fu primul ei gând. Totul era cu desăvârşire alb şi negru, ca o imagine de la suprafaţa Lunii.

Dar iată, Luna era drept în faţa ei. De un alb pur, abia răsărită, forma o semilună perfectă deasupra oceanului. Apele erau la fel de negre ca şi cerul, cu excepţia fantomaticei spume albe a valurilor. Iar înaintea ochilor avea o siluetă care părea să strălucească slab.

Diana?

Purta un fel de togă albă şi subţire, care-i lăsa braţele dezgolite. Pe unul dintre antebraţe avea o brăţară lată de argint, cu o inscripţie stranie. Pe frunte purta un soi de diademă înfăţişând o semilună cu vârfurile îndreptate în sus. Părul ei lung, atârnând liber dedesubt, părea ţesut din razele lunii.

Într-o mână avea un pumnal.

Cu o claritate cumplită, Cassie îşi aminti de visul cu mama şi bunica intrate în camera ei. Sacrificiu, spusese una dintre ele. De-asta se afla aici? Ca să fie sacrificată?

Ca hipnotizată, privi tăişul pumnalului, care sclipea în lumina

lunii. Apoi, îşi ridică ochii spre chipul Dianei.

N-aş fi crezut niciodată – nu, n-aş fi putut să cred că ai fi în stare s-o ajuţi pe Faye să-mi facă una ca asta. Şi totuşi, eşti aici, cu un cuţit. Îl văd bine. Cum să nu-mi cred ochilor?

— Întoarce-te, rosti o voce.

Cassie se supuse.

Pe nisip fusese trasat un cerc mare. Înăuntrul şi în afara lui erau lumânări, înfipte direct în nisip. Ceara se topea, scurgându-se pe plajă. Lumânările erau de toate mărimile şi de toate culorile. Unele păreau să fi fost aprinse de mult timp, judecând după cantitatea de ceară care se strânsese în jurul lor şi după felul în care se cocârjaseră. Toate flăcările dănţuiau în briza uşoară.

Înăuntrul cercului erau membrii Clubului. Mintea înfricoşată a lui Cassie înregistră frânturi de chipuri şi nimic mai mult – imagini zărite parcă în lumina unor fulgere. Aceleaşi feţe care se adunaseră în separeul cantinei, după-amiaza trecută. Mândre. Frumoase. Străine.

Faye se număra printre ele. Se îmbrăcase complet în negru. Şi, în timp ce părul Dianei părea ţesut din razele lunii, al ei era urzit din întuneric.

Diana trecu pe lângă Cassie şi intră în cerc. Deodată, Cassie observă că rotocolul trasat în nisip nu era încheiat. Rămăsese o spărtură spre nord-est, exact în faţa tălpilor ei.

Stătea imediat în afara circumferinţei.

Uluiţi, ochii ei îi căutară pe ai Dianei. Expresia acesteia nu dezvăluia absolut nimic; chipul îi era palid şi distant. Inima lui Cassie, care bubuise înfundat până atunci, prinse viteză.

Diana vorbi, cu o voce limpede şi melodioasă, însă nu i se adresă lui Cassie.

— Cine o provoacă?

Glasul gutural al lui Faye îi răspunse:

— Eu.

Cassie nu văzu pumnalul până în clipa în care Faye i-l puse la gât. O înţepă uşor, apăsându-i scobitura gâtului, şi Cassie făcu ochii mari. Încercă să rămână complet nemişcată. Ochii adormiţi, enigmatici, ai lui Faye priveau direct în ai ei. În adâncul lor era un fel de plăcere aprigă şi aceeaşi ardoare pe care o zărise Cassie în clădirea ştiinţelor naturii, atunci când Faye o ameninţase cu

focul.

Faye zâmbi, afişând zâmbetul ei lent, înfiorător, şi apăsă mai tare pumnalul pe gâtul lui Cassie.

— Te provoc, i se adresă direct Faye. Dacă exista vreo urmă de teamă în inima ta, mai bine te-ai arunca singură în pumnal decât să mergi mai departe. Ei, cum e, Cassie? Adăugă, coborându-şi tonul până la un murmur lenevos, confidenţial, care cu greu putea fi auzit de ceilalţi. *Există* vreo urmă de teamă în inima ta? Ai grijă cum răspunzi.

Năucită, Cassie nu făcu decât s-o privească fix. Teamă în inima ei? Cum să *nu* existe teamă în inima ei?Făcuseră tot posibilul ca s-o îngrozească… *fireşte că* exista teamă în inima ei.

Pe urmă, mişcându-şi numai ochii, privi spre Diana.

Îşi aminti de Laurel, de cum se comportase ieri, în separeu, când Faye insinuase că Diana ar fi putut avea legătură cu moartea lui Kori. Laurel păruse derutată pentru o clipă, după care faţa i se înseninase şi zisese: „Nu mă interesează ce spui tu; n-o să cred niciodată că Diana i-ar fi făcut vreun rău lui Kori.”

Asta însemna credinţă, se gândi Cassie. Să crezi orice-ar fi. Oare ea avea aceeaşi credinţă în Diana?

Da, îşi zise, continuând să privească în ochii verzi şi neclintiţi ai Dianei. Da, cred.

Atunci, pot să mă încred în ea orice-ar fi? Îndeajuns cât să nu mă mai tem?

Răspunsul trebuia să vină din interior. Cassie îşi scormoni mintea, încercând să găsească adevărul. Tot ce se întâmplase în noaptea aceea – cum o luaseră din patul ei, scoţând-o afară şi ducând-o până aici, fără nicio explicaţie, pumnalul, bizareria întregului ceremonial – totul părea să fie rău. Şi cineva *chiar* o omorâse pe Kori…

Am încredere în tine, Diana.

Acesta fu răspunsul pe care îl descoperi în adâncul minţii. Am încredere în tine. În ciuda tuturor acestor lucruri, oricare ar fi aparenţele, eu am încredere în tine.

Se uită din nou la Faye, care avea încă pe chip un mic zâmbet felin. Privind drept în ochii aceia ca mierea, Cassie rosti limpede:

— Continuă. Nu există teamă în inima mea.

Şi, chiar în timp ce pronunţa cuvintele, simţi cum simptomele groazei dispar. Slăbiciunea, buimăceala, bubuiturile inimii. Îşi

îndreptă spinarea, chiar dacă avea încă mâinile legate la spate, iar vârful pumnalului continua să-i apese gâtul.

O văpaie apăru în ochii lui Faye. Ceva ca un respect neîmblânzit. Zâmbetul i se transformă, iar capul se înclină aproape imperceptibil. În clipa imediat următoare, sprâncenele ei negre se înălţară ironic şi-i auzi vocea.

— Atunci, păşeşte înăuntru, o invită ea.

Drept înainte? În ascuţişul pumnalului? Cassie refuză să-şi desprindă ochii din cei aurii aflaţi în faţa ei. Ezită o clipă, după care păşi drept înainte.

Lama i se abătu din cale. Cassie simţi un firicel umed pe gât în timp ce pumnalul se retrăgea, iar Faye făcea un pas înapoi.

Pe urmă, îşi coborî privirea. Se afla în interiorul cercului.

Diana luă pumnalul din mâna lui Faye şi se duse spre spărtura cercului, în spatele lui Cassie. Trasând în nisip cu vârful cuţitului, uni capetele, încheind circumferinţa. Cassie avu o stranie senzaţie de închidere, de ceva care se sigilează. Ca şi cum s-ar fi trântit o uşă îndărătul ei. Ca şi cum ceea ce se afla în interiorul cercului era complet diferit de orice din afară.

— Vino în centru, o îndemnă Diana.

Cassie încercă să meargă cât mai dreaptă posibil. Acum putea să vadă că toga Dianei era despicată într-o parte tocmai până la şold. Iar pe coapsa ei lungă, bine clădită, se vedea ceva. O jartieră? Aşa părea. Ca o bentiţă dintre acelea ornamentale, din dantelă şi elastic, pe care le poartă miresele, ca să le arunce la momentul potrivit. Numai că asta era făcută din ceva care semăna a piele de căprioară verde, căptuşită cu mătase albastră. Avea şi o cataramă argintie.

— Întoarce-te, îi porunci Diana.

Cassie spera că şnurul care-i lega încheieturile urma să fie tăiat. Numai că, în loc de asta, simţi palme apăsându-i umerii, apoi făcând-o să se învârtă din ce în ce mai repede. O învârteau ca pe un titirez şi-o împingeau dintr-o parte în alta, de la unul la altul. Pentru o clipă, o cuprinse din nou panica. Era ameţită, dezorientată. Cu mâinile legate, n-ar fi putut să se prindă de nimic, dacă se împiedica şi cădea. Iar cuţitul acela era încă pe undeva…

Împacă-te cu situaţia şi gata. Relaxează-te, se sfătui singură. Şi, ca prin farmec, teama i se risipi. Se lăsă azvârlită de la unul la

altul. Dacă era să cadă, cădea şi-atât.

Două braţe o echilibrară, întorcând-o din nou cu faţa spre Diana. Respira anevoie şi lumea se învârtea în jurul ci, dar se strădui să stea dreaptă.

— Ai fost provocată şi ai trecut probele, o informă Diana, iar în ochii ei verzi se citea un mic zâmbet, cu toate că buzele îşi păstraseră solemnitatea. Acum, eşti dispusă să juri?

Să jur? Ce? Cu toate acestea, Cassie încuviinţă.

— Juri să-i fii credincioasă Cercului? Să nu faci rău nimănui dintre cei care se află în interiorul lui? Îi vei proteja şi-i vei apăra pe aceştia, chiar şi cu preţul propriei vieţi?

Cassie înghiţi în sec. Apoi, încercând să-şi menţină vocea sigură, zise:

— Da.

— Juri să nu divulgi nimănui secretele pe care le vei auzi, cu excepţia persoanei cuvenite, în cadrul unui cerc pregătit cum se cuvine, ca cel în care ne aflăm acum? Juri să păstrezi aceste secrete faţă de toţi străinii, fie ei prieteni sau duşmani, chiar şi cu preţul propriei vieţi?

— Da, şopti Cassie.

— Pe apele oceanului, pe lumina lunii, pe propriul tău sânge, astfel juri?

— Da.

— Spune: „Astfel jur.”

— Astfel jur.

— A fost provocată şi pusă la încercare şi ajurat, rosti Diana, păşind înapoi şi adresându-se celorlalţi. Iar acum, din moment ce toţi cei aflaţi în Cerc consimt, invoc Puterile, s-o aibă în grijă.

Diana ridică pumnalul deasupra capului, îndreptându-i vârful spre cer. Pe urmă, îl îndreptă, pe rând, spre răsărit, spre ocean, spre miazăzi, apoi spre faleza de la apus şi spre miazănoapte. În cele din urmă, arătă eu el spre Cassie. Cuvintele cu care-şi însoţi gestul îi provocară fiori pe şira spinării:

Pământ şi apă, aer şi foc,
Priviţi-vă fiica din acest loc.
Pe-a lunii beznă şi pe-a soarelui lumină,
Înfăptuiască-se voinţa mea deplină.

Prin provocare, încercare şi sacru jurământ,
Fie ca ea să se-alăture Cercului sfânt.
Cu carne şi oase, cu viaţa ei toată,
Cassie devine...

— Dar n-am consimţit *toţi,* o întrerupse o voce mânioasă. Eu tot nu cred că e de-a noastră. Nu cred că poate să fie vreodată.

12

Diana se răsuci scurt cu faţa spre Deborah.

— N-ai voie să întrerupi ritualul!

— Nici n-ar trebui să *fie* un ritual, ripostă Deborah, cu chipul întunecat şi arzător.

— Ai consimţit în cadrul întrunirii…

— Am consimţit că trebuie să facem tot posibilul ca să ne întărim. Numai că…

Deborah se întrerupse şi se încruntă.

— Numai că unii dintre noi nu au crezut că va trece încercările, tălmăci Faye, zâmbind.

Diana era palidă şi furioasă. Diadema părea să o înalţe, aşa că arăta mai mare chiar şi decât Faye. Razele lunii îi luceau în păr, la fel cum se reflectaseră mai devreme în lama pumnalului.

— Dar a *trecut* toate încercările, replică ea cu răceală. Iar acum, tu ai întrerupt un ritual – l-ai stricat – în timp ce eu invocam Puterile. Sper că ai un motiv mai întemeiat decât atât.

— Îţi dau *eu* un motiv, zise Deborah. Ea nu e în realitate de-a noastră. Mama ei s-a măritat cu un străin.

— Şi-atunci, ce vrei? se răsti Diana. Vrei să nu avem niciodată un Cerc adevărat? Ştii că trebuie să fim doisprezece pentru orice am vrea să înfăptuim. Ce să facem, să aşteptăm până când părinţii tăi – sau Hendersonii – mai fac un copil? Noi, ceilalţi, nu mai avem ambii părinţi în viaţă. Nu.

Diana se întoarse cu faţa spre ceilalţi din grup, împrăştiaţi pe întreaga suprafaţă a cercului

— Noi suntem ultimii, le zise ea. Ultima generaţie din Lumea Nouă. Şi, dacă nu ne putem închide Cercul, totul se sfârşeşte aici. Odată cu noi.

Atunci, interveni Melanie. Purta haine obişnuite, având pe deasupra un şal verde-pal, cu franjuri, care părea foarte zdrenţuit şi fragil, ca şi cum ar fi fost foarte vechi.

— Părinţii şi bunicii noştri asta şi-ar dori, zise ea. Ei vor să lăsăm totul să rămână în trecut, aşa cum au făcut ei şi aşa cum au făcut şi părinţii *lor.* Nu vor să dezgropăm vechile tradiţii şi să redeşteptăm Vechile Puteri.

— Le e frică, rosti cu dispreţ Deborah.

— S-ar bucura dacă n-am putea să încheiem Cercul, continuă Melanie. Dar ne dorim şi *noi* asta? Întrebă, uitându-se la Faye.

— Oamenii pot să realizeze destule şi pe cont propriu, murmură calmă Faye.

— Ei, na, interveni Laurel. Nu la fel ca un Cerc adevărat. Doar dacă, adăugă ea, *cineva* ar plănui să intre în posesia Instrumentelor Supreme şi să le folosească pe cont propriu.

Faye îi răspunse cu un zâmbet lent, ameţitor.

— Nu *eu* sunt cea care caută instrumentele dispărute, rosti ea.

— Discuţia a deviat de la subiect, interveni tăios Diana. Întrebarea este: ne dorim sau nu să avem un Cert complet?

— Ne *dorim,* răspunse unul dintre fraţii Henderson.

Ba nu, Chris, se corectă Cassie. Dintr-odată, putea să-i deosebească. Amândoi fraţii arătau palizi şi încordaţi în lumina lunii, însă privirea lui Chris era mai puţin sălbatică.

— O să facem orice e necesar ca să descoperim cine a omorât-o pe Kori, încheie Chris.

— După care ne vom ocupa de ei, completă Doug, gesticulând ca şi cum ar fi înjunghiat pe cineva.

— Atunci, avem nevoie de un Cerc complet, concluzionă Melanie. O a douăsprezecea persoană şi o a şaptea fată. Cassie îndeplineşte ambele condiţii.

— Şi a trecut testele, repetă Diana. Mama ei a fost de-a noastră. A plecat, e drept, dar acum s-a întors. Şi ne-a adus-o pe fiica ei tocmai când aveam nevoie de ea. Exact când aveam nevoie de ea.

Încăpăţânarea încă persista în ochii lui Deborah.

— Dar cine garantează că poate măcar să folosească Puterile? insistă ea.

— Eu, răspunse neclintită Diana. Simt asta în ea.

— Şi eu, o susţinu pe neaşteptate Faye. Deborah se întoarse să se holbeze la ea, iar Faye îi adresă un zâmbet ingenuu. Aş spune că e capabilă să invoce Pământul şi Focul, cel puţin, continuă ea pe un ton înnebunitor de blajin. E posibil chiar să dea dovadă de destul talent.

Şi de ce, se miră năucită Cassie, i se zbârliseră firele de păr de la ceafă la auzul acestor cuvinte?

Diana se încruntă în timp ce o cerceta pe Faye din priviri. Apoi

însă, se întoarse spre Deborah.

— E un răspuns satisfăcător pentru obiecţia ta?

O clipă de suspans. După aceea, Deborah încuviinţă ursuză şi se retrase la locul ei.

— Atunci, zise Diana pe un ton liniştit şi prevenitor, sub care părea să se ascundă o furie rece ca gheaţa, am putea, vă rog, să încheiem?

Se retraseră cu toţii, în timp ce ea îşi relua poziţia, încă o dată, înălţă pumnalul spre cer, îndreptându-l apoi spre cele patru puncte cardinale şi, în cele din urmă, spre Cassie. Încă o dată, rosti cuvintele acelea care-i dădeau lui Cassie fiori pe şira spinării, însă de data aceasta le duse la bun sfârşit, fără să mai fie întreruptă.

Pământ şi apă, aer şi foc,
Priviţi-vă fiica din acest loc.
Pe-a lunii beznă şi pe-a soarelui lumină,
Înfăptuiască-se voinţa mea deplină.

Prin provocare, încercare şi sacru jurământ,
Fie ca ea să se-alăture Cercului sfânt.
Cu carne şi oase, cu viaţa ei toată,
Cassie devine a noastră pe dată.

— Asta e, rosti încetişor Laurel din spatele lui Cassie. Acum eşti în Club.

În Club. Sunt în Club. Cassie înţelese, simţindu-se cuprinsă de o veselie de nestăpânit, că nimic nu avea să mai fie ca înainte.

— Cassie.

Diana îşi descheia colierul din argint de la gât. Privirea lui Cassie fu atrasă de pandantivul cu semilună. Era la fel ca cea de pe diademă, observă Cassie… şi ca tatuajul lui Deborah.

— E un simbol, îi zise Diana, potrivindu-i lănţişorul pe după gât, al calităţii tale de membră a Cercului.

Apoi, o strânse în braţe. Nu era un gest spontan – avea mai degrabă un aer ritual. Pe urmă, o făcu pe Cassie să se întoarcă spre ceilalţi şi zise:

— Puterile au acceptat-o. Eu am acceptat-o. Acum, va trebui s-o acceptaţi cu toţii.

Laurel fu prima care se apropie. Faţa îi era în continuare serioasă, însă în adâncul ochilor ei căprui se zăreau o căldură şi o prietenie autentice. O îmbrăţişă pe Cassie, după care o sărută uşor pe obraz.

— Mă bucur că eşti printre noi, îi şopti, apoi se retrase, părul ei lung, şaten-deschis, fluturând uşor în adierea brizei.

— Mulţumesc, îi răspunse Cassie, tot în şoaptă.

Urmă Melanie. Îmbrăţişarea ei fu mai protocolară, iar ochii ei cenuşii, reci şi inteligenţi, încă o mai intimidau pe Cassie. Dar atunci când zise „Bun venit în Club”, se vedea că o spune cu toată sinceritatea.

Spre deosebire de restul, Deborah era tot încruntată atunci când se apropie şi o strânse în braţe pe Cassie de parcă ar fi vrut să-i frângă o coastă, două. Nu rosti niciun cuvânt.

Sean sosi în grabă, părând nerăbdător. Îmbrăţişarea lui fu puţin cam prea lungă şi prea apropiată pentru gustul lui Cassie, care se văzu nevoită, până la urmă, să se desprindă. Sean îi zise „Mă bucur că eşti printre noi” cu privirea aţintită pe cămaşa ei de noapte, într-un fel care o făcu pe Cassie să-şi dorească să fi fost din flanel, nu dintr-un bumbac subţire.

— Îmi dau seama, bombăni încet în timp ce el se retrăgea, iar Diana, care se afla alături, îşi muşcă buza.

În condiţii normale, cu fraţii Henderson ar fi putut să iasă şi mai rău. În noaptea aceea însă, nu părea să le pese dacă strângeau în braţe o fată sau o bucată de lemn. O îmbrăţişară cu gesturi mecanice, după care se întoarseră la locurile lor, cu priviri furioase, îndepărtate.

Şi apoi veni rândul lui Nick.

Cassie simţi ceva strângându-se înăuntrul ei. Nu că ar fi fost atrasă de el, nu tocmai, dar… nu-şi putu stăpâni un uşor tremur interior în clipa în care-şi ridică privirea spre el. Era atât de chipeş, iar răceala care-l înconjura, ca un strat subţire de gheaţă întunecată, părea să-l facă şi mai atrăgător. Stătuse deoparte şi urmărise întreaga ceremonie din noaptea aceea cu atâta detaşare, de parcă nimic nu l-ar fi afectat.

Până şi îmbrăţişarea lui fu una neangajată. Asexuată. Ca şi cum executa gesturile în timp ce se gândea la altceva. Totuşi, braţele îi erau puternice – păi, sigur, se gândi Cassie. Orice băiat care avea un… aranjament… cu Faye trebuia să fie puternic.

Suzan mirosea a parfum şi, când o sărută pe obraz, Cassie fu convinsă că-i lăsase şi o urmă de ruj de culoarea cireşelor. S-o îmbrăţişezi era ca şi cum ai strânge în braţe o pernă parfumată.

În cele din urmă, apăru şi Faye. Ochii ei cu pleoape grele sclipeau enigmatic, de parcă ar fi fost conştientă de stânjeneala lui Cassie şi o savura. În schimb, Cassie nu putea să observe decât statura lui Faye şi cât de mult şi-ar fi dorit s-o rupă la fugă. Avea convingerea înfricoşătoare că Faye urma să facă un lucru îngrozitor…

Însă Faye doar murmură, în timp ce se retrăgea:

— Aşadar, şoricelul alb e mai tare decât părea. Aş fi pus pariu că nici măcar n-o să rezişti până la capătul ceremoniei.

— Nu-s sigură c-am făcut-o, murmură Cassie.

Îşi dorea cu disperare să se aşeze şi să-şi poată aduna gândurile. Se întâmplaseră atât de multe lucruri şi atât de repede… însă acum era în Club. Până şi Faye o acceptase. Iar faptul acesta nu mai putea fi schimbat.

— Foarte bine, rosti încet Diana. Gata cu ritualul de iniţiere. În mod normal, după aşa ceva, ar fi urmat o petrecere, dar… Privi spre Cassie şi-şi ridică braţele. Cassie îi făcu semn că înţelege. Într-o astfel de noapte, o petrecere nici că putea să fie mai nepotrivită. Prin urmare, continuă Diana, cred că ar trebui să dizolvăm oficial Cercul şi să ţinem o întrunire obişnuită. Aşa, am putea s-o punem la curent pe Cassie cu ce trebuie să ştie.

Ceilalţi încuviinţară şi răsuflară uşuraţi. Diana culese o mână de nisip, pe care-l presără peste linia trasată pe plajă. Ceilalţi îi urmară exemplul, fiecare presărând câte o mână de nisip şi netezindu-l până când conturul cercului se estompă, apoi se şterse de-a binelea. Se aşezară printre lumânările încă aprinse, unii pe nisip, iar alţii, pe colţuri de stânci. Nick rămase în picioare, cu o ţigară în gură.

Diana aşteptă până când se lăsă liniştea şi-şi îndreptară privirile spre ea, după care se întoarse spre Cassie. Avea o expresie solemnă, iar ochii ei verzi erau serioşi.

— Acum, că eşti de-a noastră, începu ea cu simplitate, cred că a venit vremea să-ţi dezvăluim ce anume suntem.

Lui Cassie i se tăie respiraţia. Se întâmplaseră atâtea lucruri ciudate de când sosise în New Salem, iar acum urmau să-i fie explicate. Însă nu mai era convinsă că e nevoie să i se spună.

Încă de când o aduseseră aici, în noaptea aceasta, tot felul de fapte îşi căpătaseră locul potrivit în mintea ei. O sută de mici ciudăţenii pe care le observase în legătură cu New Salem, o sută de mici mistere pe care nu putuse să le dezlege. Cumva, creierul ei începuse să le pună cap la cap, iar acum…

Privi chipurile din jurul ei, luminate de lună şi de lumânările pâlpâitoare.

— Eu cred, începu ea pe un ton tărăgănat, că ştiu deja. Sinceritatea o constrânse să adauge: Cel puţin parţial.

— A, da? Făcu Faye, ridicând din sprâncene. Atunci, de ce nu *ne* spui *tu?*

Cassie se uită la Diana, care aprobă din cap.

— Ei bine, în primul rând, zise ea încet, ştiu că nu e vorba despre Clubul Mickey Mouse.

Se auziră râsete înfundate.

— Ai face bine s-o crezi, bombăni Deborah. Şi nu suntem nici Clubul Cercetaşelor.

— Ştiu… Cassie făcu o pauză. Ştiu că puteţi să aprindeţi focul fără chibrituri. Şi că nu folosiţi granatul doar în salate.

Faye îşi examină manichiura, cu o înfăţişare inocentă, iar Laurel zâmbi deplorabil.

— Ştiu că puteţi să faceţi lucrurile neînsufleţite să se mişte.

De data aceasta, Faye fu cea care zâmbi. Deborah şi Suzan schimbară priviri superioare, iar Suzan chiar murmură:

— Sssssss…

— Ştiu că toată lumea de la şcoală se teme de voi, până şi adulţii. Se tem de oricine locuieşte pe strada Crowhaven.

— Şi-o să se teamă şi mai şi, interveni Doug Henderson.

— Ştiu că vă folosiţi de pietre pentru îndepărtarea petelor…

— De cristale, o corectă Diana.

— … şi că puneţi şi altceva în fierturi în afară de frunze de ceai. Şi mai ştiu… Cassie înghiţi în sec, apoi continuă cu precauţie: … că puteţi să împingeţi pe cineva fără să-l atingeţi şi să-l faceţi să cadă.

După această replică, se aşternu tăcerea. Câţiva o priviră pe Faye. La rândul ei, Faye îşi înălţă bărbia şi miji ochii spre ocean.

— Ai dreptate, confirmă Diana. Ai învăţat multe doar privindu-ne… iar noi am fost cam delăsători în privinţa măsurilor de siguranţă. Dar cred că ar trebui să asculţi întreaga poveste, de la

începutul ei.

— I-o spun *eu,* interveni Faye. Şi, când Diana îi aruncă o privire plină de îndoială, adăugă: De ce nu? Îmi plac poveştile bune. Iar pe asta sunt sigură că o cunosc.

— Foarte bine, acceptă Diana. Dar ai putea, te rog, să te limitezi la esenţial? Ştiu eu cum sunt poveştile tale, Faye.

— Categoric, căzu de acord Faye, binevoitoare. Acum, ia să vedem, de unde ar trebui să încep?

Se gândi pentru o clipă, înclinându-şi capul într-o parte, după care zâmbi.

— A fost odată ca niciodată, începu ea, un mic şi pitoresc târguşor numit Salem. Şi el era plin ochi cu mici şi pitoreşti puritani: americani get-beget, truditori, oneşti, viteji şi dintr-o bucată…

— Faye…

— Întocmai ca unele persoane de pe-aici, pe care le ştiu eu, continuă Faye, netulburată de întrerupere.

Se ridică în picioare, azvârlindu-şi superba coamă pe spate, savurând evident faptul că era în centrul atenţiei. Oceanul, cu nesfârşitele lui valuri spărgându-se de mal, alcătuia un fundal perfect când ea începu să patruleze înainte şi-napoi, cu bluza ei neagră din mătase alunecând suficient cât să-i dezgolească unul dintre umeri.

— Puritanii aceştia nutreau mici gânduri pure – cel puţin, majoritatea dintre ei. Câţiva *poate* că nu erau prea fericiţi cu plictisitoarele lor mici existenţe puritane, numai muncă, fără distracţii, îmbrăcaţi până *aici* – arătă spre gât – şi cu şase ore de slujbă la biserică duminica…

— Faye, o apostrofă Diana.

Faye n-o luă în seamă.

— Şi cu *vecinii,* preciză ea. Cu toţi vecinii aceia care te urmăreau, te bârfeau, te *supravegheau,* ca să se asigure că nu ai un nasture în plus la rochie sau că nu zâmbeşti în drum spre întrunire. Pe atunci, trebuia să dai dovadă de umilinţă, să priveşti în jos şi să faci ce ţi se spune, fără să pui întrebări. În orice caz, asta dacă erai fată. Nici măcar nu ţi se permitea să te joci cu păpuşile, din cauză că erau lucruri diavoleşti.

Cassie, fascinată fără voia ei, o privi pe Faye cum se plimba de colo-colo, şi asta o duse iarăşi cu gândul la felinele din junglă. La

cele închise în cuşti. Dacă Faye ar fi trăit în vremurile acelea, ar fi dat mari bătăi de cap.

— Şi poate că unele dintre fetele acelea tinere nu erau chiar atât de fericite, continuă Faye. Cine ştie? Dar, în orice caz, într-o iarnă, câteva dintre ele s-au strâns laolaltă să ghicească viitorul. N-ar fi trebuit să facă aşa ceva, desigur. Era *păcat.* Dar ele au făcut-o oricum. Una dintre ele avea o sclavă provenită din Indiile de Vest, care se pricepea la ghicit. Asta le-a ajutat să treacă mai uşor de lungile şi anostele seri de iarnă.

Aruncă o privire piezişă spre Nick pe sub genele ei negre, vrând parcă să-i transmită că ea ar fi avut o propunere mai bună în acest sens.

— Totuşi, aşa ceva le rodea bietele lor cugete de mici puritane, urmă Faye, părând întristată. Se simţeau *vinovate.* Şi, până la urmă, una dintre ele a cedat nervos. S-a îmbolnăvit, a început să delireze şi a mărturisit. Atunci, secretul a ieşit la iveală. Şi toate celelalte tinere au intrat în colimator. În zilele acelea, nu era *indicat* să fii prinsă făcându-ţi de cap cu supranaturalul. Adulţilor nu le *plăcea.* Aşa că sărmanele mici puritane trebuiau să arate cu degetul spre altcineva.

Faye îşi ridică un deget lung, subţire şi ascuţit, cu unghia stacojie, rotindu-l încet spre toţi cei aşezaţi, ca pe ţeava unei arme. Se opri în dreptul lui Cassie.

Cassie se uită la deget, apoi în ochii lui Faye.

— Zis şi făcut, rosti Faye pe un ton glumeţ, retrăgându-şi degetul ca şi cum ar fi vârât o spadă în teacă, după care-şi reluă povestirea. Au arătat spre sclava din Indiile de Vest, iar apoi spre câteva bătrâne de care nu le plăcea. Femei cu o reputaţie proastă prin târguşor. Iar atunci când au făcut-o, au spus…

Se opri, pentru efectul dramatic, şi-şi întoarse faţa spre luna de pe cer. Apoi, se uită iar la Cassie.

— Au spus… *vrăjitoare.*

Întregul grup fu străbătut parcă de un val de agitaţie, de amuzament amar, de exasperare. Capete se clătinau, dezgustate. Cassie îşi simţi părul de la ceafă zbârlindu-se.

— Şi ştiţi ceva?

Faye îşi măsură auditoriul cu privirea, vrăjindu-i pe toţi. Apoi, zâmbi lent şi şopti:

— A funcţionat. Nimeni nu le-a mai învinuit pentru micile lor

jocuri de-a ghicitul. Toată lumea era prea ocupată să le vâneze pe *vrăjitoarele* din mijlocul lor. Singura problemă, continuă Faye, ridicându-şi acum cu dispreţ sprâncenele negre, era că puritanii aceia nu erau în stare să recunoască o vrăjitoare nici dacă se împiedicau de una. Ei căutau femei mai extravagante, prea independente sau… bogate. Vrăjitoarele condamnate erau deposedate de bunurile lumeşti, aşa că acuzarea acestora putea să constituie o afacere destul de *profitabilă.* Însă, în tot acest timp, veritabilele vrăjitoare erau chiar acolo, exact sub nasurile lor. Pentru că, vedeţi voi, adăugă încetişor Faye, existau într-adevăr vrăjitoare în Salem. Nu sărmanele femei – şi sărmanii bărbaţi – care au fost acuzate. N-au nimerit-o nici măcar pe *una* dintre ele. Dar vrăjitoarele erau acolo, iar lor nu le plăcea ce se petrecea. Loviturile se apropiau cam mult de ţintă. Câteva dintre ele au încercat chiar să pună capăt proceselor de vrăjitorie – dar prin asta nu reuşeau decât să stârnească bănuielile. Era prea periculos până şi să fii prieten cu vreunul dintre acuzaţi.

Se opri şi se aşternu tăcerea. Feţele din jurul lui Cassie nu mai erau amuzate, ci reci şi furioase. Ca şi cum povestea le-ar fi reverberat în oase; nu o istorie înceţoşată din vremuri de mult apuse, ci un avertisment actual.

— Şi ce s-a întâmplat? întrebă în cele din urmă Cassie, cu o voce subjugată.

— Cu cele acuzate de vrăjitorie? Au murit. Cel puţin, cele ghinioniste, care n-au vrut să mărturisească. Nouăsprezece dintre ele au fost spânzurate înainte ca guvernatorul să pună capăt măcelului. Ultima execuţie publică a avut loc acum exact trei sute de ani: pe 22 septembrie, echinocţiul de toamnă al anului 1692. Nu, sărmanele acuzate de vrăjitorie n-au prea avut noroc. În schimb, adevăratele vrăjitoare… ei bine…

Faye zâmbi.

— Adevăratele vrăjitoare au dispărut. Cu discreţie, fireşte. După ce s-a potolit zarva. Şi-au făcut bagajele în linişte şi s-au mutat mai la nord, unde şi-au întemeiat propriul târguşor, în care nimeni nu mai putea să le arate cu degetul, fiindcă toată lumea era la fel. Iar târguşorul a fost botezat…

Privi din nou spre Cassie.

— New Salem, completă Cassie. În minte, vedea efigia de pe clădirea liceului. Întemeiat în 1693, adăugă încetişor.

— Da. La numai un an după încheierea proceselor. Ei bine, aşa a fost întemeiat orăşelul nostru. Doar din cele douăsprezece membre ale acelui sabat şi din familiile lor. Noi – Faye gesticulă cu graţie spre toţi cei din grup – suntem ceea ce a mai rămas din descendenţii acelor douăsprezece familii. Singurii lor descendenţi. În timp ce restul plebei pe care-o vezi prin şcoală şi prin oraş…

— Cum ar fi Sally Waltman, interveni Deborah.

— … descinde din servitori. *Personalul ajutător, se* corectă cu dulceaţă Faye. Sau din străini rătăciţi prin zonă, cărora li s-a permis să se stabilească aici. Însă acele douăsprezece case de pe strada Crowhaven sunt casele familiilor întemeietoare. Ale familiilor noastre. S-au căsătorit între ei şi şi-au păstrat sângele pur – majoritatea, în orice caz. Şi, în cele din urmă, ne-au adus pe lume pe noi.

— Trebuie să înţelegi, zise încet Diana, care stătea lângă Cassie, că o parte din ce-ai auzit de la Faye e pură speculaţie. Noi nu ştim ce anume a provocat de fapt vânătoarea de vrăjitoare din 1692. În schimb, *ştim* ce s-a întâmplat cu strămoşii noştri, fiindcă suntem în posesia jurnalelor lor, a vechilor lor însemnări, a cărţilor lor cu descântece. A Cărţilor Umbrelor.

Se întoarse şi luă ceva de pe plajă, iar Cassie recunoscu cartea pe care o văzuse pe băncuţa de la fereastră, în ziua în care Diana îi curăţase puloverul.

— Asta, zise Diana, ridicând cartea, a fost a stră-stră-bunicii mele. Ea a primit-o de la mama ei, care a primit-o de la mama *ei* şi aşa mai departe. Fiecare dintre ele a scris câte ceva în ea, şi-au însemnat farmecele pe care le făceau, ritualurile, evenimentele importante din vieţile lor. Fiecare dintre ele a transmis cartea generaţiei următoare.

— În orice caz, până pe vremea străbunicilor noastre, preciză Deborah. Până acum optzeci, poate nouăzeci de ani. *Ele* au hotărât că toată povestea e mult prea înfricoşătoare.

— Prea *păcătoasă,* preciză Faye, cu ochii ei aurii sclipind.

— Ele au ascuns cărţile şi au încercat să dea uitării vechile cunoştinţe, reluă Diana. Şi-au învăţat copiii că nu e bine să fii diferit. Au încercat să se comporte normal, să fie la fel ca străinii.

— Au *greşiţi* exclamă Chris. Se aplecă în faţă, strângând din dinţi şi având chipul marcat de suferinţă. Noi nu putem să fim la

fel ca ei. Kori ştia asta. Ea…

Se întrerupse, clătinând din cap.

— Gata, Chris, îl linişti cu blândeţe Laurel. Ştim asta.

Sean interveni nerăbdător, umflându-şi pieptul firav

— Ele au ascuns lucrurile vechi, dar noi le-am găsit, zise el. Noi n-am fi acceptat un răspuns negativ.

Nu, *noi* nu, rosti Melanie, aruncându-i o privire amuzată. Sigur, unii dintre noi erau ocupaţi să se joace de-a Batman în vreme ce cei mai mari redescopereau moştenirea de drept.

Iar unii dintre noi au avut un pic mai mult talent din naştere decât alţii, adăugă Faye. Îşi răsfiră degetele, admirându-şi unghiile lungi şi roşii. Un pic mai mult… fler… în privinţa invocării Puterilor.

— Aşa este, confirmă Laurel, ridicând din sprâncene şi apoi aruncându-i Dianei o privire plină de semnificaţii. *Unii* dintre noi.

— Cu toţii avem talent, interveni Diana. Am începui să-l descoperim când eram foarte mici: practic, din faşă. Nici măcar părinţii noştri n-au putut să treacă asta cu vederea. O vreme, chiar au încercat să ne împiedice să ni-l folosim, însă, până la urmă, cei mai mulţi s-au dat bătuţi.

— Unii dintre ei chiar ne ajută, adăugă Diana. Cum e cazul bunicii mele. Însă aflăm ce ne trebuie tot din vechile cărţi.

Cassie se gândi la bunica ei. Oare ea încercase s-o ajute? Da, era convinsă că da.

— Sau din propria minte, adăugă Doug. Faţa i se destinse într-un zâmbet impetuos şi frumos, semănând din nou, pentru o clipă, cu băiatul care gonise cu rolele pe coridoare. Instinctul, înţelegi? Instinctul pur. *Primar.*

— Părinţii noştri urăsc asta, spuse Suzan. Tata e de părere că o să avem parte de necazuri cu străinii. El zice că străinii vor pune mâna pe noi.

Dinţii albi ai lui Doug sclipiră în lumina lunii.

— Ba noi o să punem mâna pe ei, ripostă el.

— Ei nu înţeleg, răspunse cu delicateţe Diana. Nici măcar toţi cei din rândul nostru nu-şi dau seama că Puterile pot fi folosite în scopuri bune. Însă noi putem să invocăm Puterile şi *noi* ştim. Asta contează de fapt.

Laurel încuviinţă.

— Bunica zice că vor exista mereu străini care să ne urască. Şi

că nu putem face altceva decât să-i evităm.

Deodată, lui Cassie îi răsări în minte imaginea directorului, ţinând cu două degete păpuşa spânzurată, de poalele rochiei. „Ce ingenios”, zisese el. Păi, nu era de mirare… dacă el o credea deja de-ale lor. Apoi, îi veni un alt gând.

— Adică, până şi adulţii ştiu ce sunteţi… ce suntem *noi?* Adulţii străini?

— Numai cei de pe-aici, îi răspunse Diana. Cei care au crescut pe insulă. Au ştiut de sute de ani, dar au păstrat întotdeauna tăcerea. Dacă vor să trăiască în continuare aici, trebuie s-o facă. Pur şi simplu, aşa merg lucrurile.

— În ultimele câteva generaţii, relaţiile dintre ai noştri şi străini au fost foarte bune, zise Melanie. În orice caz, asta susţin bunicii noştri. Acum însă, am tulburat apele. E posibil ca străinii să nu păstreze tăcerea la infinit. E posibil să încerce cumva să ne oprească…

— Posibil? Au făcut-o deja! Exclamă Deborah. Tu ce crezi că i s-a întâmplat lui Kori?

Deodată, mai multe voci se ridicară, producând hărmălaie, fiindcă fraţii Henderson, Sean, Suzan şi Deborah izbucniră, fiecare cu propriile argumente. Diana ridică un braţ.

— Ajunge! Nu e acum momentul, declară ea. Ce i s-a întâmplat lui Kori este una dintre problemele pe care urmează să le rezolve Cercul nostru. Acum, că l-am completat, ar trebui să fim capabili de aşa ceva. Dar nu în noaptea asta. Şi, atât timp cât eu sunt conducătoarea…

— *Provizorie.* Până în noiembrie, interveni Faye, pe un ton tăios.

— Atât timp cât eu sunt conducătoarea *provizorie,* vom acţiona doar când voi hotărî eu şi nu ne vom pripi cu concluziile. Bine?

Diana îi privi pe rând. Unele chipuri erau opace, inexpresive; altele, ca cel al lui Deborah, afişau o ostilitate făţişă. Însă cei mai mulţi încuviinţară sau îşi dădură altminteri consimţământul.

— Foarte bine. Noaptea asta e dedicată iniţierii lui Cassie, zise, întorcându-se spre ea. Ai vreo întrebare?

— Păi…

Cassie avea sâcâitoarea senzaţie că *trebuia* să pună o întrebare, una importantă, dar nu reuşea să-şi dea seama care

anume.

— Băieţii din Cerc… lor cum le spuneţi? Adică, magicieni sau vraci sau cum?

— Nu, răspunse Diana. „Magician” e un cuvânt vechi, desemnând un bărbat înţelept care, de obicei, lucrează de unul singur. Iar „vraci” provine dintr-un cuvânt cu semnificaţia de trădător, amăgitor. „Vrăjitoare” e termenul adecvat pentru noi toţi, chiar şi pentru băieţi. Altceva?

Cassie clătină din cap.

— Bine, atunci, luă cuvântul Faye. Acum, că ne-ai ascultat povestea, avem şi noi să-ţi punem o singură întrebare. O fixă pe Cassie cu privirea şi, schiţând o jumătate de zâmbet ciudat, rosti pe un ton dulceag, prefăcut: Ai de gând să fii o vrăjitoare bună sau una rea?

13

Foarte nostim, îşi zise Cassie. Dar, în realitate, nu era deloc nostim. Pricepu că întrebarea lui Faye era extrem de serioasă. Cumva, nu şi-o închipuia pe Faye dorindu-şi să folosească Puterile – oricare ar fi fost acestea – în favoarea binelui în timp ce pe Diana n-o vedea capabilă să le folosească altminteri.

— Mai are cineva ceva de spus? Întrebări, comentarii, probleme de-ale clubului? Diana îi privi pe rând pe toţi cei din grup. Atunci, declar întrunirea încheiată. Puteţi să plecaţi sau să rămâneţi, cum doriţi. Vom mai ţine o întrunire mâine după-amiază, în care o vom comemora pe Kori şi vom discuta un plan de acţiune.

Se produse un murmur general în timp ce membrii Clubului se ridicau, întorcându-se unii spre alţii. Tensiunea electrică de până atunci, care menţinuse unitatea grupului, se risipi, însă sfârşitul se lăsa încă aşteptat, de parcă nimeni n-ar fi vrut să plece.

Suzan se duse în spatele unei stânci şi luă de-acolo câteva baxuri cu sucuri dietetice. Laurel se strecură cu promptitudine după o alta şi reveni cu un termos încăpător.

— E ceai de măceşe, anunţă, turnând într-o ceaşcă lichidul aromat, roşu-închis, şi zâmbindu-i lui Cassie. Fără pic de frunze de ceai, dar o să te încălzească şi, poate, o să te facă să te simţi mai bine. Are efect calmant şi purificator.

— Mersi, zise Cassie, acceptând recunoscătoare ceaşca.

I se învârtea capul. Supraîncărcare cu informaţii, îşi zise.

Sunt o vrăjitoare, se gândi apoi, mirându-se. În orice caz, măcar pe jumătate. Iar mama şi bunica… sunt amândouă vrăjitoare, prin naştere. Era o noţiune bizară şi aproape imposibil de acceptat.

Mai luă o înghiţitură din ceaiul fierbinte şi dulce, tremurând fără să vrea.

— Poftim, îi zise Melanie, scoţându-şi şalul verde-pal şi punându-l pe umerii lui Cassie. Noi suntem obişnuite cu frigul; tu, nu. Dacă vrei, putem să aprindem un foc.

— Nu, îmi ajunge şalul, răspunse Cassie, strângându-şi picioarele goale sub ea. E superb… e foarte vechi?

— A fost al străbunicii străbunicii mele… dacă-ţi vine să crezi aşa ceva, răspunse Melanie. De obicei, pentru Cercuri ne îmbrăcăm mai neobişnuit: putem să purtăm orice avem chef, iar uneori devine chiar scandalos. Dar în noaptea asta…

— Da, zise Cassie, dând aprobator din cap.

Melanie e mai drăguţă decât de obicei, se gândi. Se comportă aproape ca Laurel sau ca Diana. Ideea o nedumeri pentru o clipă, după care înţelese.

Sunt de-a lor acum, îşi zise şi, pentru prima oară, înţelese pe deplin ce însemna asta. Nu mai sunt o căţeluşă culeasă de pe stradă. Sunt membră cu drepturi depline a Cercului.

Resimţi din nou în sânge clocotul entuziasmului, al euforiei. Şi mai era o senzaţie mai profundă, aceea de recunoaştere. Ca şi cum ceva din adâncul ei ar fi aprobat, spunând: *Da, am ştiut asta tot timpul.*

O privi pe Melanie cum soarbe tăcută din ceai şi pe Laurel îndreptând o lumânare roz, care se aplecase într-o parte. Pe urmă, o privi pe Diana, care stătea în picioare, ceva mai încolo, împreună cu fraţii Henderson: trei capete blonde, strânse laolaltă. Diana părea să nu se sinchisească de faptul că purta toga albă, subţire, şi bijuteriile acelea sofisticate. Pentru ea, părea o costumaţie firească.

Lumea mea, îşi zise Cassie. Senzaţia aceea bruscă de apartenenţă – de iubire – era atât de intensă, încât îi dădură lacrimile. Apoi, se uită la Deborah şi la Suzan, care erau adâncite într-o conversaţie, şi la Faye, care asculta cu un zâmbet blajin monologul surescitat al lui Sean, şi la Nick, care fixa cu privirea oceanul, tăcut, ţinând în mână o cutie care nu conţinea suc.

Chiar şi ei, îşi zise. Era dispusă să încerce să se înţeleagă cu toţi ceilalţi membri, cu toţi de acelaşi sânge cu ca. Până şi cu cei care încercaseră s-o lase pe afară.

Îşi întoarse iar privirea spre Laurel, descoperind că fata subţirică şi şatenă o urmărea cu o un zâmbet înţelegător.

— Cam multe de absorbit dintr-odată, îi zise Laurel pe un ton cunoscător.

— Da. Dar, în acelaşi timp, e şi captivant.

Laurel zâmbi.

— Aşadar, acum, că eşti vrăjitoare, ce vei face prima dată?

Cassie izbucni în râs, simţindu-se ca şi cum ar fi fost beată.

Puterea, se gândi. E atât de multă Putere aici… iar acum pot s-o cuprind. Clătină din cap şi-şi ridică mâna în care nu ţinea ceaşca de ceai.

— Dar ce *putem* să facem? întrebă ea. Adică, ce fel de lucruri?

Laurel şi Melanie schimbară o privire.

— În mare, cam orice, îi răspunse Melanie. Luă cartea pe care i-o arătase Diana mai devreme şi o răsfoi, prezentându-i lui Cassie mai multe pagini. Erau îngălbenite şi fragile, acoperite de un scris înghesuit, ilizibil. Dar mai cuprindeau şi bileţele adezive de culoare roz şi marcaje cu benzi de plastic. Pe aproape fiecare pagină exista câte unul, unele având chiar mai multe. Asta e prima Carte a Umbrelor de care am reuşit să facem rost, îi explică Melanie. Lucrăm la ea de circa cinci ani, descifrând descântecele şi transcriindu-le în limbajul modern. Eu mă folosesc chiar şi de computer, pentru referinţe încrucişate.

— Ca un fel de Discheta Umbrelor, glumi Cassie.

Laurel zâmbi.

— Exact. Şi e ciudat, ştii, dar, de îndată ce începi să înveţi descântece şi ritualuri, parcă se trezeşte ceva în tine… şi ajungi să le creezi pe ale tale.

— Instinctul, murmură Cassie.

— Exact, confirmă Laurel. Îl avem cu toţii; unii, mai mult decât alţii. Iar câţiva dintre noi se pricep mai bine decât ceilalţi la unele lucruri, cum ar fi invocarea diferitelor Puteri. Eu lucrez cel mai bine cu Pământul, preciză, luând o mână de nisip şi lăsându-l să i se scurgă printre degete.

— Ai trei încercări să ghiceşti la ce se pricepe Faye cel mai bine, rosti sec Melanie.

— Dar, oricum, ca să-ţi răspund la întrebare, putem să facem o grămadă de lucruri, continuă Laurel. Totul depinde de propriile preferinţe. Farmece de protecţie, de apărare…

— De atac, interveni Melanie, aruncându-le o privire lui Deborah şi Suzan.

— … diverse vrăji mărunte, cum ar fi aprinderea focului… Cât despre cele importante, ca… în fine, o să afli. Farmece pentru leac şi pentru găsirea unor lucruri… preziceri, divinaţii… Elixire de dragoste… Zâmbi, văzând-o pe Cassie că-şi ridică iute privirea. Te-ar interesa aşa ceva?

— A, puţin, poate, răspunse Cassie, îmbujorându-se.

Doamne, cât şi-ar fi dorit să-şi poată măcar aduna gândurile! Încă avea acea senzaţie sâcâitoare că-i scăpase ceva, un lucru evident, dar pe care-l trecuse cu vederea, şi trebuia neapărat să întrebe. Dar ce?

— Există o serie de controverse cu privire la aspectul etic al elixirelor şi al farmecelor de dragoste, preciză Melanie, cu o expresie nu întru totul aprobatoare în ochii ei cenuşii. Unii consideră că reprezintă o violare a libertăţii individuale, ştii? Iar un farmec greşit se poate întoarce întreit asupra persoanei care-l aruncă. Unii cred că nu merită riscul.

— Iar alţii, adăugă Laurel, mimând solemnitatea şi cu ochii căprui sclipindu-i, susţin că în dragoste şi în război e permis orice. Dacă înţelegi la ce mă refer.

Cassie îşi muşcă buza. Oricât s-ar fi străduit să se concentreze asupra gândului aceluia tulburător şi sâcâitor, mereu apărea un altul, care i-l alunga din minte. Sau nu atât un gând, cât o *speranţă,* întrevederea unei posibilităţi.

Elixire pentru dragoste. Şi găsirea unor lucruri. Ceva care să-l găsească pe *el* şi să i-l aducă. Oare chiar exista o astfel de vrajă? Avea ea o presimţire că da.

Să-l găsesc pe *el...* pe băiatul cu ochi albaştri-cenuşii… O senzaţie de căldură îi cuprinse stomacul, iar palmele începură s-o furnice. Însăşi posibilitatea aceasta părea să-i dea aripi. O Doamne, dac-ar putea să ceară un singur lucru…

— Să presupunem, începu ea, constatând uşurată că vocea îi suna normal, că ai vrea, să zicem, să găseşti pe cineva cu care te-ai cunoscut, dar i-ai pierdut urma. Cineva care… ţi-a plăcut şi ai vrea să-l revezi. Există vreo vrajă pentru asta?

Ochii căprui ai lui Laurel sclipiră din nou.

— Ia zi, e cumva vorba despre un băiat?

— Da, răspunse Cassie, conştientă că se înroşise iar.

— Păi… Laurel aruncă o privire spre Melanie, care clătina resemnată din cap, apoi se uită iar la Cassie. Ceva de genul unui simplu descântec arboricol. Arborii sunt în armonie cu sentimente precum iubirea şi prietenia, cu orice se dezvoltă şi dă viaţă. Iar toamna este perioada potrivită pentru a folosi recolta ca de exemplu merele. Aşa că eu aş face o vrajă cu mere. Una e aşa: iei un măr şi-l tai în două. Pe urmă, iei două ace – din cele obişnuite, pentru cusut – şi-l treci pe unul prin urechile celuilalt,

după care le legi împreună cu aţă. După asta, le pui înăuntrul mărului, pe care-l lipeşti la loc. Îl legi, ca să nu se desfacă. Pe urmă, îl prinzi înapoi în pom şi rosteşti câteva cuvinte prin care-i spui mărului ce-ţi doreşti.

— Ce fel de cuvinte?

— A, un poem sau cam aşa ceva, răspunse Laurel. Ceva prin care să invoci puterea arborelui şi care te ajută să vizualizezi ce-i ceri. Cel mai bine e să aibă rimă. Nu mă prea pricep să inventez chestii de-astea, dar uite: „Pom de soi, pom de soi, adu-mi iubitul înapoi."

Nu. Nu prea, îşi zise Cassie, străbătută de un fior. Cuvintele lui Laurel se modificau în mintea ei, transformându-se, dezvoltându-se. Avea impresia că aude o voce limpede ca un clopoţel şi totuşi îndepărtată.

Mugur şi frunză, rod de pom bun,
Găsiţi-l, legaţi-l de mine acum.
Rădăcină şi ram, boboc şi lăstar,
Cu fir de iubire uniţi-ne iar.

Buzele i se mişcară, fără să scoată un sunet, odată cu versurile. Da, ştia cumva, în adâncul sufletului, că aşa trebuia. Acesta era descântecul… dar oare chiar ar îndrăzni să-l folosească?

Da. Pentru *el,* aş risca orice, se gândi. Îşi coborî privirea spre degetele cu care grebla absentă nisipul. *Mâine,* se hotărî. Mâine o fac. După care o să-mi petrec fiecare minut al fiecărei zile urmărind totul şi sperând. Aşteptând clipa în care o să văd o umbră, o să ridic privirea şi o să fie el sau o să aud paşi şi o să mă întorc şi o să-l văd venind. Sau când…

Ceea ce se întâmplă mai departe fu atât de uluitor şi de neaşteptat, încât Cassie fu cât pe ce să scape un ţipăt.

Un bot umed i se repezi în palmă.

Nu strigă, pentru că fu cât pe ce să facă infarct: ţipătul îi ajunse până în gât, dar apoi chiar *văzu* câinele şi totul se înceţoşă. Mâna ei, care se pregătea să se tragă înapoi, căzu inertă la loc. Buzele i se deschiseră, apoi se închiseră fără să scoată vreun sunet. Prin ceaţă şi prin pâclă, întrezări ochii maronii şi aposi şi blana scurtă, mătăsos-ţepoasă, de pe bot.

Dulăul se uită la ea cu gura deschisă, parcă râzând şi spunându-i: „Ce, nu te bucuri că mă vezi?”

Atunci, Cassie îşi ridică privirea, căutându-l pe stăpânul câinelui.

Şi el se uita la ea, de acolo, de sus, aşa cum o privise în ziua aceea, pe plajă, în Cape Cod. Razele lunii i se încurcau în părul roşcat, prefăcând unele şuviţe în roşu, iar altora dându-le nuanţa întunecată a vinului. Ochii albaştri-cenuşii păreau argintii.

O găsise.

Totul încremeni. Vuietul oceanului deveni aproape o şoaptă, îndepărtându-se, iar Cassie nu mai auzi niciun alt sunet. Până şi briza se stinsese. Parcă întregul univers ar fi rămas în aşteptare.

Cu mişcări lente, Cassie se ridică în picioare.

Şalul verde căzu în spatele ei. Simţea frigul, dar asta numai fiindcă o făcea să fie conştientă de propriul trup, de fiecare părticică a lui, furnicând-o ca un curent electric. Totuşi, în mod ciudat, chiar dacă era profund conştientă de propriul corp, avea în acelaşi timp senzaţia că pluteşte deasupra lui. Exact ca prima dată, i se părea că se vede – şi-l vede pe el – stând acolo, pe plajă.

Se vedea pe sine, în cămăşuţa ei subţire de noapte, desculţă, cu părul atârnându-i despletit pe umeri, cu privirea înălţată spre el. Aidoma Clarei, din baletul „Spărgătorul de nuci”, îşi zise, când se trezeşte în miez de noapte şi-l priveşte pe prinţul venit s-o ia într-o lume fermecată. Se şi *simţea* asemenea Clarei. De parcă lumina lunii ar fi prefăcut-o în ceva delicat şi frumos, în ceva fermecat. De parcă el ar fi putut s-o ia în braţe chiar în clipa aceea şi să danseze cu ea. De parcă ar fi putut să danseze la nesfârşit, luminaţi de lună.

Acum, se *sorbeau* din ochi unul pe celălalt. Din clipa în care privirile li se întâlniseră, niciunul nu şi-o mai desprinsese. Vedea mirarea pe chipul lui. Ca şi cum ar fi fost la fel de surprins de revedere ca şi ea… dar cum ar fi putut? Doar el o găsise; sigur o căutase.

Struna din argint, se gândi. Acum nu putea s-o vadă, în schimb o simţea, îi simţea vibraţiile puterii. O simţea legându-i, inimă de inimă. Tremuratul i se mută din piept în stomac, răspândindu-se apoi pretutindeni.

Struna îşi înteţea strânsoarea, atrăgându-i unul spre celălalt.

Atrăgând-o spre el. Mâna lui se ridică încet, întinzându-se către ea. Îşi ridică şi ea mâna, să şi-o prindă într-a lui…

Şi atunci, se auzi un strigăt din spatele ei. Băiatul înalt privi peste umărul ei, distras. Şi braţul lui coborî la loc.

Ceva se interpuse între ei, ceva strălucitor. Strălucitor ca lumina soarelui, spulberându-i transa lui Cassie. Era Diana – şi îl îmbrăţişa pe băiatul înalt, cu păr roşcat. Îl ţinea în braţe. Ba nu – se ţineau reciproc în braţe. Cassie privi năucită cum el cuprinde o altă fată în braţe. Reuşi cu greu să înţeleagă cuvintele pe care le auzi apoi.

— Of, Adam… *cât* mă bucur că te-ai întors.

Cassie era încremenită ca un stâlp de gheaţă.

N-o mai văzuse până atunci pe Diana pierzându-şi stăpânirea de sine, însă, în acea clipă, Diana îşi pierduse calmul. Plângea. Cassie o vedea cum tremură şi-l vedea pe băiatul înalt – pe *Adam* – îmbrăţişând-o, încercând s-o liniştească.

O ţinea în braţe. O ţinea în braţe pe Diana. Şi numele lui era Adam.

„Vrei să spui că nu ţi-a povestit încă despre Adam? Diana, tu chiar că eşti mult prea modestă…” „Cine e? Iubitul tău?” „E drăguţ. Cred c-o să-ţi placă de el.”

Cassie căzu în genunchi şi-şi îngropă faţa în blana lui Raj, agăţându-se cu disperare de dulău. N-ar fi suportat să-i vadă cineva chipul în clipa aceea şi-i era recunoscătoare lui Raj pentru masivitatea lui caldă şi pentru că se putea sprijini de el. O Doamne, o *Doamne…*

Auzi vag vocea lui Adam.

— Ce s-a întâmplat? Am încercat să mă întorc la timp pentru iniţierea lui Kori, dar ea unde e? Ce se petrece aici?

Îşi întoarse privirea spre Cassie.

— Şi…

— Ea e Cassie Blake, i-o prezentă Diana. E nepoata doamnei Howard şi s-a mutat aici de curând.

— Da, o…

Însă Diana, neatentă din cauza mâhnirii, continuă să vorbească.

— Şi tocmai am iniţiat-o pe ea, în locul lui Kori.

— *Ce?* izbucni Adam. De ce?

Se aşternu tăcerea. Până la urmă, Melanie fu cea care se

hotărî să vorbească, pe un ton la fel de liniştit şi de detaşat ca al unui prezentator de ştiri care anunţă ceva.

— Pentru că azi-dimineaţă – sau, mai bine zis, ieri-dimineaţă, din moment ce acum e deja miercuri – trupul lui Kori a fost găsit la poalele colinei de la şcoală. Avea gâtul rupt.

— O Doamne. Cassie îşi ridică privirea şi observă că Adam o strângea acum mai tare pe Diana. Apoi, îl văzu închizând ochii pentru o clipă, în timp ce ea sprijinea de el, tremurând din nou. Pe urmă, îi deschise şi se uită la fraţii Henderson. Chris… Doug… zise el.

— Străinii au omorât-o, anunţă Doug printre dinţii încleştaţi.

— *Sally* a făcut-o, mârâi Deborah.

— *Nu ştim cine a omorât-o,* o contrazise cu putere Diana. Şi n-o să facem nimic până nu aflăm precis.

Adam o aprobă.

— Iar voi, zise el, îndreptându-şi privirea spre ceilalţi din grup, cu ce-aţi ajutat în timp ce s-au petrecut toate astea?

— Cu nimic, răspunse Nick.

Stătea cu braţele încrucişate, urmărind impasibil desfăşurarea scenei. Acum, privirea lui sfidătoare o întâlni pe a lui Adam şi rămase încleştată de ea. Era limpede că cei doi nu se simpatizau deloc.

— El a ajutat, Adam, interveni Diana, împiedicându-l pe Adam să spună ceea ce avea de gând. A venit la întruniri şi e aici în noaptea asta. E tot ce-i putem cere.

— Dar nu e tot ce-aş putea *eu* să-i cer, replică Adam.

— N-ai decât să ceri. De la mine nu mai obţii nimic altceva, rosti Nick, întorcându-i spatele. Eu am plecat, anunţă el.

— A, nu pleca… începu Laurel, însă Nick o pornise deja.

— Am venit pentru că mi-a cerut Diana, dar acum am terminat. Îmi ajunge pentru noaptea asta, adăugă el peste umăr.

Şi dispăru.

Faye se întoarse spre Adam şi-i adresă zâmbetul ei cel mai lent şi mai orbitor. Îşi împreună palmele şi începu să aplaude.

— Superbă treabă, Adam. Pe-aici, Diana şi-a petrecut ultimele trei săptămâni trudind ca o sclavă ca să ţină trupa unită, iar tu ai destrămat-o în doar trei minute. Nici măcar mie nu mi-ar fi ieşit mai bine.

— A, du-te învârtindu-te, Faye! exclamă Laurel.

Între timp, Cassie stătea tot în genunchi. Deşi se ţinea de Raj, nu putea să vadă, să simtă, să gândească decât un singur lucru. Că braţul lui Adam – braţul *lui* – o cuprindea pe Diana pe după umeri

Îl cheamă Adam. Şi e al ei. Nu al meu; al ei. Aşa a fost dintotdeauna.

Dar nu se putea. Era imposibil. În ciuda oricăror şanse, îl regăsise; el se întorsese la ea. Fără vreun farmec pentru dragoste, parcă atras de însăşi intensitatea nevoii ei de el, venise – şi nu putea să-l aibă.

Cum de fusese atât de proastă? Cum de nu-şi dăduse seama? Discutaseră în noaptea asta despre completarea Cercului, despre doisprezece membri, mereu doisprezece. Dar, dacă i-ar fi trecut prin cap să numere, ar fi remarcat că nu erau decât unsprezece. Diana, Melanie şi Laurel — trei; cu Faye, Suzan şi Deborah, şase. Plus băieţii: fraţii Henderson, Nick şi Sean… se făceau zece. Iar cu Cassie, unsprezece. Tot timpul, ceva din adâncul minţii ei ştiuse că nu iese la socoteală şi tot încercase s-o informeze. Însă ea nu ascultase.

Şi cum e posibil să nu fi ştiut *oricum?* Se gândi. Cum e posibil să nu-mi fi dat seama că băiatul pe care l-am cunoscut trebuia să fie unul dintre ei? Toate indiciile erau chiar acolo, sub ochii mei. Are Puteri – doar am văzut asta pe plajă, cu Portia. Mi-a citit gândurile. Mi-a spus că e din alte părţi; mi-a spus că e diferit. Portia chiar a pronunţat cuvântul.

Vrăjitoare.

Iar în noaptea asta am aflat că, de fapt, Clubul nu e altceva decât un sabat vrăjitoresc. Ultima generaţie de vrăjitoare din Lumea Nouă. Trebuia să-mi fi dat *atunci* seama că el sigur era de-ai lor.

Ştiam chiar că Diana are un iubit, un iubit care era plecat să „viziteze”. Piesele puzzle-ului erau toate în faţa mea. Doar că n-am vrut să le pun cap la cap.

Pentru că sunt îndrăgostită de el. N-am ştiut cât de tare până nu l-am revăzut în noaptea asta. Iar el îi aparţine celei mai bune prietene ale mele. „Surioarei” mele.

O urăsc.

Gândul acesta era îngrozitor de intens, făcând-o să-şi încleşteze pumnii în blana câinelui mare. Era un val de emoţie

brută, primară, un sentiment atât de puternic, încât, pe moment, îi alungă suferinţa. O ură asasină, roşie ca sângele, năvălind din ea spre fata cu părul ca lumina lunii.

Ca lumina lunii şi a soarelui, ţesute împreună. Privindu-l acum, cu acea violenţă acidă clocotind încă în ea, prin mintea lui Cassie apăru fulgerător o altă imagine. Acelaşi păr incredibil de strălucitor, revărsându-se peste frâna de mână. Imediat după ce Diana o salvase de Faye.

Când te ducea la ea acasă, unde a avut grijă de tine, îi şopti o voce. Te-a spălat, ţi-a curăţat hainele şi ţi-a dat să mănânci, te-a prezentat prietenelor ei. Te-a apărat, ţi-a dăruit un loc de care să simţi că aparţii. Te-a făcut sora ei.

Şi-acum, ce spuneai – că o urăşti?

Cassie simţi furia aceea roşie şi asasină părăsind-o. Nu putea s-o reţină şi nici nu-şi dorea să încerce. Nu putea s-o urască pe Diana – pentru că o iubea. Şi îl iubea pe Adam. Îi iubea pe amândoi şi voia să-i ştie fericiţi.

Aşadar, cu *tine* cum rămâne? O interogă vocea din interior.

Răspunsul era extrem de simplu. Ei doi erau evident făcuţi unul pentru celălalt. Amândoi înalţi – Diana avea chiar înălţimea potrivită ca să-l poată privi în ochi. Amândoi, în clasa a douăsprezecea: Diana era suficient de matură pentru el. Cum şi-ar fi putut închipui vreodată Cassie că un tip mai în vârstă ar fi interesat de ea? Erau amândoi izbitor de atrăgători, amândoi încrezători, amândoi având calităţi de lideri.

Şi amândoi aveau sânge pur de vrăjitoare, îşi reaminti Cassie. Pun pariu că el e incredibil de talentat — normal că e talentat. Diana n-ar alege decât ce e mai bun. Pentru că ea însăşi e cea mai bună.

Şi nu uita că se iubesc din copilărie. Sunt împreună de când se ştiu; nici măcar n-au ochi pentru altcineva. E clar că sunt făcuţi unul pentru altul.

Aşa că totul e cât se poate de evident şi cât se poate de simplu – dar atunci de ce se simţise de parcă o lamă ascuţită i-ar fi sfârtecat măruntaiele? Nu trebuia decât să le dorească să fie fericiţi şi să lase deoparte orice gând că ea şi Adam ar putea fi vreodată împreună. Să se resemneze cu ce urma oricum să se-ntâmple. Să le dorească noroc.

Acela fu momentul în care hotărârea i se impuse de la sine,

limpede şi rece. Orice-ar fi, îşi jură, Diana n-o să afle niciodată.

Şi nici el.

Dacă Diana ar afla despre sentimentele lui Cassie, s-ar necăji. Era atât de lipsită de egoism, încât era posibil chiar să se simtă nevoită să reacţioneze cumva… de exemplu, să i-l dăruiască pe Adam lui Cassie, astfel încât ea să nu sufere. Şi, dacă n-ar fi făcut aşa ceva, tot s-ar fi simţit groaznic.

Prin urmare, Cassie nu-i va permite să afle. Era cât se poate de simplu.

Nici cu vorba, nici cu privirea, nici cu fapta, îşi jură cu aprindere. Orice-ar fi, n-o s-o fac nefericită pe Diana. Jur.

Un bot umed o tot împungea şi auzi scâncete uşoare. Raj se plângea că nu-i acordă atenţie.

— Cassie?

Diana o striga. Cassie îşi dădu seama cum arăta, agăţându-se ameţită de câinele acela mare.

— Ce e? întrebă, încercând să-şi stăpânească tremurul buzelor.

— Te-am întrebat dacă te simţi bine.

Diana o privea cu ochi limpezi şi verzi, plini de îngrijorare. Printre genele grele se vedeau urmele recente ale lacrimilor. Privind în ochii ei, Cassie făcu cel mai curajos lucru din viaţa ei. Chiar mai curajos decât să-l înfrunte pe Jordan Bainbridge şi arma lui, cu mult mai curajos decât să se arunce în ajutorul lui Sally, pe colină.

Zâmbi.

— Perfect, zise, mângâindu-l încă o dată pe Raj înainte să se ridice în picioare.

Vocea îi suna străină, incredibil de falsă şi de ridicolă. Însă Diana nu se aştepta la falsitate din partea ei, aşa că se linişti.

— Doar că… s-au întâmplat atât de multe în noaptea asta, continuă Cassie. Bănuiesc că sunt un pic copleşită.

Adam tocmai deschidea gura. Avea să le spună tuturor, îşi dădu seama Cassie. Avea să le spună cum se cunoscuseră şi tot ce se petrecuse după aceea. Iar atunci Faye, care nu era proastă deloc, urma să pună lucrurile cap la cap. O să-şi dea seama că el era băiatul din poemul lui Cassie.

Nu se putea întâmpla aşa ceva. Ea nu va permite. Nimeni nu trebuie să afle.

— Şi încă n-ai făcut prezentările, se repezi, adresându-i-se Dianei. Ştii că abia aştept să-ţi cunosc iubitul încă de când mi-ai povestit despre el.

— Scuză-mă, nu le-am făcut, nu-i aşa? Cassie, el e Adam… ştiu c-o să vă placă unuia de celălalt. El a fost plecat…

— În vizită, interveni cu febrilitate Cassie, văzând că Adam deschidea iar gura.

— Nu, nu în vizită. Ştiu că aşa ţi-am spus, dar acum pot să-ţi destăinui adevărul. A fost să caute anumite… obiecte… care i-au aparţinut vechiului sabat, celui original. Din însemnările lor, ne-am dat seama că erau în posesia unor instrumente puternice, care s-au pierdut cumva. Instrumentele Supreme. Adam le tot caută încă de când a auzit prima dată de ele.

— Şi se întoarce cu mâinile goale, comentă Faye cu vocea ei răguşită, amuzată. Bănuiesc că nici de data asta nu e altfel.

Atenţia lui Adam era acum distrasă. Se uită la fata înaltă şi brunetă şi-i zâmbi. Era un zâmbet viclean, încărcat de promisiunea unor secrete.

— Ce e? Rosti Faye cu cinism, după care, văzându-l că zâmbeşte mai departe, repetă: *Ce e?* Doar nu te aştepţi să credem că…

— Adam, interveni Diana, cu vocea schimbată, vrei să spui că…?

Adam nu le răspunse decât printr-un zâmbet şi mai larg, după care făcu semn din cap spre un sac marinăresc, aflat puţin mai încolo, pe plajă.

— Sean, du-te să-l iei.

Sean se repezi într-acolo, apoi se întoarse văitându-se:

— E *greu.*

— Adam, şopti Diana, privindu-l cu ochi mari.

Adam luă sacul marinăresc din mâinile lui Sean şi-l lăsă jos.

— Păcat că Nick s-a grăbit să plece, zise. Dacă rămânea, poate vedea şi el.

Îşi vârî înăuntru ambele mâini şi scoase la iveală un craniu.

14

Avea mărimea şi forma unui craniu omenesc, dar părea să fie în întregime din cristal. Lumina lunii se reflecta prin el, în el. Avea dinţi tot din cristal, iar găvanele goale păreau să privească drept spre Cassie.

După o clipă de tăcere, Faye întinse mâna spre el.

— Ne-ne! exclamă Adam, îndepărtându-l de ea. Nu.

— *Unde l-ai găsit?* Se interesă Faye.

Vocea ei nu mai era leneşă, ci plină de un entuziasm înfrânat cu greu.

Chiar şi prin amorţeala ei, Cassie simţi un junghi de teamă auzindu-i tonul şi observă schimbul rapid de priviri dintre Adam şi Diana. Apoi, el se întoarse spre Faye.

— Pe o insulă.

— Pe *care* insulă?

N-am ştiut că eşti atât de interesată. Până acum, nu păreai să fii.

Faye îi aruncă o privire furioasă.

— Într-un fel sau în altul, tot o să aflu, Adam.

— Nu mai e nimic acolo unde l-am găsit. Crede-mă, e singurul Instrument Suprem ascuns acolo.

Faye trase aer în piept, după care se destinse şi zâmbi.

— Ei bine, sper c-o să ne laşi măcar să-l privim.

— *Nu,* se împotrivi Diana. Deocamdată, nimeni nu se atinge de el. Nu ştim nimic despre el, în afară de faptul că a fost întrebuinţat de vechiul sabat... de John cel Negru însuşi. Iar asta înseamnă că e primejdios.

— Dar ştim sigur că e craniul din cristal despre care a scris John cel Negru? Se interesă Melanie, cu vocea ei liniştită şi raţională.

— Da, îi răspunse Adam. Cel puţin, se potriveşte perfect cu descrierea din vechile consemnări. Şi l-am găsit într-un loc aidoma celui menţionat de John cel Negru. Eu cred că este originalul.

— Atunci, trebuie curăţat, purificat şi studiat înainte ca *oricare* dintre noi să lucreze cu el, hotărî Diana. Apoi, se întoarse spre

Cassie. John cel Negru a fost unul dintre conducătorii sabatului iniţial, îi explică ea. A murit la scurt timp după ce s-a întemeiat New Salem, dar, înainte de asta, a luat cu el cele mai puternice instrumente ale sabatului şi le-a ascuns. Pentru a fi păstrate la loc sigur, a susţinut el; în realitate însă, le dorea numai pentru el.

Pentru foloase personale şi pentru răzbunare, adăugă, aruncându-i lui Faye o privire plină de înţelesuri. Era un om rău şi tot ce a atins este plin de influenţe nefaste. N-o să ne folosim de craniu până când nu ştim precis că putem s-o facem în deplină siguranţă.

Dacă John cel Negru a avut vreo legătură cu craniul acesta, îşi zise Cassie, atunci *sigur* era un om rău. Într-un fel pe care nu şi-l putea explica, *simţea* întunericul emanând din el. Dacă n-ar fi fost atât de îndurerată şi de ameţită, ar fi spus-o cu voce tare – dar, în mod sigur, ceilalţi puteau să-şi dea seama şi singuri.

— Vechiul sabat n-a reuşit niciodată să regăsească pierdutele Instrumente Supreme, tocmai spunea Laurel. Au căutat cu toţii, pentru că John cel Negru a lăsat anumite indicii privitoare la unde ar fi putut să le ascundă, însă n-au avut noroc. Au făurit instrumente noi, dar niciunul n-a ajuns vreodată la fel de puternic pe cât fuseseră cele originale.

— Iar acum am găsit unul dintre ele, preciză Adam, cu un licăr de entuziasm în ochii lui albaştri-cenuşii.

Diana îi atinse uşor dosul mâinii cu care ţinea craniul, îi zâmbi, iar mesajul transmis era mai limpede decât dac-ar fi fost exprimat în cuvinte: mândrie şi triumf împărtăşite. Acesta era proiectul *lor*, unul la care trudiseră vreme de ani întregi, iar acum, în sfârşit, reuşiseră.

Cassie îşi încleştă încă o dată dinţii, stăpânindu-şi durerea din coşul pieptului. Ei doi merită să rămână singuri şi să se bucure împreună, îşi zise. Şi atunci, cu o veselie fragilă, forţată, zise:

— Ştiţi, eu sunt cam obosită. Cred că ar fi vremea…

— Sigur, o întrerupse preocupată Diana. Îmi închipui că eşti epuizată. Toţi suntem. Putem să discutăm mai multe despre asta la întrunirea noastră de mâine.

Cassie încuviinţă şi nimeni nu ridică vreo obiecţie. Nici măcar Faye. Numai că, în timp ce Diana le ruga pe Melanie şi pe Laurel s-o conducă pe Cassie pe plajă, până acasă, Cassie surprinse întâmplător privirea lui Faye. În ochii aceia aurii se citea o

expresie neobişnuită, calculată, care ar fi neliniştit-o dacă ar mai fi fost capabilă să-i pese.

Acasă, toate luminile ardeau, chiar dacă zorii nu-şi făcuseră încă apariţia dinspre ocean. Melanie şi Laurel o conduseră înăuntru pe Cassie şi le găsiră pe mama şi pe bunica ei aşteptând în salon: o încăpere demodată şi formală, în aripa din faţă a casei. Cele două femei erau îmbrăcate în cămăşi de noapte şi halate. Mama lui Cassie avea părul despletit.

Judecând după expresia de pe feţele lor, Cassie îşi dădu imediat seama că ştiau.

De-asta am fost adusă aici? se întrebă. Ca să mă alătur Cercului? Acum, nu mai avea nici urmă de îndoială că fusese *adusă* aici intenţionat şi dintr-un motiv anume.

Vocile ei interioare nu-i oferiră niciun răspuns, nici măcar cea aflată mai în profunzime. Iar asta o tulbură.

Dar nu avea vreme să-şi bată capul cu asta. Nu acum. Privi faţa trasă şi încordată a mamei, dar, în acelaşi timp, şi plină de un soi de mândrie şi de speranţă greu stăpânite. Ca o mamă care-şi urmărise fiica sărind de pe trambulină la Olimpiadă, iar acum aştepta înfrigurată notele arbitrilor. Bunica avea aceeaşi înfăţişare.

Dintr-odată, în ciuda durerii chinuitoare din piept, Cassie fu inundată de un val de iubire protectoare faţă de ele. Faţă de amândouă. Izbuti chiar să zâmbească, stând în prag, împreună cu Melanie şi Laurel.

— Ia zi, bunico, familia noastră are şi ea o Carte a Umbrelor? întrebă ea.

Încordarea se risipi, iar cele două femei izbucniră în râs.

— Din câte ştiu eu, nu, răspunse bunica. Dar, oricând vrei, putem să mai aruncăm o privire prin pod.

Întrunirea de miercuri după-amiază fu una tensionată. Toată lumea era cu nervii încordaţi la maxim. Iar Faye era clar că avea o agendă ascunsă.

Nu voia să discute decât despre craniu. Trebuiau să-l folosească, susţinea ea, şi asta imediat. Foarte bine, atunci, dacă nu să-l *folosească,* măcar să-l verifice. Să încerce să-l activeze, să vadă ce-a rămas impregnat în el.

Diana refuza întruna. Nu, nu-l verificăm. Nu, nu-l activăm. Mai

întâi trebuie să-l purificăm. Să-l îngropăm. Să-l curăţăm. Iar Faye ştia că asta avea să dureze săptămâni întregi, dacă se făcea aşa cum trebuie. Şi, cât timp Diana era la conducere…

Faye declară că, în ritmul acesta, era posibil ca Diana să nu mai fie pentru multă vreme la conducere. Mai bine zis, dacă Diana refuza în continuare să testeze craniul, Faye putea pur şi simplu să ceară imediat un vot pentru alegerea conducătorului, în loc să mai aştepte până în noiembrie. Asta îşi dorea Diana?

Cassie nu pricepea nimic. Cum adică, să verifici un craniu? Sau să-l îngropi ori să-l cureţi? Numai că, de data aceasta, controversa era mult prea înfierbântată ca să-şi mai aducă aminte cineva să-i explice şi ei.

Pe toată durata întrunirii, se strădui să *nu* privească spre Adam, care încercase să intre în vorbă cu ea înainte, însă reuşise să scape de el. Se agăţase îndârjită de hotărârea ei, chiar dacă energia pe care o consuma ignorându-l o epuiza. Se sili să nu-i privească părul, care-i crescuse un pic faţă de cum era când îl cunoscuse, sau buzele, la fel de frumoase şi de pline de haz ca oricând. Refuză să se gândească la corpul lui, aşa cum i-l văzuse pe plaja din Cape Cod, cu muşchii lui netezi, viguroşi, şi picioarele lungi, goale. Şi, mai mult decât orice, se forţă să nu-i privească ochii.

Singurul lucru pe care Cassie izbuti să-l reţină din toată întrunirea fu acela că Diana se afla într-o poziţie precară. Conducătoare „temporară” însemna că sabatul putea oricând să solicite un vot şi s-o destituie, deşi data oficială pentru alegere fusese fixată, dintr-un anume motiv, în noiembrie. Iar Faye căuta evident sprijin ca să preia *ea* conducerea.

Îi atrăsese de partea ei pe fraţii Henderson, afirmând că aveau nevoie să folosească imediat craniul, ca să afle cine a asasinat-o pe Kori. După toate aparenţele, pe Sean şi-l trecuse în tabăra ei pur şi simplu terorizându-l. Deborah şi Suzan, firește, o sprijiniseră de la început.

Aşadar, erau şase. Ar fi fost tot şase şi de partea Dianei, însă Nick refuza să-şi exprime opinia. Apăruse la întrunire, dar nu făcuse altceva decât să fumeze şi să dea impresia că se gândea la altceva. Când îl întrebară, răspunse că pe el nu-l interesa dacă foloseau sau nu craniul.

— Prin urmare, după cum vezi, eşti în minoritate, îi atrase

Faye atenţia Dianei, cu ochii ei de culoarea mierii înflăcăraţi de triumf. Fie ne laşi să folosim craniul… fie cer să se voteze chiar acum şi-o să vedem dacă mai rămâi tu conducătoarea.

Diana strânse din dinţi.

— Foarte bine, rosti în cele din urmă. Vom încerca să-l activăm – şi doar să-l activăm, nimic mai mult – sâmbătă. E suficient de curând pentru tine?

Faye încuviinţă printr-o înclinare graţioasă a capului. Câştigase – şi o ştia.

— Sâmbătă seara, consimţi şi zâmbi.

* * *

Înmormântarea lui Kori era vineri. Cassie participă alături de toţi ceilalţi membri ai Clubului şi plânse împreună cu ei în timpul slujbei. Pe urmă, la cimitir, avu loc o încăierare între Doug Henderson şi Jimmy Clark, băiatul cu care umblase Kori toată vara trecută. Fu nevoie de intervenţia întregului Club ca să-i despartă. Adulţilor părea să le fie prea frică să se atingă de ei.

Dimineaţa de sâmbătă sosi, senină şi răcoroasă. Pe seară, Cassie se duse acasă la Diana, după ce-şi petrecuse toată ziua stând cu o carte în braţe, prefăcându-se c-o citeşte. Îşi făcea griji pentru ceremonia cu craniul, dar Adam o neliniştea şi mai tare. Orice s-ar întâmpla, îşi repetă, *orice,* n-o să las pe nimeni să ştie ce simt. O să păstrez secretul şi de-ar fi să mă omoare.

Diana arăta obosită, părând că nu dormise îndeajuns. Erau pentru prima dată singure de când cu iniţierea… de când se întorsese Adam. Stând în frumoasa cameră a Dianei, cu privirea aţintită pe prismele din dreptul ferestrei, Cassie aproape reuşi să-şi imagineze că Adam nu se întorsese, că nici măcar nu exista. Atunci, totul ar fi fost atât de simplu; ar fi fost fericită doar pentru că era împreună cu Diana.

Remarcă, pentru întâia oară, un alt perete plin cu gravuri, asemănătoare celor văzute în prima zi.

— Şi ele sunt tot zeiţe? întrebă.

— Da. Aia e Persefona, fiica zeiţei agriculturii.

Vocea Dianei suna moale din cauza oboselii, însă zâmbi spre desen. Înfăţişa o fată zveltă, care râdea în timp ce culegea un braţ de flori. Peste tot, în jurul ei, era primăvară, iar chipul îi era

luminat de bucuria de a fi tânără şi plină de viaţă.

— Şi acolo cine e?

— Atena. Era zeiţa înţelepciunii. Nici ea nu s-a măritat, la fel ca Artemis, zeiţa vânătorii. Toţi ceilalţi zei obişnuiau să vină la ea, cerându-i sfaturi.

Era o zeiţă înaltă, cu o frunte lată şi senină, cu ochii cenuşii şi calmi. Păi, normal că erau cenuşii; doar e o gravură alb-negru, îşi zise Cassie. Dar, cumva, simţea că ar fi fost oricum cenuşii, plini de o inteligenţă rece, meditativă.

Se întoarse spre următoarea gravură.

— Şi cine…

Tocmai atunci, dinspre scară se auziră voci.

— Alo? E cineva acasă? Uşa de la intrare era descuiată.

— Haideţi sus, le strigă Diana. Tata e la treabă… ca de obicei.

— Uite, zise Laurel, făcându-şi apariţia în cadrul uşii. M-am gândit că o să-ţi facă plăcere. Le-am luat de pe drum.

Şi-i întinse un braţ de flori.

— O, săpunăriţe[13]! Au un roz atât de frumos şi pot să le usuc, să fac mai târziu săpun din ele. Şi gura-leului şi sulfină. Mă duc să aduc o vază.

— Ar fi trebuit să aduc şi câţiva trandafiri din grădină, dar i-am folosit pe toţi pentru purificarea craniului.

Melanie îi zâmbi lui Cassie.

— Şi ce mai face noua noastră vrăjitoare? O întrebă, cu ochii ei reci şi cenuşii, dar înţelegători. Total derutată?

— Păi… un pic derutată. Adică – alese la întâmplare unul dintre lucrurile pe care nu le înţelesese –, cum poţi să purifici un craniu cu trandafiri?

— Asta ar fi mai bine s-o întrebi pe Laurel: ea e experta în plante.

— Iar Melanie, adăugă Laurel, e experta în pietre şi cristaluri, şi acesta e un craniu din cristal.

— Dar ce anume *e* un cristal, în definitiv? Întrebă Cassie. Cred că nici măcar asta nu ştiu.

— Păi…

Melanie se aşeză la biroul Dianei, în timp ce Diana se întorcea

[13] Plantă cu flori trandafirii, mai rar albe, ale cărei rădăcini se folosesc la scoaterea petelor de pe stofe (n. red.).

cu vaza şi începea să aranjeze florile. Laurel şi Cassie se aşezară pe pat. Cassie voia cu adevărat să ştie cât mai multe despre lucrurile de care se folosea Cercul pentru vrăji. Chiar dacă nu putea să facă niciodată singura vrajă pe care şi-ar fi dorit-o, tot o vrăjitoare rămânea.

— Unii numesc cristalele „apă fosilizată”, începu Melanie, pe un ton prefăcut didactic. Apa se combină cu un element care le face să se dezvolte. Totuşi, mie îmi place să mă gândesc la ele ca la o plajă.

Laurel pufni, iar Cassie clipi nedumerită.

— O plajă?

Melanie zâmbi.

— Da. Plaja înseamnă nisip şi apă, corect? Iar nisipul nu e altceva decât siliciu. Dacă pui siliciu în apă, în anumite condiţii, se formează dioxid de siliciu: cristale de cuarţ. Aşa că apă plus nisip plus căldură plus presiune egal cristal. Rămăşiţele unei plaje străvechi.

Cassie era fascinată.

— Şi din aşa ceva e făcut craniul?

— Da. E din cuarţ limpede. Mai există şi alte feluri de cuarţ; şi alte culori. Ametistul e mov. Laurel, porţi vreunul?

— Ce întrebare! Normal, mai ales că diseară are loc o ceremonie, replică Laurel, dându-şi la o parte părul lung, şaten-deschis, ca să-i arate urechile lui Cassie. În fiecare îi atârna câte un cristal violet-închis. Îmi plac ametistele, îi explică. Te calmează şi te echilibrează. Iar dacă le porţi împreună cu un cuarţ roz, atrag dragostea.

Lui Cassie i se strânse stomacul. Atât timp cât evitau subiecte precum dragostea, va fi în regulă.

— Şi ce alte pietre mai există? o întrebă pe Melanie.

— O, o grămadă. Din familia cuarţului mai face parte citrinul: Deborah poartă mult aşa ceva. E galben şi favorizează activitatea fizică. Iţi dă energie. Condiţie fizică. Lucruri de-astea.

— Deborah ar avea nevoie de ceva mai *puţină* energie, bombăni Laurel.

— Mie-mi place să port jad, continuă Melanie, răsucindu-şi încheietura stângă şi arătându-i lui Cassie o brăţară superbă. În ea era montată o piatră ovală, translucidă, de un verde-pal. Jadul e liniştitor, calmant. Şi face mintea ageră.

— Dar… chestiile astea au cu adevărat efect? întrebă şovăitoare Cassie. Adică, ştiu că toţi adepţii New Age se dau în vânt după cristale, dar…

— Cristalele nu ţin de New Age, o întrerupse Melanie, aruncându-i lui Laurel o privire care impunea tăcere, fiindcă fata părea pregătită s-o contrazică. Pietrele preţioase au fost folosite încă de la începuturi de vechile popoare… şi, uneori, chiar în slujba binelui. Problema e că sunt pe atât de bune pe cât e şi persoana care le întrebuinţează. Sunt capabile să înmagazineze energia şi să te ajute să invoci Puterile, dar numai dacă ai talent pentru aşa ceva. Aşa că, pentru majoritatea oamenilor, sunt mai degrabă inutile.

— Dar nu şi pentru *noi,* zise Laurel. Deşi nu întotdeauna au efectul la care te-ai aştepta. Lucrurile pot să scape de sub control. Ţi-aduci aminte când Suzan s-a *îmbrăcat* pur şi simplu în carneol[14] şi a fost cât pe ce să fie linşată la meciul de fotbal? Am crezut c-o să se stârnească o revoltă.

Melanie începu să râdă.

— Carneolul e o piatră portocalie şi foarte… stimulativă, îi explică ea lui Cassie. Poţi să îi entuziasmezi excesiv pe alţii, dacă o foloseşti greşit. Suzan încerca să-l atragă pe mijlocaş, dar a întărâtat aproape toată echipa. N-o s-o uit niciodată cum arăta pe urmă, în toaletă, pe când îşi scotea toate pietrele alea din haine.

Izbucni şi Cassie în râs, imaginându-şi scena.

— Nu e bine să porţi tot timpul pietre portocalii sau roşii, adăugă zâmbind Laurel. Dar, evident, Suzan nu vrea să asculte. Şi nici Faye.

— Aşa e, confirmă Cassie, amintindu-şi. Faye poartă o piatră roşie la gât.

— E un rubin cu efect de stea[15], îi explică Melanie. Sunt rare, iar al ei e foarte puternic. Poate să amplifice pasiunea – sau furia – extrem de repede.

---

[14] Cuarţ cu irizaţii feroase, a cărui culoare variază de la roz la roşu-închis (n. red.).

[15] Este vorba despre asterism, fenomen optic prezent uneori la anumite pietre preţioase (rubine, safire etc.), al căror interior reflectă lumina sub formă de stea. În cazul rubinelor, acest fenomen apare datorită impurităţilor de dioxid de titaniu (n. red.).

Cassie mai voia să pună o întrebare. Sau, mai bine zis, *trebuia* s-o facă, fie că-şi dorea, fie că nu.

— Dar o piatră cum ar fi… calcedonia? zise într-o doară. E bună de ceva?

— O, da. Are o influenţă protectoare – poate să te păzească de asprimile lumii. Chiar, Diana, nu i-ai dat tu…?

— Ba da, confirmă Diana, care stătuse tăcută pe băncuţa de la fereastră, ascultând. Acum, zâmbi uşor, amintindu-şi. I-am dat lui Adam o calcedonie atunci când a plecat, astă-vară. E o bucată de calcedonie cu totul specială, îi explică ea lui Cassie. Netedă şi rotundă, cu un fel de model spiralat, ca petalele trandafirilor. Şi e presărată peste tot cu mici cristale de cuarţ.

Şi cu minuscule cochilii negre pe spate, adăugă în sinea ei Cassie. I se făcu rău. Până şi darul pe care i-l făcuse el îi aparţinea, de fapt, Dianei.

— Cassie?

Toate privirile erau îndreptate spre ea.

— Scuze, zise, deschizând ochii şi afişând un zâmbet fals. N-am nimic. Doar… doar cred că sunt puţin cam emoţionată din pricina evenimentului din seara asta. Orice ar fi el.

Toate fetele se dovediră înţelegătoare. Diana încuviinţă mohorâtă, mai însufleţită decât fusese de la venirea lui Cassie.

— Şi eu sunt îngrijorată, mărturisi. E mult prea curând. Încă n-ar fi trebuit să facem aşa ceva… dar nu avem de ales.

— Vezi tu, o lămuri Melanie pe Cassie, craniul a absorbit energiile celui care l-a folosit ultimul. Ca o amprentă a ceea ce a făcut şi a celui care a împlinit fapta. Noi vrem să vedem care ar fi amprentele acestea. Aşa că ne vom concentra asupra lui şi vom vedea ce ne arată.

Fireşte, e posibil să nu reuşim deloc să-l activăm. Uneori, numai o anumită persoană poate s-o facă sau un anumit cod de sunete, de lumini sau de gesturi. Dar, dacă reuşim şi dacă nu e periculos, am putea până la urmă să ne folosim de energia lui ca să ne arate anumite lucruri: de exemplu, cine a ucis-o pe Kori.

— Cu cât cristalul e mai mare, cu atât mai multă energie conţine, rosti Diana. Iar acesta e un cristal *mare.*

— Dar de ce l-au sculptat cei din vechiul sabat în formă de craniu? se interesă Cassie.

— Nu l-au sculptat ei, o lămuri Melanie. Nu ştim cine a făcut-o,

dar e un obiect mult mai vechi decât trei secole. Mai există şi alte cranii din cristal prin lume; nimeni nu ştie cu adevărat cât de multe. Majoritatea se află în muzee şi alte instituţii. Unul dintre ele, Craniul Britanic, e în Muzeul Omenirii din Anglia. Iar Craniul Templierilor aparţine unei oarecare societăţi secrete din Franţa. Vechiul nostru sabat a reuşit cumva să intre în posesia acestuia şi să se folosească de el.

— John cel Negru a făcut-o, o corectă Diana. Mi-aş fi dorit ca Adam să descopere oricare alt Instrument Suprem, în locul craniului. Acesta a fost al *lui,* preferatul lui John cel Negru, şi se poate să-l fi folosit ca să se descotorosească de persoanele care-l incomodau. Mă tem că astă-seară… nu ştiu. Dar mă tem c-o să se-ntâmple ceva îngrozitor.

— N-o să permitem aşa ceva, se auzi o voce nouă, dinspre uşă.

Inima lui Cassie începu să bubuie înfundat, iar sângele îi năvăli în obraji.

— Adam! exclamă Diana.

Se destinse vizibil după ce el veni până la băncuţa de la fereastră, o sărută şi i se aşeză alături. Mereu părea mai liniştită şi, în acelaşi timp, mai radioasă când era el prin preajmă.

— Vom ţine ceremonia de astă-seară sub un control strict, zise el. Şi, dacă vedem că începe să se întâmple un lucru primejdios, îl oprim imediat. Ai pregătit garajul?

— Nu, te-am aşteptat. Putem să-l ducem jos, acum.

Diana descuie dulapul cel mare, iar Cassie văzu craniul de cristal odihnindu-se într-o tavă de sticlă plină de petale de trandafiri roz.

— Parc-ar fi capul Sfântului Ioan Botezătorul, murmură ea.

— Am încercat să-l curăţ cu sare şi cu apă de ploaie, explică Diana. Dar, de fapt, are nevoie de un tratament complet cu cristale şi cu esenţe florale, pentru ca, apoi, să stea îngropat în nisip umed timp de câteva săptămâni.

— O să luăm toate măsurile de precauţie necesare, o asigură Adam. Un triplu cerc de protecţie. O să fie bine.

Luă craniul, de care se lipiseră câteva petale de trandafir, după care plecă, împreună cu Diana, spre garaj. Cassie îl urmări cu privirea când ieşi.

— Nu trebuie să te laşi copleşită de emoţie, o sfătui Melanie.

N-o să faci nimic, de fapt, în timpul ceremoniei. N-o să *poţi;* e nevoie de timp îndelungat până să stăpâneşti divinaţia; de obicei, de ani întregi. Trebuie doar să stai acolo şi să nu rupi Cercul.

Cassie încercă să nu ia în seamă tonul condescendent al vocii ei.

— Auziţi, avem timp să mă ducă vreuna dintre voi până acasă? Le întrebă. Aş vrea să iau ceva de-acolo.

Garajul Dianei era gol; de maşini, cel puţin. Podeaua era curată, excepţie făcând cercul trasat cu cretă albă.

— Îmi cer scuze că vă pun să staţi pe beton, zise Diana, dar am vrut să facem asta înăuntru… unde pot să fiu sigură că vântul n-o să stingă vreo lumânare.

În centrul cercului erau aşezate mai multe lumânări albe, alcătuind un cerc mai mic. Iar în centrul acestuia se afla ceva învelit cu o bucată de pânză neagră, deasupra unei cutii de pantofi.

— Foarte bine, le spuse Diana celorlalţi, care sosiseră în mici grupuri şi acum stăteau cu toţii în garaj. Hai să terminăm odată cu asta.

Se schimbase şi purta acum toga ei albă şi bijuteriile. Privindu-le cu alţi ochi, Cassie bănui că diadema şi brăţara latră – şi poate chiar şi jartiera – aveau anumite semnificaţii mistice. O urmări pe Diana „trasând” Cercul, parcurgându-i circumferinţa cu vârful pumnalului, apoi cu apă, pe urmă cu tămâie şi, în sfârşit, cu o lumânare aprinsă. Pământ, apă, aer şi foc. Urmară câteva incantaţii, la care Cassie încercă să fie atentă. Dar, când toţi se înşiruiră în interiorul cercului şi se aşezară, genunchi lângă genunchi, aşa cum îi instruise Diana, îi dispăru orice interes faţă de ceremonia în sine.

Nu se ştie cum, se nimerise între Faye şi Adam. Stătuse la rând, vrând să se aşeze lângă Sean, dar Faye se strecurase cumva în faţa ei. Poate că Faye nu voia să fie lângă Adam. Ei bine, nici Cassie, deşi din cu totul alt motiv.

Genunchiul lui Adam era lipit de al ei. Aşa le ceruse Diana să stea. Îi simţea căldura, fermitatea. Şi nu se mai putea gândi la nimic altceva.

De cealaltă parte a ei, Faye mirosea a parfum ameţitor,

tropical. Îi dădea o uşoară senzaţie de ameţeală.

Deodată, toate luminile se stinseră.

Cassie nu văzuse cum se procedase, dar era convinsă că nimeni dintre cei aşezaţi nu părăsise cercul. Însă neoanele din tavan se stinseseră brusc.

Era întuneric beznă în garaj. Acum, unica sursă de lumină o reprezenta lumânarea pe care Diana o ţinea în mână. Cassie întrezărea chipul fetei, dar nimic altceva.

— Bine, rosti încetişor Diana. Acum, vom căuta ultimele amprente rămase. Nimic mai mult decât atât – nimeni să nu pătrundă foarte adânc până când nu ne dăm seama cu ce avem de-a face. Şi nu mai e nevoie să vă atrag atenţia că, orice s-ar întâmpla, nu trebuie să rupem cercul.

Nu se uită la Cassie pe când pronunţa ultima frază, însă alţi câţiva, da, vrând parcă să dea de înţeles că, poate, *era* nevoie să-i atragă atenţia.

Diana atinse cu flacăra lumânarea pe care i-o întinse Melanie. Lumina se dublă. Apoi, Melanie se aplecă în partea cealaltă, aprinzându-i lumânarea lui Deborah şi iată că acum licăreau trei lumini.

Focul se transmise în jurul cercului, până când Laurel aprinse lumânarea lui Adam. Lui Cassie îi tremură mâna cu care-şi ridică lumânarea spre Adam. Speră doar că toată lumea va presupune că de vină ar fi doar emoţia generală.

În cele din urmă, aprinseră toate cele douăsprezece lumânări şi le lipiră, folosind propria ceară topită, de podea. Fiecare răspândea un cerc de lumină şi proiecta pe pereţi umbre uriaşe ale celor aşezaţi.

Diana întinse mâna spre cercul lumânărilor şi trase de pânza neagră.

Cassie icni.

Craniul era chiar cu faţa spre ea, găvanele goale privind drept în ochii ei. Dar nu acesta era lucrul cel mai alarmant. Craniul *strălucea.* Flăcările lumânărilor jucau pe suprafaţa lui, iar cristalul reflecta şi refracta la rândul lui lumina. Aproape că părea… viu.

Şi ceilalţi din cerc deveniseră rigizi, încordaţi.

— Acum, zise Diana, găsiţi-vă câte un punct de interes în interiorul craniului. Concentraţi-vă asupra lui, priviţi-i detaliile. Pe urmă, căutaţi şi mai multe detalii. Continuaţi să căutaţi, până

când vă simţiţi atraşi în interiorul craniului.

Un punct de interes? se miră Cassie. Dar, când privi cu mai multă atenţie craniul strălucitor, observă că nu era în întregime transparent. Înăuntrul lui erau funigei şi ceva care semăna a fuioare de fum. Erau şi crăpături interne, care păreau să acţioneze aidoma prismelor, alcătuind peisaje miniaturale. Cu cât se uita mai atent, cu atât zărea mai multe detalii.

Asta arată ca o spirală sau ca o tornadă, se gândi ea. Iar asta – asta aproape seamănă cu o uşă. Şi un chip…

Îşi desprinse privirea de pe craniu, cu stomacul zvâcnindu-i. Nu fi proastă; nu sunt decât imperfecţiuni ale cristalului, se mustră singură.

Aproape că se temea să se uite din nou. Însă nimeni altcineva nu părea tulburat. Umbrele celorlalţi se înălţau şi pâlpâiau pe pereţi, însă toţi ochii erau aţintiţi pe craniu.

Priveşte-l! *Imediat,* îşi porunci.

Când se uită din nou la craniu, nu mai putu să găsească faţa aceea ceţoasă. Asta dovedeşte că n-a fost decât o iluzie optică, îşi zise. Însă craniul căpătase o altă însuşire tulburătoare. Ceva părea să se mişte înăuntrul lui. Ca şi cum ar fi fost făcut din apă, învelită într-o piele subţire, şi diverse lucruri pluteau încet înăuntru.

Of, încetează şi alege-ţi un detaliu asupra căruia să te concentrezi, îşi comandă din nou. Uşa, uită-te la uşă. Ea nu se mişcă.

Privi fix mica spărtură multicoloră din găvanul stâng, exact în locul unde s-ar fi aflat pupila. Arăta ca o uşă deschisă pe jumătate, din care se revărsa lumina.

Priveşte-l. Observă detaliile.

O cuprinse ameţeala din pricina parfumului lui Faye. Privea – nimic mai mult. Putea să vadă uşa. Cu cât o privea mai atent, cu atât i se părea mai mare. Sau poate că se apropia.

Da, mai aproape… mai aproape. Începea să-şi piardă orientarea în spaţiu. Craniul era acum atât de mare; părea să nu mai aibă margini, să nu mai aibă formă. Era pretutindeni în jurul ei. Devenise lumea întreagă. Iar uşa era chiar în faţa ei.

Se afla înăuntrul craniului.

15

Uşa nu mai era acum minusculă, ci în mărime naturală, îndeajuns cât să poţi trece prin ea. Era întredeschisă, iar de dincolo se revărsa lumină colorată.

Ajunsă înăuntrul craniului, Cassie privi uşa, simţind furnicături pe pielea capului. Dacă s-ar deschide, aş putea să intru? Se întrebă. Dar cum ar putea să se deschidă?

Poate că dacă şi-ar imagina-o deschizându-se... dar nu funcţionă. Ce spusese oare Melanie? Cristalele te ajută să invoci Puterile. Ce puteri puteau să fie legate de cuarţul transparent? Pământul şi apa? Care sunt reprezentate de nisip şi mare?

Suna aproape ca începutul unei poezii.

Pământ şi apă, mare şi nisip,
Faceţi-mi voia în fel şi chip...

Se concentră asupra uşii, dorindu-şi să se deschidă. Şi, în timp ce privea, avu impresia că se revarsă tot mai multă lumină în culorile curcubeului. Mai multă... şi mai multă. Deschide-o mai tare. Lasă-te atrasă mai aproape. Acum, plutea în faţa uşii. Era enormă, ca uşa unei catedrale. Deschide... deschide... Era scăldată în lumina multicoloră.

Acum! Intră!

Însă, în acea clipă, un ţipăt spintecă încăperea.

Era un ţipăt de groază, ascuţit şi sălbatic, şi ţâşnise prin tăcerea aceea desăvârşită. Uşa încetă să se deschidă, iar Cassie se simţi trasă înapoi. Uşa se îndepărta tot mai repede şi mai repede. Apoi, cu o clipă înainte să se pomenească iarăşi în afara craniului, un chip îi fulgeră prin faţa ochilor. Acelaşi chip pe care-l zărise mai devreme, însă nu se îndepărta: venea spre ea. Devenind tot mai mare. Mai mare şi mai mare, atât de repede... o să facă să explodeze cristalul. O să...

— Nu! ţipă Diana.

În aceeaşi clipă, o simţi şi Cassie: o copleşitoare senzaţie a răului. A ceva care se năpustea spre ei cu o iuţeală incredibilă. Ceva care trebuia oprit.

Nu şi-a dat seama ce s-a întâmplat pe urmă. Sean stătea de cealaltă parte a lui Faye. Poate că el se mişcase primul; poate că intrase în panică şi încercase s-o rupă la fugă. În orice caz, se produsese o busculadă. Faye părea că vrea să facă un lucru, iar Sean, s-o împiedice, sau poate că era invers. Oricum, se luptau. Diana striga „Nu, nu!”, iar Cassie nu mai ştia ce să facă.

Încercă să-şi stăpânească impulsul de a se îndepărta de Faye, dar nu mai conta deja. Faye se clătină înainte şi Cassie îi simţi genunchiul desprinzându-se de al ei. Cercul era rupt, iar lumânarea lui Faye se stinse.

Instantaneu, pieriră şi flăcările celorlalte lumânări, ca răpuse de o rafală de vânt. În aceeaşi clipă, Cassie simţi cum acel ceva care dădea buza atinge graniţele cristalului. Năvăli afară din craniu şi trecu de lumânările întunecate, fumegânde. Cassie nu ştiu cum îşi dăduse seama – totul era cufundat în beznă. În schimb, îl *simţise.* Simţise acel ceva năvălind ca o negreală mai intensă decât tuşul. Explodase dincolo de ea, suflându-i părul drept în sus şi într-o parte. Îşi ridică un braţ să-şi apere faţa, dar acel ceva deja dispăruse.

Se auzi un strigăt slab prin întuneric.

Apoi, se aşternu tăcerea.

— Aprindeţi *lumina*! icni cineva.

Deodată, Cassie putu să vadă. Adam era în picioare, lângă comutator. Diana se ridicase şi ea, palidă şi înspăimântată. Pe toate feţele din cerc se citea panica şi consternarea — cu excepţia celei a lui Nick. El era impasibil, ca de obicei.

Faye tocmai se ridica în şezut. Arăta de parcă ar fi fost trântită pe spate de cine ştie ce forţă uluitoare. Cu ochii învăpăiaţi de furie, se întoarse spre Sean.

— M-ai împins!

— Ba nu! se apără Sean, căutând ajutor din priviri. Ea încerca să ajungă la craniu! Se întindea spre el!

— *Vierme* mincinos! Încercai s-o ştergi. Voiai să rupi cercul.

— Ea…

— Ba nu, *nu-i aşa*!

— Gata! Strigă Diana.

Adam veni alături de ea.

— Nu mai are importanţă cine şi ce a făcut, zise el pe un ton încordat. Importantă este… energia… care a scăpat.

— Ce energie? replică ţâfnoasă Faye, examinându-şi cotul, în căutarea vânătăilor.

— Energia care te-a trântit pe spate, îi răspunse înverşunată Diana.

— Am *căzut.* Din cauză că mucosul ăsta m-a *împins.*

— Ba nu, interveni Cassie, neputându-se abţine. Începu să tremure, ca o reacţie întârziată. Şi eu am simţit-o. Ceva a ieşit de acolo.

— O, ai simţit-o *tu.* Uite unde era experta, comentă Faye, aruncându-i o privire dispreţuitoare şi zeflemitoare.

Cassie privi feţele celorlalţi, care erau încă aşezaţi, şi fu surprinsă să observe nesiguranţa din expresiile lor. Oare n-o simţiseră şi ei?

— Eu am simţit… ceva, interveni Melanie. Ceva întunecat înăuntrul craniului. O oarecare energie negativă.

— Indiferent ce-a fost, e clar că a fost eliberată când am rupt cercul, conchise Adam. Îşi întoarse privirea spre Diana. Eu sunt de vină, îi zise. N-ar fi trebuit să permit să se-ntâmple aşa ceva.

— Vrei să spui că ar fi trebuit să păstrezi secret craniul faţă de noi, ceilalţi, adăugă Faye. Ca să-l foloseşti de unul singur.

— Ce mai contează acum? strigă Laurel din cealaltă parte a cercului. Dacă *a fost* eliberat ceva dinăuntrul craniului, atunci, în clipa de faţă, e *afară.* Făcând Dumnezeu ştie ce.

— E ceva… rău, conchise Cassie.

Ar fi vrut să spună „malefic”, însă i se părea un cuvânt prea melodramatic. Şi totuşi, aşa ceva simţise în lucrul acela întunecat, năvălitor. Ceva malefic. Intenţia de a distruge, de a vătăma.

— Trebuie să-l oprim, hotărî Adam.

— Cum? întrebă Suzan, care-şi făcea de lucru cu un nasture de la bluză.

Tăcerea care se aşternu fu îndelungată şi apăsătoare. Adam şi Diana se priveau, părând să poarte o conversaţie mută şi înverşunată. Şi fraţii Henderson îşi telegrafiau diverse lucruri, însă pe ei nu părea să-i deranjeze faptul că un anume lucru criminal şi malefic scăpase în imediata lor vecinătate. De fapt, în ansamblu, păreau încântaţi.

— Poate c-o să-i vină de hac oricui a omorât-o pe Kori, îşi dădu cu părerea Chris, într-un târziu.

Diana îl ţintui cu privirea.

— Chiar crezi asta?

Apoi, fata se schimbă la faţă.

— La asta te *gândeai* când ai încercat să pătrunzi în el? Asta îi *cereai?*

— Trebuia doar să ne străduim să-i descifrăm ultimele amprente, rosti Melanie, cu o voce mai furioasă decât o auzise vreodată Cassie.

Fraţii Henderson se priviră, apoi ridicară din umeri. Expresia lui Deborah era un amestec de încruntare şi rânjet. Suzan continua să se joace cu nasturele. Nick se ridică, având chipul impenetrabil.

— Se pare că am terminat pe astă-seară, spuse el.

Atunci, Diana explodă.

— Ai al naibii de multă dreptate! Strigă ea, uimind-o pe Cassie. Acum, ăsta – înşfăcă brusc craniul cu ambele mâini – o să meargă într-un loc sigur, unde trebuie să stea. Unde trebuia să fi stat de la bun început. Trebuia să-mi dau seama că sunteţi prea iresponsabili ca să vă puteţi ocupa de el.

Şi, strângând craniul la piept, părăsi garajul cu paşi mari şi apăsaţi.

Faye fu instantaneu în alertă, ca o pisică la vederea fulgerătoare a codiţei unui şoarece.

— Nu cred că a vorbit prea drăguţ cu noi, rosti cu vocea ei guturală. Nu cred că are *încredere* în noi, aşa e? Sus mâna: câţi dintre cei de-aici vreţi să fiţi conduşi de cineva care nu are încredere în voi?

Dacă privirile ar fi fost capabile să mutileze, atunci cea pe care Melanie i-o aruncă lui Faye ar fi desfigurat-o.

— O, mai du-te *învârtindu-te,* Faye, zise, cu accentul ei stilat. Haide, Laurel, adăugă, ridicându-se s-o urmeze pe Diana spre casă.

Cassie, neştiind ce altceva mai bun să facă, porni după *ele.* În urmă, îl auzi pe Adam spunându-i lui Faye, pe un ton scăzut, greu stăpânit:

— Ce-aş mai fi vrut să fii băiat!

Ca şi răspunsul hohotit, răguşit, al lui Faye:

— Aoleu, Adam, n-am ştiut că ai gusturi de-astea!

Diana tocmai punea la loc craniul în tava de sticlă când intră

Adam, în urma lui Cassie. Se duse drept spre Diana şi-o cuprinse în braţe.

Ea se rezemă de el pentru o clipă, cu ochii închişi, dar nu-i răspunse la îmbrăţişare. Şi apoi se desprinse, îndepărtându-se.

— N-am nimic. Doar sunt supărată pe ei şi am nevoie să mă gândesc.

Adam se aşeză pe pat, trecându-şi degetele prin păr.

— *Eu* ar fi trebuit să păstrez secretul faţă de ei, zise. Numai orgoliul meu prostesc…

— Nu, se împotrivi Diana. Ar fi fost incorect să ţii ascuns faţă de Cerc un lucru care-i aparţine.

— Mai incorect decât să le permiţi să-l folosească în scopuri prosteşti, răutăcioase?

Diana îi întoarse spatele, rezemându-se de dulap.

— Uneori, zise încet Adam, mă întreb dacă ştim ce facem. Poate că Vechile Puteri ar trebui doar lăsate să doarmă. Poate greşim închipuindu-ne că le-am putea mânui.

— Puterea nu e altceva decât Putere, zise obosită Diana, fără să se întoarcă. Nu sunt nici bune, nici rele. Numai felul în care le folosim noi poate fi bun sau rău.

— Dar dacă nu pot fi folosite fără să o facă într-un mod rău?

Cassie rămase în picioare, ascultând şi dorindu-şi să se fi aflat oriunde altundeva. Era conştientă de faptul că, într-un chip teribil de civilizat, Diana şi Adam se certau. Îi întâlni privirea lui Laurel şi văzu că şi ea era la fel de stânjenită.

— Eu nu cred aşa ceva, spuse până la urmă Diana, încetişor. Nu cred că oamenii ar fi atât de incorigibili. Atât de *răi*!

Expresia feţei lui Adam era tristă, melancolică, de parcă şi-ar fi dorit să-i poată împărtăşi convingerea.

Cassie simţi un junghi dureros, urmat de un val de ameţeală. Se foi puţin, căutându-şi un loc în care să se aşeze.

Diana se întoarse imediat spre ea.

— Te simţi bine? Eşti palidă ca un mort.

Cassie încuviinţă, apoi ridică din umeri.

— Doar puţin ameţită… bănuiesc că ar trebui să plec spre casă…

Furia din ochii Dianei se stinse.

— Foarte bine, încuviinţă ea. Dar nu vreau să mergi singură. Adam, o conduci tu? Pe plajă se ajunge mai repede.

Cassie deschise gura, într-un gest reflex de oroare, însă Adam fu imediat de acord.

— Sigur, rosti. Cu toate că n-aş vrea să te las singură…

— Vreau ca Melanie şi Laurel să rămână cu mine, spuse Diana. Trebuie să începem purificarea craniului aşa cum se cuvine, cu esenţe florale – privi spre Laurel – şi cu alte cristale. Apoi, se uită la Melanie. Nu-mi pasă dacă ne ia toată noaptea. Vreau să fie pus la punct. Şi voi începe chiar acum. În clipa asta.

Cele două fete o aprobară. La fel şi Adam.

— Foarte bine, zise el.

Iar Cassie, care rămăsese cu gura căscată, se gândi deodată la ceva, după care aprobă la rândul ei. Atinse instinctiv buzunarul blugilor, pipăind micul bulgăre dur dinăuntru.

Şi astfel se pomeni plimbându-se pe plajă, împreună cu Adam.

Era o noapte fără lună. Stelele sclipeau cu o strălucire aprigă, de gheaţă. Valurile vuiau şi şuierau la ţărm.

Nu era o atmosferă romantică. Era una primară. Primitivă. Dacă făceau abstracţie de slabele lumini dinspre casele de deasupra, de pe faleză, puteau foarte bine să-şi imagineze că se află la mii de kilometri de lumea civilizată.

Aproape ajunseseră la capătul potecii strâmte care urca pe faleză spre numărul doisprezece când el îi puse întrebarea. Ştiuse, în adâncul sufletului, că nu putea s-o evite la nesfârşit.

— De ce nu vrei să afle nimeni că ne-am cunoscut înainte?

Cassie inspiră adânc. Acum era momentul să vadă dacă e o bună actriţă. Era foarte calmă; ştia ce avea de făcut şi, într-un fel sau într-altul, avea s-o facă. *Trebuia* s-o facă, de dragul Dianei… şi pentru ea.

— A, habar n-am, zise, minunându-se singură cât de nepăsătoare îi suna vocea. N-am vrut ca cineva – cum ar fi Suzan sau Faye – să-şi facă o impresie greşită. Nu te superi, nu? Nu mi s-a părut prea important.

Adam o privi într-un mod neobişnuit, ezitant, însă, după un timp, încuviinţă.

— Dacă asta vrei, n-o să mai aduc vorba, căzu el de acord.

Cassie se simţi străbătută de un val de uşurare. Cu toate acestea, îşi menţinu tonul lejer.

— A, apropo, continuă ea, vârându-şi mâna în buzunar. Am tot vrut să ţi-o dau înapoi. Uite.

Ciudat, dar i se părea că degetele i se lipesc de trandafirul de calcedonie; totuşi, reuşi să le desfacă şi să-i lase piatra în palmă. Acolo şi rămase, cristalele de cuarţ părând să capteze puţin din lumina stelelor.

— Mulţumesc pentru că mi-ai împrumutat-o, zise ea. Dar acum, că sunt oficial vrăjitoare, probabil c-o să-mi descopăr propriile pietre cu care să lucrez. Şi, în plus – îşi arcui buzele într-un zâmbet şăgalnic – doar nu vrem ca cineva să-şi facă vreo impresie greşită despre *asta,* nu?

Niciodată în viaţa ei nu se mai comportase aşa cu un băiat, glumeaţă, nepăsătoare şi încrezătoare. Aproape flirta cu el, dându-i totuşi clar de înţeles că nu însemna nimic. Şi era atât de *uşor* – nu-şi imaginase că ar putea fi atât de uşor. Presupuse că era datorită faptului că juca un rol. În faţa lui nu se afla Cassie, ci altcineva, cineva care nu se temea, fiindcă se întâmplase deja ceea ce putea să fie mai rău, aşa că nu-i mai rămăsese nimic de care să se teamă.

Un zâmbet ambiguu flutură pe buzele lui Adam, ca şi cum ar fi reacţionat instinctiv la tonul ei, însă dispăru aproape instantaneu. O privea cu intensitate, iar Cassie se forţă să-i întoarcă o privire blajină şi nevinovată, cam cum îl privise pe Jordan, pe plajă, în ziua aceea din august. *Crede-mă,* îi transmise în gând, iar de data aceasta îşi cunoştea puterea gândului, puterea pe care era capabilă s-o atragă ca să-şi impună voinţa. *Pământ şi apă, mare şi nisip, Faceţi-mi voia în fel şi chip…* Crede-mă, Adam. Crede-mă. Crede-mă.

Deodată, el îşi abătu privirea de la ea, întorcându-se cu faţa spre ocean. Spre mirarea ei, gestul îi aminti lui Cassie de felul în care se eliberase de privirea hipnotizantă a lui Faye.

— Te-ai schimbat, observă el şi în voce i se simţea mirarea. Apoi, se uită iar la ea, intens şi neînduplecat. Chiar te-ai schimbat.

— Normal. Acum sunt vrăjitoare, răspunse ea. Trebuia să-mi spui de la început – ai fi evitat o mulţime de probleme, adăugă pe un ton mustrător.

— Dar n-am ştiut. Am simţit… ceva… în tine, dar niciodată nu mi-a trecut prin cap că ai putea fi de-a noastră.

— A, în fine, până la urmă totul a ieşit cum trebuia, zise repede Cassie. Nu voia ca el să vorbească despre ceea ce detectase în ea. Era prea primejdios. Oricum, continuă, mersi pentru că m-ai condus. Aici o să urc.

Cu un ultim zâmbet, se întoarse şi parcurse repede poteca îngustă. Nu-i venea să creadă. O scosese la capăt! Uşurarea care o inundă era însă, în realitate, chinuitoare, iar când ajunse în capătul de sus al potecii şi-şi văzu casa, i se înmuiară genunchii. Of, mulţumesc, zise în sinea ei şi porni din nou.

— Aşteaptă, rosti o voce răsunătoare, autoritară, din spatele ei.

Ar fi trebuit să ştiu că n-o să fie chiar atât de uşor, se gândi Cassie. Încet, cu chipul lipsit de orice expresie, se întoarse să-l privească.

Lumina slabă se reflecta pe faţa lui, stând acolo, pe faleză, cu oceanul ca fundal. Pometii aceia înalţi, buzele acelea pline de umor, expresive. Acum însă, nu aveau nici urmă de umor. Iar ochii îi erau la fel de pătrunzători şi de sfredelitori ca în ziua aceea, pe plajă, când privise în urma lui Jordan şi a lui Logan, radiind o putere neînţeleasă de ea, înfricoşând-o. O înfricoşau şi acum.

— Ai jucat bine, zise el. Dar nici eu nu sunt prost. Îmi ascunzi ceva şi vreau să ştiu ce anume.

— Ba nu, nu vrei.

Vorbele îi scăpaseră de pe buze înainte să le poată opri, însă sinceritatea lor categorică era neîndoielnică.

— Adică… nu-ţi ascund nimic.

— Ascultă-mă bine, o rugă el şi, spre groaza lui Cassie, se apropie. Când te-am întâlnit prima dată, habar n-am avut că eşti de-a noastră. Cum aş fi putut să ştiu? În schimb, mi-am dat seama că eşti altfel decât prefăcuta aia de prietenă a ta. Nu doar o fată drăguţă ca toate celelalte, ci una cu totul specială.

Drăguţă? I s-a părut că sunt drăguţă? Se gândi Cassie, înnebunită. Liniştea deznădăjduită şi limpede începea s-o

părăsească, deşi se agăţa din răsputeri de ea. Rămâi rece şi inexpresivă, îşi porunci. O mirare politicoasă. Nu lăsa să se vadă *nimic* altceva.

Ochii albaştri-cenuşii ai lui Adam străluceau, iar chipul lui neobişnuit, mândru, îi dezvăluia clar mânia, însă durerea din adâncul lui o tulbură cel mai mult pe Cassie.

— Tu n-ai fost ca oricare altă fată pe care am cunoscut-o în exterior – ai putut să accepţi unele lucruri misterioase, chiar mistice, fără să te temi de ele sau să vrei să le distrugi pe loc. Ai fost… deschisă. Tolerantă. N-ai detestat şi respins automat ceea ce era diferit.

— Dar nu la fel de tolerantă ca Diana. Diana e cea mai…

— Asta n-are nicio legătură cu Diana! Se răsti el, iar Cassie îşi dădu seama că vorbea serios. Era atât de sincer şi de direct, încât ideea de trădare nici măcar nu-i trecuse vreodată prin minte. Am *crezut*, continuă el, că eşti o persoană în care pot să am încredere. Una căreia să-i încredinţez chiar viaţa. Şi, când te-am văzut înfruntându-l pe Jordan – un tip practic de două ori cât tine –, am ştiut că nu mă înşelasem. A fost una dintre faptele cele mai curajoase din câte am întâlnit vreodată… şi ai făcut totul pentru un străin. L-ai lăsat să te *maltrateze* pentru mine şi nici măcar nu mă cunoşteai.

Nu arăta *nimic,* îşi repetă Cassie în gând. Nimic.

— Iar pe urmă, am simţit ceva special la tine. O înţelegere specială. Nu pot să explic. Dar m-am gândit la asta de atunci încoace. M-am gândit foarte mult la tine, Cassie, şi abia aşteptam să-i povestesc Dianei despre tine. Voiam să ştie că avusese dreptate, că mai sunt şi unii străini capabili să se împace cu existenţa noastră, unii în care să putem avea încredere. Care ar putea să devină prieteni ai lumii magice. Ea încearcă de multă vreme să-i facă pe cei din Club să creadă asta. Voiam să-i spun că tu mi-ai deschis ochii… în foarte multe privinţe. După ce-am plecat, am avut impresia chiar că văd mai multe, când am ieşit în larg, pe barca de pescari, căutând Instrumentele Supreme. Eu mă uitam după insule în timp ce ei întindeau plasele şi, dintr-odată, am simţit că pot să văd mai limpede — sau că însuşi oceanul îmi dezvăluie anumite lucruri. Că mă ajută. Şi asta voiam să i-o spun Dianei şi să văd dacă ea poate să-mi explice.

Adam îşi concentră întreaga putere a ochilor albaştri-cenuşii asupra lui Cassie.

— Şi, în tot acel timp, continuă, nu mi-a părut nicio clipă rău că ţi-am dăruit calcedonia… chiar dacă nu procedăm niciodată aşa cu străinii. Speram să nu dai niciodată de un necaz atât de mare încât să ai nevoie de ea, însă voiam să fiu alături de tine, dac-ar fi fost cazul. Dacă vreodată ai fi făcut ce te-am învăţat, ai fi strâns-o în pumn şi te-ai fi gândit la mine, aş fi ştiut şi i-aş fi dat de urmă, oriunde-ai fi fost. Atât de specială te-am considerat.

Să fi fost adevărat? Se întrebă ameţită Cassie. Toate acele dăţi în care ţinuse piatra în mână… dar niciodată n-o strânsese în pumn şi nici nu se gândise numai la el. Niciodată nu-i urmase povaţa, din cauză că nu credea în magie.

— Iar acum, mă întorc… şi descopăr că, până la urmă, nu eşti o străină. Sau nu eşti decât pe jumătate. M-am *bucurat* să te văd aici şi să aud că ai intrat în Cerc. Şi, din câte am înţeles de la Diana, şi ea a ştiut din prima clipă cât eşti de specială. Dar n-am putut să-i spun că te cunoşteam – pentru că, din cine ştie ce motiv, nu voiai să se afle. Ţi-am respectat dorinţa; mi-am ţinut gura, închipuindu-mi c-o să-mi explici când o să poţi. Dar, în loc de asta…

Făcu un gest atotcuprinzător.

— Uite! Toată săptămâna te fereşti de mine, iar acum te porţi de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic între noi. Ba chiar invoci Puterile împotriva mea, ca să mă obligi să cred o minciună. Iar acum, vreau să ştiu *de ce.*

Se lăsă tăcerea. Cassie auzea valurile de dedesubt, ca un bufnet moale, ritmic. Simţea mireasma aerului curat şi rece al nopţii. În cele din urmă, ca vrăjită, îşi ridică ochii spre chipul lui. Avea dreptate; nu putea să-l mintă. Chiar dacă ar râde de ea, chiar dacă ar *compătimi-o,* trebuia să-i mărturisească adevărul.

— Pentru că m-am îndrăgostit de tine, rosti cu simplitate, liniştită.

Şi apoi nu mai putu să-şi dezlipească privirea de a lui.

Adam nu râse.

Cu toate acestea, o privea fix, parcă neîncrezător. Neînţelegând ce i se păruse c-o aude spunând.

— În ziua aceea, pe plajă, şi eu am simţit ceva special, continuă Cassie. Dar am simţit şi ceva… mai mult. Am simţit ca

şi cum am fi fost… legaţi, cumva. Ca şi cum am fi fost atraşi unul spre celălalt. Ca şi cum ne-am fi aparţinut unul altuia.

Vedea bine deruta în ochii lui Adam – asemănătoare cu deruta aceea ca un vârtej, ca o tornadă, pe care o simţise ea atunci când descoperise cadavrul lui Kori.

— Ştiu că sună prosteşte, adăugă ea. Nici măcar nu-mi vine să cred că-ţi spun toate astea… însă mi-ai cerut adevărul. Tot ce am simţit în ziua aia, pe plajă, a fost o greşeală, ştiu asta acum. Tu o ai pe *Diana.* Nimeni întreg la minte nu şi-ar putea dori mai mult. Numai că, în ziua aia… mi-au trecut prin minte tot felul de prostii. Chiar mi s-a părut că văd ceva legându-ne, ca o strună de argint. Şi m-am simţit atât de aproape de tine, de parcă ne-am fi înţeles reciproc. Ca şi cum am fi fost *născuţi* unul pentru celălalt şi n-avea niciun rost să ne împotrivim…

— Cassie, rosti el.

Ochii i se întunecaseră de emoţie. O privire care exprima… ce? Totală neîncredere? Repulsie?

— Acum *ştiu* că nu e adevărat, adăugă ea, neajutorată. Dar atunci nu mi-am dat seama. Şi, când stăteai atât de aproape de mine, privindu-mă, am crezut că o să…

— Cassie.

Cuvintele ei parcă ar fi invocat o apariţie magică din neant sau poate că simţurile i se ascuţiseră… I se tăie răsuflarea în clipa în care o văzu iarăşi. Struna de argint. Zbârnâia şi tremura, mai puternic şi mai vibrant ca oricând, legându-i. De parcă inima ei ar fi fost direct conectată de a lui. Apoi, respiraţia i se acceleră şi-şi ridică uluită ochii spre el.

Se uitau unul la celălalt. Şi, în clipa aceea, Cassie descifra sentimentul care îi întunecase ochii albaştri-cenuşii.

Nu era neîncredere, ci conştientizare. O revelaţie, o surpriză care-i înmuie genunchii lui Cassie.

El… îşi aminteşte, se gândi Cassie. Şi priveşte într-o lumină nouă ceea ce se petrecuse între ei. Înţelege, la nivel conştient, exact ce simţise de fapt în ziua aceea.

O ştiu la fel de precis ca şi când el ar fi rostit-o. Îl ştia pe *el.* Putea să-i simtă fiecare bătaie a inimii, putea să perceapă lumea prin ochii lui. Putea chiar să se vadă pe ea însăşi aşa cum o vedea el. O fiinţă fragilă, timidă, de o frumuseţe pe jumătate ascunsă, ca o floare sălbatică la umbra unui copac, dar cu miezul

de oţel strălucitor. Şi, exact la fel cum se putea vedea, reuşea să-i desluşească şi sentimentele faţă de ea…

O, ce se *întâmplă*? Lumea se oprise în loc şi nu mai rămăseseră decât ei doi. Ochii lui Adam erau mari şi uluiţi, cu pupile enorme, iar Cassie simţi că se prăbuşeşte în adâncurile lor, în vreme ce el o privea. O şuviţă de păr îi căzuse pe frunte, părul lui minunat, încâlcit, ondulat, care cuprindea toate culorile toamnei din New England. Era ca un zeu al pădurii, ieşit la lumina stelelor ca să curteze o nimfă sfioasă a copacilor, şi era irezistibil…

— Adam, şopti ea. Noi…

Dar nu-şi mai încheie propoziţia. El era deja prea aproape de ea; îi simţea căldura, simţea cum câmpurile lor energetice se contopesc. Îi simţi mâinile apucând-o de coate. Apoi, încetul cu încetul, se simţi atrasă spre el, până când braţele lui o cuprinseră pe de-a-ntregul. Struna de argint nu mai putea fi ignorată.

16

Cassie ar fi trebuit să-l împingă, ar fi trebuit să fugă de el. În loc de asta, cu un icnet sugrumat, îşi îngropă faţa în umărul lui, în mângâierea puloverului lui gros, tricotat. Îi simţea acum căldura peste tot, ancorând-o, adăpostind-o. Protejând-o. Mirosea atât de bine – a frunze de toamnă, a focuri din lemne şi a vânt dinspre ocean. Inima ei bubuia cu putere.

Atunci află Cassie ce însemna de fapt *iubire interzisă.* Asta însemna, să-ţi doreşti atât de mult, să te simţi atât de minunat şi să ştii că *e greşit.* Îl simţi pe Adam îndepărtându-se uşor. Îşi ridică privirea spre el şi-şi dădu seama că era la fel de copleşit ca ea.

— Nu putem, rosti el cu vocea îngroşată. Nu *putem…*

Privindu-l, zărindu-i numai ochii de culoarea oceanului din noaptea în care-i şoptise să se înece în el, buzele i se mişcară, alcătuind un „Nu” mut. Acela fu momentul în care el o sărută.

Şi toate gândurile coerente îi dispărură. Se simţi luată pe sus de un val sărat de *senzaţie* absolută. Parcă ar fi fost prinsă într-un curent puternic, dinspre ţărm spre larg, atrasă dedesubt, rostogolindu-se neputincioasă, la nesfârşit, fără vreo şansă de a se opri. Murea, dar într-un mod atât de plăcut!

Tremura, vlăguită. Dacă n-ar fi susţinut-o el, ar fi căzut. Niciun băiat n-o mai făcuse vreodată să se simtă astfel. În toată dezorientarea aceea sălbatică şi turbulentă, nu putea să facă altceva decât să capituleze, să i se predea în întregime.

Fiecare dulce şoc era mai grozav decât cel de dinainte. De atâta încântare, avea impresia că devine insensibilă şi nu-şi mai dorea deloc să opună rezistenţă. În ciuda imprudenţei şi a abandonului ei, nu se temea. Pentru că putea să aibă încredere în el. O conducea, cu ochii mari, plini de mirare, într-o lume de a cărei existenţă nu ştiuse vreodată.

Şi o tot săruta şi iar o săruta… erau amândoi ca drogaţi, ameţiţi de nebunia a ceea ce făceau. Ştia că obrajii şi gâtul i se înroşiseră; le simţea dogorind.

Nu mai ştiu cât timp rămaseră astfel, încleştaţi într-o îmbrăţişare capabilă să topească stânca de sub ei. Ştiu doar că,

la un moment dat, mult mai târziu, fără să-i dea drumul din braţe, el o conduse spre o ridicătură din granit, făcând-o să se aşeze. Respiraţia i se mai linişti şi-şi îngropă din nou faţa în scobitura umărului lui Adam.

Îşi găsi tihna acolo. Pasiunea aceea necontrolată lăsase, în sfârşit, loc liber unei moleşeli calde, languroase. Era în siguranţă, era la locul ei. Şi totul era atât de simplu, atât de frumos.

— Cassie, rosti el cu o voce pe care nu i-o mai cunoscuse, iar la auzul ei inima i se topi şi i se evaporă din piept, prin tălpi, prin palme, prin vârfurile degetelor.

Niciodată nu mai avea să fie aceeaşi.

— Te iubesc, zise Adam.

Închise ochii, fără să-i răspundă. Îi simţi buzele întredeschise odihnindu-i-se pe păr.

Struna de argint îi înfăşurase într-un cocon strălucitor, învăluindu-i din cap până-n picioare, ca o apă nemişcată, scăldată în lumina lunii. Dezlănţuirea se sfârşise. Acum, totul era atât de paşnic, de liniştit. Cassie simţea că ar putea pluti aşa la nesfârşit.

Destinul meu, îşi zise. În sfârşit, îl găsise. Fiecare moment din viaţa ei o condusese spre clipa *aceasta.* De ce se temuse atât de ea, de ce şi-ar fi dorit vreodată să fugă de ea? Doar nu era nimic altceva decât bucurie. Nu mai trebuia să se teamă niciodată…

Şi atunci, îşi aminti.

Un şoc de oroare pură o biciui. O Doamne, ce-am *făcut*? Se gândi.

Se smulse atât de brusc din braţele lui, încât Adam fu nevoit s-o prindă, altfel ar fi căzut pe spate.

— *O Doamne,* repetă ea, de data aceasta cu voce tare, simţind cum oroarea îi alungă orice alt sentiment. O Doamne, Adam, cum am putut? şopti ea.

Pentru o clipă, privirea lui deveni tulbure; avea ochii deschişi, dar fără să vadă, de parcă n-ar fi înţeles de ce ea destrămase transa aceea minunată. Dar apoi îl văzu cum înţelege şi sclipirea lor argintie se stinse, înlocuită fiind de o suferinţă crudă.

Încă în braţele lui, încă privindu-l, Cassie începu să plângă.

Cum de permiseseră să se-ntâmple aşa ceva? Cum de putuseră să-i facă Dianei una ca asta? Diana, cea care o salvase, care se împrietenise cu ea, care avea *încredere* în ea. Diana, pe

care o iubea.

Adam era al Dianei. Cassie ştia că Diana nu concepea viaţa fără Adam, că toate planurile ei, toate speranţele, toate visurile îl implicau pe el. Diana şi Adam erau meniţi să fie împreună…

Deodată, îşi aminti cum ochii suferinzi ai Dianei se luminaseră la vederea lui Adam, expresia tandră, radioasă, pe care o căpătau până şi când doar vorbea despre el.

Iar Adam, la rândul lui, o iubea pe Diana. Cassie o ştia la fel de sigur pe cât îşi cunoştea propriile sentimente. Adam o idolatriza pe Diana: o adora, cu o iubire la fel de pură, de puternică şi de indestructibilă ca iubirea Dianei pentru el.

Totuşi, Cassie ştia acum că Adam o iubea şi pe ea, în acelaşi timp. Cum era posibil să iubeşti două persoane?

Cum de puteai să fii îndrăgostit de două, simultan? Dar n-avea cum s-o nege. Atracţia dintre ea şi Adam, empatia, legătura aceea care-i unea, toate acestea nu puteau fi ignorate. Categoric, *era* posibil să iubeşti două persoane diferite în acelaşi timp.

Însă Diana fusese prima.

— Încă o iubeşti, şopti Cassie, simţind nevoia unei confirmări.

În adâncul sufletului, începea să o doară ceva.

Adam închise ochii.

— Da, răspunse cu o voce aspră. Doamne, Cassie… cât de rău îmi pare…

— Nu, e-n regulă, se grăbi ea să spună. Recunoscuse între timp acea durere. Era suferinţa provocată de pierdere, de pustietate, şi creştea neîntrerupt. Pentru că şi eu o iubesc, îi explică. Şi nu vreau să-i fac rău. De-asta mi-am jurat că n-o să aflaţi niciodată, nici tu, nici ea…

— Eu sunt de vină, zise Adam, iar Cassie simţea că se învinovăţeşte. Trebuia să-mi fi dat seama mai devreme. Trebuia să fi înţeles ce simt şi să-mi rezolv problema. În loc de asta, te-am forţat să faci tocmai ce ai încercat să împiedici.

— Nu m-ai forţat tu, îl contrazise Cassie cu blândeţe şi cu sinceritate. Vocea îi era acum liniştită şi sigură, fiindcă ştia ce are de făcut. Amândoi am fost de vină, continuă ea. Dar asta nu mai contează: acum, singurul lucru important este ca aşa ceva să nu se mai întâmple niciodată. Trebuie să ne asigurăm de asta.

— Dar cum? întrebă el. Putem s-o regretăm oricât – pot chiar

să mă urăsc –, dar, dacă vom mai fi vreodată singuri… nu ştiu ce s-ar putea întâmpla.

— Atunci, nu putem să mai rămânem singuri. Niciodată. Şi nu putem să mai stăm vreodată unul lângă celălalt sau să ne atingem sau chiar doar să ne gândim la asta.

Iată că ea îl învăţa pe el ce trebuie să facă; totuşi, nu se temea. Doar se simţea sigură de ceea ce spunea.

Ochii lui erau întunecaţi.

— Îţi admir autocontrolul, zise, pe un ton şi mai mohorât.

— Adam, insistă ea, cu toate că simţea cum se topeşte pe dinăuntru doar rostindu-i numele. *Trebuie.* Atunci când te-ai întors, marţi noapte, după iniţierea mea, atunci când mi-am dat seama că tu şi Diana… Ei bine, în noaptea aia, mi-am jurat să n-o fac niciodată pe Diana să sufere din cauza a ceea ce simt pentru tine. Am jurat că n-o s-o trădez niciodată. *Tu* ai vrea s-o trădezi?

Urmă o tăcere prelungă, iar ea auzi cum trage aer în piept. Şi îi detectă suferinţa cu toate simţurile ei interioare. Apoi, el răsuflă şi închise din nou ochii. Când îi deschise, Cassie citi răspunsul în ei înainte să fie rostit şi-i simţi braţele desprinzându-se şi-l văzu trăgându-se înapoi, în timp ce aerul rece se grăbea să umple locul lăsat liber între trupurile lor, despărţindu-i, în sfârşit.

— Nu, zise el, iar în voce avea acum o energie cu totul nouă.

Pe chip i se citea o nouă hotărâre.

Atunci, se priviră din nou, nu ca doi îndrăgostiţi, ci ca doi soldaţi. Ca doi camarazi de arme, pe deplin hotărâţi să atingă un scop comun. Pasiunea era înfrânată şi închisă undeva, atât de adânc, încât să n-o poată vedea nimeni. Era o altfel de apropiere, una nouă, poate chiar mai intimă decât încrederea dintre doi îndrăgostiţi. Orice s-ar întâmpla, orice preţ ar avea de plătit, n-o vor trăda pe fata pe care o iubeau amândoi.

Privind-o drept în ochi, el o întrebă:

— Ce jurământ ai făcut în noaptea aceea? A fost vreunul luat dintr-o Carte a Umbrelor?

— Nu, răspunse Cassie, după care se opri să se gândească. Nu ştiu, recunoscu apoi. Am crezut că l-am născocit pe loc, dar acum am impresia că mi-a venit de undeva, de mult mai departe. Era cam aşa: „Nici cu vorba, nici cu privirea, nici cu fapta…”

El dădea aprobator din cap.

— Da, am citit ceva care avea asemenea versuri. E un descântec vechi… şi foarte puternic. Invoci toate cele patru Puteri ca martore şi, dacă îţi încâlci vreodată jurământul, ele sunt libere să se ridice împotriva ta. Vrei să mai juri o dată, acum? Împreună cu mine?

Bruscheţea întrebării lui îi tăie respiraţia. Însă era atât de mândră de ea însăşi, încât, aproape fără ezitare, rosti răspicat:

— Da.

— Ne trebuie sânge, zise el, ridicându-se şi scoţând un cuţit din buzunarul de la spate.

Cassie se gândi că ar trebui să fie surprinsă, dar îşi dădu seama că nu e cazul. Oricât de drăguţ putea să fie un tip ca Adam, era obişnuit să-şi poarte singur de grijă.

Fără prea multe introduceri, el îşi crestă palma. Sângele îşi făcu apariţia, negru în palida lumină argintie. Apoi, îi întinse ei cuţitul.

Cassie trase aer în piept. Nu era curajoasă şi detesta durerea… Cu toate acestea, strânse din dinţi şi-şi lipi lama de palmă. Gândeşte-te doar la durerea pe care i-ai fi provocat-o *Dianei,* îşi zise şi apăsă tăişul dintr-o singură mişcare. O duru, dar nu scoase niciun sunet.

Îşi ridică privirea spre Adam.

— Acum, spune după mine, îi ceru el, ridicându-şi palma spre cerul presărat cu stele. Pământ, Apă, Aer, Foc…

— Pământ, Apă, Aer, Foc…

— Ascultaţi şi martore să fiţi.

— Ascultaţi şi martore să fiţi.

În ciuda simplităţii cuvintelor, Cassie simţi că elementele erau într-adevăr invocate şi că ascultau. Aerul nopţii păru deodată încărcat de electricitate, iar strălucirea stelelor de deasupra deveni parcă mai rece şi mai luminoasă. I se făcu pielea de găină.

Adam îşi întoarse palma într-o parte, astfel încât picăturile negre să cadă pe iarba răvăşită şi pe nisip. Cassie îl privi fascinată.

— Eu, Adam, jur să nu-mi trădez încrederea… să n-o trădez pe Diana, rosti el.

— Eu, Cassie, jur să nu-mi trădez încrederea… şopti ea,

privindu-şi propriul sânge picurându-i din palmă.

— Nici cu vorba, nici cu privirea, nici cu fapta, nici pe trezie, nici în somn, nici prin grai, nici prin tăcere…

Cassie repetă după el.

— … pe-acest tărâm sau pe oricare altul. Dacă-mi voi încălca jurământul, fie ca focul să mă mistuie, aerul să mă înăbuşe, pământul să mă înghită, iar apa să-mi acopere mormântul.

Ea repetă cuvânt cu cuvânt. Şi, în timp ce rostea ultima parte, „iar apa să-mi acopere mormântul", simţi un *pocnet,* ca şi cum ceva s-ar fi pus în mişcare. Ca şi cum materialul din care erau croite spaţiul şi timpul ar fi fost ciupit cu două degete chiar în locul acela, iar acum se întindea la loc, vibrând. Ţinându-şi respiraţia, ascultă pentru o clipă.

Pe urmă, se uită la Adam.

— S-a terminat, şopti ea, fără să se refere numai la jurământ.

Ochii lui păreau să fie întunericul însuşi, tivit cu argint.

— S-a terminat, confirmă el, întinzându-şi spre ea palma pătată de sânge.

Ea ezită, apoi i-o luă. Simţi – sau îşi închipui că simte – cum li se amestecă sângele, picurând laolaltă pe pământ. Un simbol a ceea ce nu va putea să se întâmple niciodată.

Apoi, încetişor, el îşi retrase mâna.

— O să-i dai calcedonia înapoi Dianei? îl întrebă cu hotărâre.

Adam scoase piatra din buzunar, ţinând-o în palma încă umedă.

— O să i-o dau înapoi.

Cassie încuviinţă. Nu putea să spună cu glas tare ce gândea, anume că locul lui Adam era acelaşi cu al pietrei.

— Noapte bună, Adam, rosti în schimb, cu delicateţe, privindu-l cum stătea acolo, pe faleză, cu cerul nopţii pe fundal.

Pe urmă, se întoarse şi porni spre ferestrele luminate ale casei bunicii. Iar de data aceasta el n-o mai chemă înapoi.

— A, da, zise bunica lui Cassie. Uite, am găsit asta de dimineaţă, în antreu. Cineva a strecurat-o probabil prin fanta pentru scrisori.

Îi întinse un plic lui Cassie.

Stăteau amândouă la masa din bucătărie, iar soarele de duminică se revărsa înăuntru prin ferestre. Cassie chiar era

uimită de cât de normal părea totul.

Cu toate acestea, o singură privire aruncată plicului îi făcu inima să i se strângă. Numele ei era scris pe el, mare şi neglijent. Cerneala era roşie.

Sfâşie plicul şi privi biletul din interior, în vreme ce cerealele din bol i se înmuiau. Citi:

Cassie,

După cum vezi, de data asta îmi folosesc propriul nume. Vino pe la mine (la numărul şase) când vrei, astăzi. Vreau să discut cu tine ceva important. Crede-mă, nu-ţi doreşti să ratezi asta.

Te pup cu drag,

Faye

P.S. Nu spune nimănui din Club că vii pe la mine. O să înţelegi de ce când o să ajungi aici.

Întregul trup începu s-o furnice a alarmă. Primul ei impuls fu s-o sune pe Diana, însă se gândi că, dacă Diana stătuse trează toată noaptea, purificând craniul, probabil că era ruptă de oboseală. Numai cu Faye nu mai trebuia să-şi bată capul.

Foarte bine, n-o s-o deranjez, se gândi mohorâtă Cassie. Mai întâi, mă duc să văd ce mai pune la cale Faye. Ceva legat de ceremonie, sunt convinsă. Sau poate că are de gând să ceară să se voteze conducătoarea.

Casa lui Faye era printre cele mai frumoase de pe stradă. Îi deschise o menajeră, iar Cassie îşi aminti ce-i spusese Diana, cum că mama lui Faye murise. Erau tare multe familii monoparentale pe strada Crowhaven.

Camera lui Faye era camera unei fete bogate. Telefon fără fir, computer, televizor şi videorecorder, tone de CD-uri. Ţesături cu flori uriaşe, luxuriante, acopereau totul, inclusiv un pat plin vârf de perne moi, brodate. Cassie se aşeză pe băncuţa de la fereastră, aşteptând-o pe Faye să-şi facă apariţia. Pe noptieră erau câteva lumânări roşii, neaprinse.

Deodată, volanele prăfuite ale cuverturii patului se mişcară şi de sub ele se ivi botul unei pisicuţe portocalii, urmată aproape imediat de o alta, gri.

— O, scumpele de voi! exclamă Cassie, încântată fără voie.

N-ar fi crezut că Faye ar fi genul care să aibă pisici pe post de

animale de companie. Rămase cât putu de nemişcată şi, spre bucuria ei, cele două animăluţe ieşiră cu totul. Se apropiară, ţopăind pe băncuţă şi lipindu-se de ea, torcând ca două bărci cu motor.

Cassie chicoti şi se foi în clipa în care una dintre ele i se agăţă de pulover, căţărându-i-se apoi, în echilibru instabil, pe umăr. Erau doi motănei adorabili: cel portocaliu, pufos şi zbârlit, iar cel gri, suplu şi îngrijit. Micile lor gheare, ascuţite precum acele, o cam înţepară în timp ce se cocoţau pe ea. Cel portocaliu i se urcă în păr şi începu s-o împungă fără menajamente în spatele urechii, făcând-o să izbucnească în noi hohote de râs.

Pisoiaşul încerca să sugă, masându-i gâtul cu lăbuţele, îi simţea botişorul micuţ şi rece. În partea cealaltă, cel gri făcea acelaşi lucru. O, cât de scumpi sunt, micuţii…

— *Au!* Ţipă deodată. Au… nu, terminaţi! Daţi-vă jos, imediat! Jos de pe mine!

Începu să tragă de micile vietăţi, străduindu-se să şi le desprindă de pe ea. I se încurcaseră prin păr şi se ţineau de el cu ghearele… şi cu dinţii. Când reuşi în sfârşit să le smulgă de pe ea, fu cât pe ce să le trântească de podea. Apoi, se apăsă pe propriul gât.

Degetele i se umeziră. Privi şocată roşeaţa.

Micii monştri o *muşcaseră.* Iar acum stăteau tolăniţi pe podea şi-şi lingeau netulburaţi sângele de pe boturi. Pe Cassie o străbătu un val de dezgust.

Din prag, Faye chicoti.

— Poate că nu le ajung vitaminele şi mineralele din mâncarea pentru pisici, zise ea.

Arăta uluitor în dimineaţa aceea. Părul ei încurcat, negru ca tăciunele, era încă umed şi i se revărsa în valuri ondulate natural. Şi pielea îi era umedă, strălucind în contrast cu roşul-închis al halatului.

N-ar fi trebuit să vin, îşi zise Cassie, simţind că o străbate un val de frică iraţională. Dar Faye n-ar îndrăzni acum să-i facă vreun rău. Diana ar afla, tot Cercul ai afla. Faye trebuie să ştie că n-ar avea cum să scape.

Faye se aşeză pe pat.

— Ce părere ai de ceremonia de aseară? întrebă într-o doară.

Ştiam eu.

— A fost bine, până când s-a întâmplat *ceva,* răspunse Cassie.

Apoi, o privi din nou.

Faye îi răspunse cu râsul ei copios şi tărăgănat.

— Of, Cassie. Îmi place de tine, zău că-mi place. Am văzut că ai ceva special încă de la început. Ştiu că noi două n-am pornit-o prea grozav, dar cred că, de-acum, o să se schimbe totul. Cred că o să fim bune prietene.

Cassie rămase fără grai pentru o clipă. Apoi, izbuti să spună:

— Eu nu cred, Faye.

— Dar *eu* cred, Cassie. Şi asta-i tot ce contează.

— Faye…

Cumva, după întâmplările din seara trecută, Cassie descoperi că avea curaj să spună unele lucruri pe care altădată nici n-ar fi visat să le rostească.

— Faye, nu cred că noi două am avea prea multe în comun. Şi nu cred că *îmi doresc* măcar să fim bune prietene.

Faye se mulţumi să zâmbească.

— Mare păcat, zise ea. Pentru că, vezi tu, eu ştiu ceva, Cassie. Şi cred că e ceva ce ţi-ai dori să ştie numai o foarte bună prietenă.

Lumea începu să se învârtească sub picioarele lui Cassie.

Era imposibil ca Faye să spună că… o, nu putea să se refere la ceea ce credea Cassie. O fixă cu privirea pe fata mai mare, simţind un nod îngheţat în stomac.

— Vezi tu, continuă Faye, întâmplarea face ca eu să am o grămadă de alţi prieteni. Şi prietenii aceştia îmi spun tot felul de lucruri, lucruri interesante, pe care le observă şi le aud prin cartier. Şi ştii ceva? Azi-noapte, unul dintre prietenii aceştia a zărit ceva foarte, foarte interesant pe faleză.

Cassie se aşeză, cu vederea înceţoşată.

— A văzut două persoane pe faleză, în dreptul numărului doisprezece. Şi aceste două persoane erau în fine, să spunem că erau foarte prietenoase. Extrem de prietenoase. Atmosfera a fost tare înfierbântată, din câte am auzit.

Cassie încercă să zică ceva, dar nu reuşi să articuleze niciun sunet.

— Şi n-o să-ţi vină să crezi cine erau acele două persoane! Nici eu n-aş fi crezut, dacă nu mi-aş fi amintit de un poem pe care l-am citit pe undeva. Ia stai, cum era? „Noapte de noapte, stau şi-l

visez pe-acel…”

— Faye!

Cassie era acum în picioare.

Faye zâmbi.

— Cred că ai înţeles unde bat. Diana n-a citit acel anumit mic poem, nu-i aşa? Nu prea cred. Ei bine, Cassie, dacă nu vrei ca ea să-l audă sau să afle ce s-a petrecut azi-noapte pe faleză, aş zice c-ai face bine să începi să-mi devii prietenă, şi încă repede, nu eşti de părere?

— Dar n-a fost aşa, protestă Cassie. Era înfierbântată şi tremura de furie, de teamă. Tu nu înţelegi deloc…

— Ba sigur că înţeleg. Adam e foarte atrăgător. Şi mereu am bănuit că regula asta a lor, de „fidelitate eternă”, nu e decât o prefăcătorie. Nu te învinuiesc, Cassie. E ceva foarte firesc…

— Dar nu s-a întâmplat aşa. Nu e nimic între noi…

Faye rânji cu superioritate.

— Din câte am auzit, a *rămas* extrem de puţin între voi, azi-noapte… scuză-mă. Nu, pe bune acum, mi-ar plăcea să te cred, Cassie, dar mă întreb dacă şi Diana ar privi lucrurile în acelaşi fel. Mai ales după ce ar afla că ai uitat, într-un mod foarte convenabil, să-i dezvălui că i-ai cunoscut iubitul astă-vară – când te-a *trezit,* presupun. Ce mai ziceai în poemul acela?

— Nu… şopti Cassie.

— Şi, pe urmă, felul în care l-ai privit atunci când şi-a făcut apariţia, după ceremonia de iniţiere – în fine, Diana n-a observat asta, dar trebuie să-ţi mărturisesc că mie mi-a stârnit bănuielile. Mica scenă de pe faleză n-a făcut decât să mi le confirme. Şi, când o să-i povestesc Dianei…

— Nu *poţi* să-i povesteşti, se repezi disperată Cassie. Nu se poate să-i spui. Te rog, Faye. Ea n-ar înţelege. Nu e absolut deloc aşa, însă ea n-ar *înţelege*!

Faye plesni din limbă.

— Dar, Cassie, Diana mi-e verişoară. Rudă de sânge. Sunt *obligată* să-i spun.

Cassie se simţea ca un şoricel alergând înnebunit printr-un labirint, căutând o ieşire inexistentă. Panica făcea urechile să-i bubuie. Faye nu *putea* să-i spună Dianei. Aşa ceva nu putea să se întâmple. Gândul la ce ochi ar face Diana – cu ce ochi ar privi-o pe ea…

Şi pe Adam. Era aproape şi mai rău. Ea ar crede că a trădat-o, că Adam şi Cassie au trădat-o cu adevărat. Şi cum ar arăta atunci… cum ar arăta Adam…

Cassie ar fi îndurat orice, numai asta nu.

— Nu poţi, şopti iar. Nu poţi.

— Ei, Cassie, ţi-am mai spus. Dacă am fi *prietene,* foarte bune prietene, poate că aş reuşi să-ţi păstrez secretul. Chiar dacă Diana mi-e verişoară, pentru o prietenă aş face orice. Şi, continuă Faye, fără ca ochii ei de culoarea mierii să părăsească vreo clipă faţa lui Cassie, mă aştept ca o prietenă atât de bună să facă, la rândul ei, orice pentru mine.

Abia atunci înţelese Cassie, în sfârşit, despre ce era vorba. Totul rămase nemişcat, cât se poate de nemişcat. Inima îi mai bubui o dată cu putere, după care păru să se îngreuneze precum plumbul. Tot mai jos, şi mai jos, şi mai jos.

Din fundul unei gropi adânci, o întrebă pe Faye, cu o voce goală:

— Ce anume?

Faye zâmbi. Se rezemă cu spinarea de pat, relaxată, iar halatul i se desfăcu, scoţând la iveală un picior dezgolit, bine format.

— Păi, stai să mă gândesc, rosti tărăgănat, prelungind momentul, savurându-l. Ştiam eu că ar fi ceva… a, da. Mi-ar plăcea foarte mult să am craniul de cristal descoperit de Adam. Sunt convinsă că ştii unde-l ţine Diana. Şi, dacă nu ştii, sunt la fel de sigură că ai putea să afli.

— *Nu!* exclamă îngrozită Cassie.

— Ba da, insistă Faye, zâmbind din nou. Asta vreau, Cassie. Să-mi demonstrezi cât de bună prietenă îmi eşti. Nimic altceva nu va fi îndeajuns.

— Faye, ai *văzut* ce s-a întâmplat aseară. Craniul ăla e malefic. Deja a fost eliberat ceva îngrozitor, din cauza lui… şi, dacă-l foloseşti încă o dată, cine ştie ce-ar mai putea să se întâmple?

Şi, îi sugeră deodată lui Cassie mintea ei amorţită, cine ştie la *ce* ar avea de gând să-l folosească Faye?

— La ce-ţi trebuie? izbucni ea.

Faye clătină îngăduitoare din cap.

— Ăsta e micul meu secret. Poate o să-ţi arăt mai târziu, dac-o s-ajungem foarte bune prietene.

— Nu fac una ca asta. Nu *pot.* Nu pot, Faye.

— Ei, ce păcat! Spuse Faye, ridicând din sprâncene şi ţuguindu-şi buzele pline. Pentru că asta înseamnă c-o să fiu nevoită s-o sun pe Diana. Cred că verişoara mea are dreptul să ştie ce face iubitul ei.

Întinse mâna spre telefon şi apăsă butoanele cu un deget elegant, cu unghie stacojie.

— Alo, Diana? Tu eşti?

— Nu! strigă Cassie, apucând-o de braţ.

Faye apăsă butonul „mute”.

— Asta înseamnă, o întrebă pe Cassie, că ne-am înţeles?

Cassie nu izbuti nici să confirme, nici să infirme.

Faye se întinse spre ea şi-i cuprinse bărbia în palmă, exact aşa cum procedase şi în prima zi de şcoală, pe trepte. Cassie simţi duritatea unghiilor ei lungi, răceala şi forţa degetelor lui Faye. O fixa cu ochii aceia ciudaţi, de culoarea mierii. Şoimii au ochii galbeni, îi trecu deodată prin minte lui Cassie. Iar degetele lui Faye o strângeau ca ghearele. Nu avea scăpare. Era prinsă… captivă… ca un şoricel alb, înhăţat de o pasăre de pradă.

Ochii aurii o priveau în continuare fix… până în străfundurile ei. Era atât de ameţită, atât de înfricoşată… Şi, de data aceasta, nu mai avea sub picioare o stâncă, să-şi poată recăpăta echilibrul. Era în camera lui Faye, la etaj, departe de oricine şi orice ar fi putut s-o ajute.

— Ne-am înţeles? repetă Faye.

Nicio scăpare. Nicio speranţă. Ochii i se înceţoşară, se tulburară; cu greu o mai auzea pe Faye, căci urechile îi vâjâiau.

Simţi cum ultimele picături de rezistenţă, de voinţă, i se scurg din trup.

— Ei? insistă Faye cu vocea ei răguşită, batjocoritoare.

Orbită, fără să-şi dea prea bine seama ce face, Cassie încuviinţă.

Faye îi dădu drumul.

Pe urmă, apăsă iar butonul „mute”.

— Scuză-mă, Diana, am greşit numărul. Am vrut să-l sun pe instalator, să repare maşina de spălat. Pa!

Şi, zicând acestea, închise.

Se întinse ca o felină uriaşă, punând telefonul la loc pe noptieră şi lăsându-se pe spate. Apoi, îşi strecură braţele sub cap

şi o privi, zâmbind, pe Cassie.

— Foarte bine, zise. În primul rând, îmi aduci craniul. Şi pe urmă... în fine, pe urmă o să mă mai gândesc ce altceva o să vreau. Îţi dai seama că, de-acum încolo, eşti proprietatea mea, Cassie.

— Am crezut, şopti Cassie, încă neputând să vadă dincolo de pâcla cenuşie, că suntem prietene.

— A fost doar un eufemism. Adevărul este că, de-acum încolo, eşti sclava mea. Iar eu sunt stăpâna ta, Cassie Blake. Îmi aparţii trup şi suflet.